

OKTÓBER 8., CSÜTÖRTÖK

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. G20-csúcs Pittsburghben (2009. szeptember 24-25.) (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

4. A gazdasági és pénzügyi válság következményei a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

5. Az információ szabadsága Olaszországban (vita)

Elnök. - A következő pont a Bizottság nyilatkozata az olaszországi információszabadságról.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr! A véleménynyilvánítás szabadsága és az információ szabadsága egy szabad, demokratikus és pluralista társadalom alapját jelenti. Mint volt újságírónak ez a szilárd meggyőződés, és ez a szilárd meggyőződés az Európai Uniónak is. Ezért írta alá az összes európai uniós intézmény – a Parlament, a Tanács és a Bizottság – az Európai Unió Alapjogi Chartáját, melynek 11. cikke kimondja, hogy: „Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát, valamint az információk és eszmék megismerésének és közlésének szabadságát anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhatna, továbbá országhatárokon való tekintet nélkül. A tömegtájékoztatás szabadságát és sokszínűségét tiszteletben kell tartani.”

Szeretnék emlékeztetni arra, hogy az Európai Unió Chartája azt is kimondja az 51. cikk (1) bekezdésében, hogy hol és mikor alkalmazandók ezen alapvető jogok. Ismét idézek: „E charta rendelkezéseinek címzettjei – a szubszidiaritás elvének megfelelő figyelembevétel mellett – az Unió intézményei, szervei és hivatalai, valamint a tagállamok”, de csak „annyiban, amennyiben az Unió jogát hajtják végre”.

Az Európai Unió hatáskörén belül, melyet tiszteletben kell tartanunk, az Európai Bizottság mindig kiállt a tömegtájékoztatás szabadsága, a véleménynyilvánítás szabadsága, az információ szabadsága és a sajtószabadság mellett, mind az EU-n belül, mind a harmadik országokkal fenntartott külkapcsolatainkban is. Elsősorban arra a fontos szerepre kívánok emlékeztetni, melyet az EU határok nélküli televíziózásról szóló irányelve töltött be, amely 1989 óta biztosítja, hogy az összes uniós tagállam minden polgára szabadon, korlátozások nélkül foghatja a többi uniós ország adásait; egy olyan uniós irányelv, amely jelentősen hozzájárult a határokon átnyúló információ szabad áramlásához és egy sokszínűbb médiakörnyezet kialakításához a tagállamokban. Ezzel összefüggésben szeretném megköszönni az Európai Parlamentnek azt a segítséget, melyet a Bizottságnak nyújtott az irányelv korszerűsített változatának létrehozásában, amely a határokon átnyúló információ szabadságát a televíziós műsorszóráson túl kiterjesztette egyéb audiovizuális, elsősorban interneten keresztül sugárzott szolgáltatásokra is.

Ez az irányelv, melyet minden uniós tagállamnak az év végéig végre kell hajtania, jelentősen hozzájárul majd egy sokszínű környezet kialakításához, amikor majd az online környezetre is sor kerül. Hadd emlékeztessenek ennek az irányelvnek három további nagyon fontos elemére is.

Először is a független televízió-műsorok előmozdítására. Az irányelvben létezik egy szabály, miszerint a műsorszolgáltatóknak adásidőjük legalább 10%-át, illetve műsorkészítési költségvetésük legalább 10%-át olyan európai alkotásokra kell szánniuk, melyeket a műsorszolgáltatóktól független producerek állítanak elő.

Másodszor pedig arra, hogy az irányelv korszerűsített változatában azt a célt tűzi ki maga elé, hogy az újságíróknak és a hírszervezeteknek rövid híradások céljából joguk legyen EU-szerte hozzáférni rövid kivonatokhoz.

Harmadszor, és ez rendkívül fontos, az új irányelvben létezik egy hivatkozás annak szükségességére, hogy nemzeti szinten független médiahatóságok legyenek. Ez a hivatkozás a Bizottság javaslata volt, amelyet végül csak az Európai Parlament hathatós támogatásának köszönhetően lehetett elfogadni. Ily módon a műsorszolgáltatási ágazat számára a határok nélküli televíziózás korszerűsített irányelve a határokon átnyúló információ szabadságának chartájaként tekinthető az EU-ban.

Most hadd utaljak az Európai Unió hatáskörébe tartozó másik fontos területre is, ahol ez az intézmény felléphet és fel is lépett a tömegtájékoztatás sokszínűsége érdekében. A rádiófrekvencia-politikára gondolok. Valamennyien tudják, hogy nem létezhet műsorszolgáltatás rádiófrekvenciához való hozzáférés nélkül, és az Európai Unió politikájának feladata annak biztosítása, hogy minden piaci szereplő megkülönböztetés nélkül hozzáférhessen a rádiófrekvenciákhoz. A nemzeti hatóságoknak tehát nincs joguk a frekvenciakiosztás révén befagyasztani a médiapiacra kialakult versenyhelyzetet az adott piacon már működő szolgáltatók javára. Egyébként az Európai Bíróság a Centro Europa ügyében hozott ítéletében megerősítette ezt a fontos elvet, amely közvetlenül következik a szolgáltatásnyújtás szabadságából. A Bizottság üdvözölte ezt a döntést, amely hozzájárul a tisztességes versenyhez, és amely fontos alapot biztosít a tömegtájékoztatás sokszínűségének megerősítéséhez. Ennek alapján a Bizottság újra és újra fellépett azon tagállamok ellen, amelyekben úgy tűnt, hogy a frekvenciagazdálkodás nem felel meg ennek az elvnek.

Példaként szeretném felidézni a 2006-os rádiófrekvencia-kiosztással kapcsolatos jogsértési eljárást Olaszországban, amit kollégámmal, Neelie Kroesszel indítottunk meg. Az eljárás nyomására az olasz hatóságok most változtatnak hozzáállásukon. Ennek eredménye egy jelentős piacnyitás és a tömegtájékoztatás sokszínűségének győzelme lesz. A frekvenciapolitika ezért egy nagyon világos példa egy olyan területre, ahol az EU hatáskörain belül tud annak érdekében fellépni, hogy fokozza a versenyt azokért az erőforrásokért, amelyekről a műsorszolgáltatók függnek, erősítve ezáltal a tömegtájékoztatás sokszínűségét.

Ami az írott sajtót illeti, itt az Európai Unió hatáskörei lényegesen korlátozottabbak. Az írott sajtó az egyik legkiválóbb példa a nemzeti, de akár még a regionális hatáskörökre is, és helyzete gyakran tükrözi a tagállamainkban meglévő különböző kulturális hagyományokat. Ezért nincs kifejezetten az írott sajtóra vonatkozó uniós jogszabály, de a jelenlegi szerződések értelmében sem lehetséges jogszabály. Ennek ellenére az EU-intézményekben és különösen az Európai Bizottságban mindig figyelemmel kísértük az írott sajtó helyzetének alakulását Európában. Megemlítem, hogy az Európai Unió médiáért felelős uniós biztosaként számos találkozóm volt különböző európai főszerkesztőkkel, hogy megvitassuk a tömegtájékoztatás szabadságával és sokszínűségével kapcsolatos aktuális kérdéseket.

2009 júniusában ez elvezetett a Sajtószabadság Európai Chartájához, amelyet európai újságírók dolgoztak ki. Teljes mértékben támogattam ezt a chartát, amikor ennek a munkának a végleges változatát kézhez kaptam. Az európai újságíró társadalom által kezdeményezett Sajtószabadság Chartája fontos megerősítése azoknak az alapértékeknek, melyek az olyan alapvető jogi szövegekben, mint például az EU Alapjogi Chartája, kerültek rögzítésre. Saját hatáskörén belül minden politikus számára emlékeztetőül szolgál arra vonatkozóan, hogy a hatékony sajtószabadság megvalósításában az állami szerveknek is szerepet kell vállalniuk: késznek kell lenniük a véleménynyilvánítás szabadságának megvédésére és fejlődésének előmozdítására. A Charta tehát fontos lépést jelent az ezen alapvető értékek és jogok megerősödése felé vezető úton, amelyek lehetővé teszi, hogy az újságírók, amennyiben úgy érzik, hogy munkájuk szabadságát indokolatlanul korlátozzák, bátran hivatkozzanak rájuk a kormányokkal vagy a hivatalos politikai szervekkel szemben.

A tisztelt képviselők látni fogják, hogy az uniós intézmények, és különösen a Bizottság, szilárd politikai elkötelezettséget mutatnak az alapjogok, az információ, a véleménynyilvánítás és a média szabadsága iránt. A hatáskörünket arra használjuk fel, hogy munkánk során a Szerződések alapján kiálljunk ezen jogok és szabadságok mellett, és a jövőben is így fogunk eljárni.

Ugyanakkor engedjék meg, hogy egy másik területet is érintsek, nevezetesen azt, hogy az a tény, hogy az alapjogok az uniós szakpolitikákra vonatkoznak, még nem jogosítja fel az Európai Uniót arra, hogy egyik vagy másik tagállamban minden, alapjogokat érintő ügyben eljárjon. Ne feledkezzünk meg arról, hogy a tagállamoknak van alkotmányuk, a legtöbb tagállam régi hagyományokkal rendelkezik, és arról, hogy minden tagállamban vannak bíróságok, fellebbviteli bíróságok és alkotmánybíróságok, amelyek biztosítják az alapjogok tiszteletben tartását és érvényesítését minden olyan esetben, amikor a nemzeti hatóságok eljárnak. Erre legutóbb éppen tegnap volt egy példánk Olaszországban.

Ez annak a ténynek az eredménye, hogy létezik közöttünk egy munkamegosztás, mivel Európa nem egy államok feletti állam, hanem 27 szuverén tagállamból áll, és az új Lisszaboni Szerződés alapján továbbra is ennek megfelelően fog működni.

Ezért szeretném felszólítani önöket arra, hogy ne használják az európai uniós intézményeket olyan problémák megoldására, amelyeket a szerződéseink értelmében nemzeti szinten kell megoldani. Nem követelhetünk magunknak olyan szerepet, amely nem illet meg minket, és amely a Lisszaboni Szerződés értelmében sem fog minket megilletni. Arra koncentráljunk itt, hogy hatékonyan alkalmazzuk a szabályokat, az elveket, jogokat és szabadságokat azokon a területeken, ahol az Európai Unió rendelkezik hatáskörrel. Ez nagyon jelentős eredményhez vezethet, amire beszédem során számos konkrét példát hoztam fel.

Hadd hozzak fel még egy példát arra, hogy hol tudnánk cselekedni. Paul Rübig parlamenti képviselő a közelmúltban, egy költségvetési módosításban tett javaslatot egy új uniós programra, az Erasmus újságírók számára elnevezésű programra. Egy ilyen program az írott sajtó nehéz időszakában lehetővé tenné az újságírók számára, hogy korlátozott időtartamban egy másik tagállamban együtt dolgozzanak egy szerkesztőséggel. Ez lehetővé tenné az újságírók számára azt is, hogy feltárják egy másik tagállam politikai, gazdasági és társadalmi helyzetét és írjanak erről. Ez lehetővé tenné az újságírók számára, hogy összehasonlítsák az Európa-szerte kialakult helyzetet és beszámoljanak erről az olvasóknak, beleértve a sajtószabadsággal összefüggő helyzetet is. Ezért arra bátorítom az Európai Parlamentet, hogy kedvezően fogadja ezen javaslatokat, amelyek egyértelműen élvezik az médiáért felelős uniós biztos támogatását.

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr, tisztelt elnökök, hölgyeim és uraim! Mindenekelőtt azért kértem szót az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja nevében ebben a vitában, melynek témája a sajtószabadság Olaszországban, hogy elítéljem azt, hogy ezt a Parlamentet szerencsétlen módon nemzeti ügyek megvitatására használják fel. Valamint azért, hogy elítéljem azt az igazságtalan és tisztességtelen támadást, amit egy olyan európai tagállam kormánya ellen indítottak, ahol a jogállamiságot éppen olyan szigorúan érvényesítik, mint Európában másutt.

Az első pontot illetően az Olasz Köztársaság elnökére fogok hivatkozni, akit már tegnap is idéztem, és aki múlt héten adott hangot véleményének: „Az Európai Parlament” – és idézem – „nem lehet olyan politikai konfliktusoknak és ellentmondásoknak a véleményező testülete, amelyek magától értetődően a tagállamok és azok nemzeti parlamentjeinek belügyei.” Idézem tovább az Olasz Köztársaság elnökét: „Nem lehet az Európai Parlament egyfajta fellebbviteli bíróság sem, amely a nemzeti parlamentek határozatait vagy a nemzeti kormányok magatartása felett ítélkezik.” Nem kívánom megsérteni Napolitano elnök urat, aki barátom, amikor azt mondom, hogy nem ugyanazt az irányvonalat követi, mint amit Berlusconi miniszterelnök vagy én, illetve az általam képviselt képviselőcsoport követ.

(Schulz úr bekiabál)

Kérem, Schulz úr, tartsa tiszteletben a szólásszabadságomat! Ma délelőtt szeretném, ha tiszteletet tanúsítanának a véleménynyilvánítás szabadsága és a sajtószabadság iránt egyaránt!

(Schulz úr közbeszól)

Tudjuk, hogy kik a bajkeverők. Engem nem zavar. Nem vagyok izgatott. Elnök úr! Mindössze azt kérem, hogy engedjen beszélni. Így nem lehet vitatkozni.

Ezek a szavak azonban kétségtelenül megmutatják, hogy milyen tiszteletet kellene tanúsítani a demokratikus intézményeink iránt, legyenek azok akár nemzeti, vagy akár európai intézmények. Tény, hogy a ma délelőtti folytatott vitáknak semmi köze sincs ahhoz az okhoz, amiért az Európai Parlament létezik. Valójában miről is szól a mai vita? Az olasz parlamenti képviselőket akadályozzák abban, hogy a saját nemzeti parlamentjeikben vitát folytathassanak a sajtószabadságról vagy bármely más témáról? Szerintem nem. Akadályozzák az olasz polgárokat abban, hogy bármely törvénnyel kapcsolatban hangot adjanak egyet nem értésüknek? Nem. Akadályozzák az olasz bíróságokat a törvény betartásában? Nem, ahogy azt egyértelműen láttuk. Képtelen az Európai Bíróság megbüntetni egy olyan olasz törvényt, amely sérti az európai szerződéseket? Nem. A válasz ezekre a kérdésekre egyértelműen nem.

Ilyen körülmények között a Parlamentben lefolytatott vita nem több mint egy kicsinyes politikai és részrehajló mesterkedés, aminek az a célja, hogy egy politikai ellenfelet kihozzon a sodrából. Függetlenül attól, hogy egyes képviselőtársaink mit állítanak, az Olasz Köztársaság úgy működik Európában, ahogy kell, demokratikusan és a jogállamisággal összhangban. Aki ennek az ellenkezőjét állítja, az figyelmen kívül hagyja a tényeket; ez pedig senkit sem csap be.

Az Európai Parlamentnek, hölgyeim és uraim, nem az a szerepe, hogy a nemzeti politikai ellenfelek csatározásainak legyen az ülésterme. Ez az ülésterem nem a megfelelő hely arra, hogy egy olyan kormánynak próbálják meg aláásni a hitelességét, amely hozzáteszem, politikai felelősséggel tartozik saját polgárainak. Ezért vannak választások. Köszönöm figyelmüket.

David-Maria Sassoli, az S&D képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Valamennyiünket befolyásolják azok a körülmények, amelyek között élünk, és önöknek is elmondták, mielőtt idejötték volna Brüsszelbe: „ne feledkezzenek meg arról, hogy nagy a felelősségük, nagy a felelősségünk”, abban, hogy jobbra tegyünk az országainkat.

Tudjuk, hogy országaink jobbakké lesznek, ha Európa erősebb, és igazságérzettel képes reagálni polgárai elvárásaira. Nyilvánvalóan tudatában vagyunk annak, hogy ez akkor lehetséges, ha valamennyien összefogunk; ha képesek vagyunk összevonni a legértékesebb erőforrásainkat, az alkotmányainkat, melyek azon értékeinket, jogszabályainkat és jogainkat tartalmazzák, amelyek Európa igazi értékét jelentik. Olyan sok ellentmondással küszködik most a hazám, de most rögtön mindenkit szeretnék arról biztosítani, hogy egy nagyszerű, demokratikus országról beszélünk, melynek nagyszerű alkotmánya van. A tegnapi nap nagyon fontos nap volt számunkra, olaszok számára, mert az alkotmánybíróság, mely zűrzavarral és büntetlenség iránti kérelmekkel találta magát szembe, megerősített egy egyszerű és időtálló elvet, mely szerint a törvény előtt minden polgár egyenlő. Ugyanakkor tudjuk, hogy még a nagy országok is letérhetnek a helyes útról, és összekeverhetik az állami tulajdont a magánérdekekkel. Mindazonáltal nem engedhetjük meg, hogy a tagállamok meggyengüljenek.

A független tájékoztatáshoz való jogot biztosítani kell anélkül, hogy a kormányhatóságok nyomást gyakorolnának, vagy feltételeket szabnának, és ez egy közjó, amely minden ország minden polgára számára jót jelent. Ezt a jót az Uniónak habozás nélkül meg kell védenie. Törekednünk kell arra, hogy közös szabályokat biztosítsunk, és olyan korlátokat alakítsunk ki, amelyeknél a tájékozódás már nem tekinthető függetlennek. Sürgősen szükség van az Unió beavatkozására, egy olyan irányelv elfogadására, amely a pluralizmussal és egy olyan érték megvédésével kapcsolatos iránymutatásokat határoz meg, amelynek mindenki számára hozzáférhetőnek kell lennie. Reding asszony! Soha se feledkezzen meg arról, hogy mi egy Parlament vagyunk és nem egy múzeum, ahol a tárgyak az enyészetnek vannak kitéve.

Mário David (PPE). – (PT) Három vagy négy héttel ezelőtt Portugáliában a Prisa – egy spanyol vállalat, amely a Szocialista Párt ismert támogatója és a TV1 televíziós csatorna többségi részvényese – elrendelte egy esti műsor, a *Jornal Nacional de Sexta-Feira* beszüntetését. Sassoli úr, azt szeretném megkérdezni öntől, hogy az Európai Parlamentben az Európai Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Képviselőcsoportjának hasonlóképpen szándékában áll-e azt megvizsgálni, hogy mi történik a többi országban, vagy a szándéka nem több pusztán politikai csűrös-csavarásnál, amelynek ma délelőtt itt tanúi lehetünk.

David-Maria Sassoli, az S&D képviselőcsoport nevében. – (IT) Köszönöm a kérdést, mert ez lehetőséget biztosít számomra, hogy magam adjak magyarázatot. Erre nem volt lehetőségem a rendelkezésemre álló időben.

(Az elnök megkéri a képviselőket, hogy engedjék a felszólalót folytatni)

Mint ahogy elmondtam, örülök annak, hogy feltette nekem ezt a kérdést, mert lehetőséget biztosít számomra, hogy elmondjam, hogy annak az irányelvnek, amit a Bizottságtól kérünk, minden tagállamra vonatkoznia kell. Ez nem olasz ügy: ez európai ügy. Azt is el kívánom mondani, hogy azt akarjuk, hogy a kérdés, melyet Strasbourgban fogunk benyújtani, módosításra kerüljön. Azt akarjuk, hogy ez az olaszországi és európai pluralizmusról szóló vitával is foglalkozzon. Nagyon szépen köszönöm a kérdését.

Elnök. – Képviselőtársak, amennyiben így folyik a vita az ülésteremben, akkor nem fogok engedélyt adni a „kék kártyás” kérdésekre. Ez az én döntésem. Sajnálom, de sokkal nyugodtabbnak kell lennünk az egész témával kapcsolatban, ellenkező esetben az a szabály fog érvényesülni, hogy nem lesznek „kék kártyák”. Nem akarom, hogy megzavarják az ülést. Kérem, viselkedjenek méltó módon.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, az Olasz Köztársaság elnöke jogosan mondja, hogy az Európai Parlament nem az a helyszín, ahol rendezni kell a tagállamok politikai pártjai közötti vitákat, vagy ahol tiltakozni kell a nemzeti parlamentek által hozott határozatok ellen. Az olaszországi problémát – és úgy gondolom, Napolitano úrnak, az Olasz Köztársaság elnökének teljesen igaza van ebben – először Olaszországban kell rendezni.

Ugyanakkor – és ez egy probléma, Daul úr – senki sem tagadhatja, hogy probléma van Olaszországban és Európában. Az én problémám az ön felszólalásával az, hogy ön tagadja azt, hogy probléma van.

(Taps)

Napolitano úrnak igaza van. Úgy gondolom, hogy jogosan hangsúlyozza ki azt, amit Napolitano úr elmondott, de nem jó ötlet azt mondani itt, ebben a Parlamentben, hogy nincs probléma. Miért is mondom ezt? Azért mondom ezt, mert a Freedom House a közelmúltban egy tanulmányt adott ki, amelyben a világ országait a sajtószabadság három kategóriájába osztja: a szabad, a részben szabad és a nem szabad kategóriába. Ki kell emelni – és úgy gondolom, hogy ez egy óriási probléma –, hogy három országot, és nem csak egyet, nemcsak Olaszországot, de Romániát és Bulgáriát is a „részben szabad” kategóriába sorolták. Annál is inkább aggódunk, valóban aggódunk, mivel az Európai Unió egyik alapító országa szerepel ezen országok között.

Tekintettel arra, hogy azért hoztuk létre az Európai Uniót, hogy egyszer s mindenkorra fenntartsuk a demokrácia, béke és szabadság közös értékeit, kötelességünk beavatkozni. Hogy hogyan? Úgy gondolom, meg kell kérnünk a Bizottságot, a szerződéseink alapján – és ismétlem, ez egy olyan felkérés, amelyre már korábban is sor került –, hogy tegyen javaslatot egy irányelvre a tömegtájékoztatás sokszínűsége védelmében. Ennek kell megtörténnie, és ez egy olyan hatáskör, amely az Európai Parlamenttel meg is valósítható a szerződések alapján. Ennek az irányelvnek garantálnia kell, hogy az Európai Unió összes országában és természetesen az összes szóban forgó országban teljes egészében és harmonikusan tiszteletben tartsák a tömegtájékoztatás szabadságával kapcsolatos alkotmányos rendelkezéseket.

Azt is el kell mondanom önnek elnök úr, és itt be is fejezem, hogy nagyon nagy csalódás volt számomra a Bizottság beszéde. A tagállamok tetszésük szerint járhatnak el egészen addig, amíg az összeegyeztethető a nemzeti alkotmányukkal. Ezt hallottuk a Bizottságtól. Egyáltalán nem értek ezzel egyet. Tiltakozom. Vannak olyan értékek és vannak olyan szabadságok is, melyeket ebben a Parlamentben a nemzeti érdekeken és a nemzeti alkotmányokon túlmenően is meg kell védeni.

(Taps)

Ezek olyan értékek és alapelvek, amelyek valóban azzá teszik az Európai Uniót, ami. Ezért arra szólítom fel a Bizottságot, hogy vizsgálja felül álláspontját, és amilyen gyorsan csak lehet, tegyen javaslatot egy irányelvre a médiakoncentráció kérdéséről, mégpedig, az Európai Unió minden országára vonatkoztatva.

Cristiana Muscardini (PPE). - (IT) Elnök úr! Sassolini úr kijelentéseit nyomon követve – aki itt a Parlamentben kijelentette, hogy meg fog változni az a szöveg, amiről Strasbourgban szavazunk majd – úgy gondolom, hogy teljesen értelmetlen megvitatni egy olyan szöveget, amelyről maguk az indítványozók is kijelentették, hogy meg fogják változtatni.

Elnök. - Muscardini asszony, ez igazából nem ügyrendi kérelem volt, ezért azt kérem, hogy tartsuk be az eljárási szabályzatot.

Hölgyeim és uraim, nem fogom megadni a szót mindenkinek, aki felmutatja a kék kártyát. Ehhez jogom van, és tovább kell lépniünk a vitánkban.

Fel kell gyorsítanunk a vitánkat. Mindenki felszólalhat a vita végén a „catch the eye” eljárás szerinti ülősszak során, ezért kérem, ne feledkezzenek meg erről.

Judith Sargentini, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Azt gondolhatják, hogy olaszul fogok beszélni, és lehet, hogy ezt egy olasz vitává akarják tenni, de én holland vagyok. Holland képviselője vagyok ennek a Parlamentnek, és engem nagyon zavar az a gondolat, hogy úgy beszélünk itt, mintha ez a kérdés egy belső olasz vita lenne.

Nem arról van szó, hogy Olaszországban hogyan alakulnak a dolgok – az újságírókra gyakorolt nyomás, az öncenzúra, amit Olaszországban az újságírók alkalmazni kezdenek. Arról van szó, hogy ez szégyenteljes Európára nézve. Hogyan fogjuk elmondani az új tagállamoknak, a kérelmező tagállamoknak, hogy sokszínű tömegtájékoztatással kell rendelkezniük, hogy országukban minden véleményt meg kell hallgatni, hogy vitákat kell folytatni minden borszín és politikai párt között, ha nem vagyunk hajlandóak Olaszországnak megmondani, hogy át kell alakulnia, hogy helytelen az újságírókat véleményük megváltoztatására kényszeríteni, hogy helytelen az, hogy egy ember kezében van mind a kereskedelmi, mind a közszolgálati televízió.

Verhofstadt úr kérte ezt, és én is ezt kérem. Reding asszony, ön azt mondta, hogy Európa minden tőle telhetőt megtesz, az alapvető jogok alapvetők, de nem akkor, amikor egy olyan tagállamról van szó, amely már tagállam. Ez nem lehet igaz. Ez az egyik koppenhágai kritérium. Mindenkinek ragaszkodnia kell a koppenhágai kritériumokhoz.

(Taps)

Annak biztosítása érdekében, hogy ez ne egy olasz vita legyen, én is kérem, hogy készüljön egy irányelv a médiakoncentrációról. Az Európai Parlament már kétszer kérte ezt: mikor fogja ezt a Bizottság megvalósítani? Ezt a most folytatott vitát, ezt a heves vitát, a PPE képviselőcsoport még a napirendről is megpróbálta levenni azzal az érveléssel, hogy nem európai vita lesz. Ez az élénk vita azt mutatja, hogy valami történik. Az emberek kiabálnak, és érzelmektől átfűtötten viszonyulnak a vitához – ami jó, mert a véleménynyilvánítás szabadsága, a pluralista sajtó a demokráciánk kulcsa.

Olaszországban az emberek 80%-a a mindennapi tájékoztatást a televízióból kapja. Ha ez a televízió nem közvetít minden véleményt, akkor az emberek nem kapnak arra esélyt, hogy saját döntéseket hozzanak. Ez pedig alapvető fontosságú a demokráciához.

(Taps)

Mi mind tanult emberek vagyunk. Valamennyiünknek meg kell azt tanulnia, hogy különböző igazságokkal foglalkozzon, és kihámozza ebből a maga igazságát, és az embereknek Olaszországban is joguk van ezt tenni. Joguk van ehhez az embereknek Bulgáriában és Hollandiában, és én kiállok e mellett a jog mellett. Lehet, hogy holland vagyok, lehet, hogy nem vagyok olasz, de én Európa minden polgárával törődöm.

Az, hogy megpróbálják levenni ezt a vitát a napirendről, hogy megpróbálják azt mondani, hogy ez nem a mi ügyünk, az olyasvalami, ami miatt szégyenkeznünk kellene. Az, ahogy a dolgok Olaszországban alakulnak, nagyon sebezhetővé teszi az országot demokráciájában. Tegyük valamit. Médiakoncentráció, kérem, Reding asszony.

(Taps)

Ryszard Czarnecki, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, biztos asszony! Nem csak Olaszország nagy és csodálatos ország. 27 csodálatos ország képviselői foglalnak helyet az Európai Parlamentben – ha kiegészíthetem a Sassoli úr által elmondottakat.

Úgy gondolom, hogy kicsit paradox, hogy én, aki egy kommunistaellenes, ellenzéki aktivista vagyok, sohasem gondoltam volna, hogy valaha is egyet tudnék érteni bárkivel, akinek a gyökerei abban a táborban vannak, most egyet kell, hogy értek Olaszország elnökével, aki óv attól, hogy a belső vitákat az Európai Parlament fórumára vigyük át. Itt a kettős mércéről beszélek. Vannak olyan ügyek, amelyek felkeltik Parlamentünk néhány politikai képviselőcsoportjának az érdeklődését. Ezek a képviselőcsoportok ráerőltetik a Parlament fórumára ezen ügyek megvitatását, míg más ügyeket a szőnyeg alá söpörnek.

Talán más országokban is voltak hasonló helyzetek. Lengyelországban a közelmúltban egy hivatalban lévő miniszter minden lehetségest elkövetett, minden rendelkezésre álló eszközt felhasznált, hogy az állami televízió elnökét továbbra is tiszttségében tartsa. Végül nem járt sikerrel, de akkor nem hallottam, hogy bármely politikai képviselőcsoport is azt kérte volna, hogy vitassuk meg az ügyet. Hasonló helyzetek más országokban is előfordulnak.

Ezért, ha nem akarjuk, hogy bárki is ezekkel a kettős mércékkel vádoljon minket, akkor mindenkivel szemben egyenlően kell eljárunk. Amennyiben probléma van, akkor minden esetben beszélnünk kell róla. Ha nem tesszük ezt meg, akkor ez azt jelenti, hogy az valamilyen politikai kontextussal, valamilyen politikai manőverezéssel függ össze.

Verhofstadt úr itt javaslatokat jelentett be arra vonatkozóan, hogy felülről bizonyos formális, jogi és jogszabályi megoldásokat kellene a tagállamokra kényszeríteni. Úgy gondolom, hogy ez nem más, mint Európa messze ható és túlzott integrációja a hátsó ajtón keresztül és a polgárok feje fölött. Ez valójában ellenkezik a közvélemény akaratával, mivel az a kormányválasztást szolgáló választásokban jut kifejezésre.

Az Európai Unió még mindig egy nemzeteken és nemzeti államokon alapuló közösség. Kerüljünk el azonban egy olyan rövid utas megoldást, amelyben mi a nemzeti tagállamok feje fölött bizonyos jogszabályokat hozunk számukra.

Elnök úr, úgy gondolom, hogy ez egy belügy, egy olasz ügy. Lehet, hogy ez egy nehéz ügy, de az olaszoknak maguknak kell megoldaniuk. Nem az Európai Parlament az a helyszín, ahol ezeket a problémákat meg kell oldani.

Patrick Le Hyaric, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! A sajtószabadság és az információ szabadsága alapvető és elidegeníthetetlen jog, mivel az emberi fejlődés

része. Emellett, ahogy azt ön is mondta, Reding asszony, az Emberi Jogok Európai Egyezményének pluralizmusról szóló 10. cikke és az Európai Unió Alapjogi Chartájának a véleménynyilvánítás szabadságáról szóló 51. cikke is elismeri ezeket a jogokat.

Ezen európai törvények, valamint az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlése és az EBESZ médiaszabadságról szóló ajánlásai alapján gondolja úgy a Parlamentünk, hogy Olaszország minisztertanácsának elnöke, aki végül is az Európai Közösség egyik alapító tagjának vezetője, számos módon megsérti a sajtószabadság és sajtópluralizmus alapelveit. Az olyan közös állami értékeket, mint a tájékoztatás és kultúrát, valóságos nyereségtermelő árucikkeké változtatta azáltal, hogy több televízió- és rádiócsatornából, kiadóból, reklámügynökségből, biztosítótársaságokból és bankokból álló médiabirodalmat épített ki.

Sőt mi több, az olasz minisztertanács elnökének beleszólása van abba, hogy a média állami szektorában kit nevezzenek ki. A tájékoztatás és annak finanszírozása feletti virtuális monopóliuma lehetővé teszi számára, hogy ne csak az audiovizuális sajtó és kiadói média többségét, de egyéni érdekeinek megfelelően azok tartalmát is uralja, ellenőrizze és irányítsa. Egy ilyen gondolatrendőrségi rendszer nem egyeztethető össze egy demokratikus vitával, ahol kizárólag ez a vita képes biztosítani a sajtó és média valódi sokszínűségét. Tegyük hozzá, hogy mivel ugyanez a férfi és családja tartja kezében a politika és a média feletti hatalmat, egy nyilvánvaló összeférhetetlenséggel állunk szemben, amely összeegyeztethetetlen egy vezető demokráciával, egy olyan demokráciával, amely aktív polgárainak köszönhetően modern és élénk.

Ezen túlmenően, Berlusconi úr korlátozni akarja az igazságügyi információk közzétételét, bepereli és megfélemlíti az őt bíráló újságírókat, és olyan olasz lapok ellen indít bírósági eljárást, mint a *La Repubblica*, a *L'Unità*, sőt még az olasz püspökök által megjelentetett *Avvenire* napilap ellen is. Európai lapokat is megfenyeget, beleértve a *Le Nouvel Observateur* francia magazint. Végző soron a független írott sajtót pénzügyileg két módon is megnyomorítja: a 2008. augusztus 6-i Tremonti-rendelet révén, amely csökkenti a független újságoknak juttatott állami támogatást, és a költségvetési megszorítások reklámozásával. A Berlusconi-féle gondolatrendőrség most az alkotmánybírószágot, a bírókat, a Független Újságírók Szövetségét veszi célba, sőt Berlusconi úr magát a parlamentet is lejárta.

Ilyen körülmények között, ha a Parlament minden oldalán hajlandóak vagyunk lépéseket tenni az Európai Unió úgynevezett demokratikus értékeinek védelme érdekében, akkor egy komoly figyelmeztetést kell kifejezésre juttatnunk, és, biztos asszony, érvényesítenünk kell az európai uniós jogszabályokat, ahogy azt is ön is megfogalmazta, és közösen, a több ezer olasz értelmiségivel, alkotóval és újságíróval együtt azt kell mondanunk, hogy a tájékoztatáshoz és a tájékozódáshoz való jogot Olaszországban, éppúgy mint az Európai Unió egészében, fenntartás nélkül tiszteletben kell tartani.

Ezért javaslom a Parlamentünknek a média- és sajtópluralizmus európai megfigyelőközpontjának létrehozását. Ez a megfigyelőközpont Európa-szerte nyomon követné a politikai hatalom és a médiahatalom szétválására vonatkozó alapelv tiszteletben tartását, a koncentráció maximális szintjének alkalmazását a médiában, az újságírók tájékoztatáshoz való jogának és a független újságok közzétételhez való jogának tiszteletben tartását.

Ez összeköttetést teremtené Parlamentünk és a nemzeti parlamentek, valamint a szerkesztők, a producerek, az újságíró szövetségek, az olvasók és a televízió nézők között. Ez a megfigyelőközpont elkészíthetne egy irányelvtervezetet a koncentráció ellen és a pluralizmus érdekében. Ez egy módja lenne annak elnök úr, hogy Európánkban életben tartsuk a demokráciát.

Francesco Enrico Speroni, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, az Európai Unió a szabadság és a demokrácia térsége. Olaszország sem kivétel ez alól, még ott sem, ahol a tájékozódásról van szó. Elég, ha megvizsgáljuk az újságárusoknál kapható számtalan kiadványt, vagy ha megnézzük a rendelkezésre álló televíziós csatornák széles kínálatát, beleértve a helyi csatornákat is, elég, ha csak elemezzük a független testületek, mint például a Pavia Monitoringcsoport által készített jelentéseket, amelyek azt állapították meg, hogy az ellenzék rendelkezik a közszolgálati televíziós híradások adásidejének 60%-val és a Mediaset hálózatokon az adásidő 49%-val. Ennek alapján érdemes megvizsgálni, hogy a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által az információ szabadságával kapcsolatban hozott 455 ítélet közül mindössze hét vonatkozik Olaszországra, míg 29 vonatkozik Franciaországra és 28 az Egyesült Királyságra.

Ami azt az állítást illeti, hogy a médiaorgánumokat befolyásolná az a tény, hogy az olasz miniszterelnök

alkotmányos állampolgári jogait gyakorolva néhányuk ellen keresetet indított, nagyon fontos elismerni ezzel összefüggésben azt, hogy Olaszországban az elsőfokú döntéstől kezdve egészen a végső és végleges döntésig

bezáróan, a bírói kar biztosan nem hódol be az államfőnek; sőt egyes esetekben ennek ellenkezője történik igaznak.

A véleménynyilvánítás szabadságát garantálják Olaszországban: bárki, aki ennek ellenkezőjét állítja, vegye magának a bátorságot, hogy ne állásfoglalásra irányuló általános indítványokat nyújtson be pusztán politikai perspektívából, hanem indítsa meg azt az eljárást, melyre a Szerződés 7. cikke hivatkozik, és amely írásos bizonyítékot követel az egyáltalán nem létező ügyek tényállásáról.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Elnök úr! A demokrácia forradalmára van szükségünk. Elnök úr, itt ülne ma ön, ha az 1970-es és 80-as években Nyugat-Európában az olasz körülmények kikövezték volna az utat a berlusconizálódás előtt? Amit azonban jelenleg tapasztalunk, az az, hogy nemcsak Olaszország jelent problémát, hanem az is, hogy Európa berlusconizálódása megy végbe, és ez nagyon-nagyon veszélyes.

Az Európai Unió Alapjogi Chartáját kidolgozó konvent tagjaként tanúja lehettem annak, hogy milyen kemény küzdelem folyt a média koncentrációjának kulcsfontosságú kérdése kapcsán. Sajnos bizonyos erők ellenállása következtében akkor nem sikerült eredményre jutnunk. Most, közel 10 évvel később, fizetjük meg ennek az árát. Ez egy nagyon veszélyes fejlemény. Ha csak azt az egyetlen országot nézem meg, ahol sok éven keresztül dolgoztam: mi történt a demokrácia rohamfegyverével, ahogy egyszer a *Spiegel* magazin nevezte, az új gazdasági koncentráció valódi körülményei között? Ezen túlmenően, miért nem sikerült nekünk ilyen körülmények között, amikor Európára tényleg szükség van az oly kulcsfontosságú sajtószabadság és véleménynyilvánítás szabadsága területén, olyan haladást elérnünk, amelyre sok európai várt, és amiért tulajdonképpen néhányan forradalmakat indítottak? Hol van ez az irányelv? Reding asszony, mitől fél? Milyen erők működnek itt? Murdochnak vagy valami másnak hívják ezeket az erőket?

Rátérve most a közszolgálati televízióra – Ausztriában a lakosság 62%-a ebből tájékozódik. Nos, kinek az ellenőrzése alatt áll? Szinte kizárólag a kormányon lévő politikai pártoknak. Ha megnézem a kormányapparátust Németországban, ott is azt látom, hogy nem a megfelelő emberek vannak a kormányruánál. Sajtószabadságra van szükségünk – és nemcsak Olaszországban!

Mario Mauro (PPE). - (IT) Elnök úr! A televíziós képek alapján lehet majd erről az üres ülésteremről a legjobban megítélni, hogy a valóságtól mennyire elrugaszkodott és mennyire erőltetett ez a vita. Valójában 2004-ben, ebben a Parlamentben, már lezajlott egy vita az információ szabadságáról Olaszországban. Elfogadtunk egy állásfoglalást, amelyben az indítványozók kijelentették, hogy ijesztőnek tartják a hazámban kialakult helyzetet. Volt egy jobbközép kormány, és volt egy miniszterelnök: Silvio Berlusconi. A baloldal 2006-os győzelmét követően a probléma csodálatos módon eltűnt. Nem volt több drámai vita az Európai Parlamentben, megszűntek a nemzetközi figyelmeztetések és az aláírásgyűjtések, amelyek oly kedvesek a pezsgőzgető szocialisták számára.

Ugyanakkor hirtelen, Berlusconi úr újabb választási győzelmét követően, a gondolatok szabad áramlását fenyegető veszély varázslatos módon visszatért. Röviden, amikor a jobbközép van kormányon, akkor a sajtó veszélyben van, amikor a balközép van kormányon, akkor nincsenek problémák. Sajnálatos azonban, hogy az újságírók ellen a baloldal szószólói, mint például Massimo D'Alema és Romano Prodi urak által kezdeményezett polgári vagy büntetőperes százalékos aránya világrekordot döntött. Az ilyen támogatóknak tulajdonítható ezen perek 68%-a.

Végezetül pedig felmerül bennem, hogy lehetséges-e, hogy Berlusconi úr egyetlen peres kérelme elegendő lenne a sajtószabadság veszélyeztetéséhez. Ezt nálam talán jobban megmagyarázza a Cohn-Bendit úrral készült riport, melyet szó szerint idézek: „Abszurd dolog Berlusconi urat egy diktátorhoz hasonlítani: nem börtönzik be a másként gondolkodókat, élvezi a többség támogatását, és a balközép egyszerűen veszített.” Egyszerűen veszített.

Nagyon súlyos megaláztatást jelent szeretett Olaszországunk számára, hogy egy maréknyi hivatásos dezinformátor egy szürreális és nevetséges vita tárgyává teszi. De ez a megaláztatás még sokba fog kerülni nekik, mert ismét el fogják veszíteni az olaszok támogatását, akik a mainál még nagyobb számban fognak Berlusconi úrra szavazni, többek között azért, mert hisznek abban, hogy elkötelezett az Olaszország jólétéért folytatott küzdelem mellett. Önök ezzel szemben, hölgyeim és uraim, úgy tűnik, hogy arra törekednek – eltökélten –, hogy tönkretegyék az országunkról alkotott képet. De az a kár, amit Európának okoznak, talán még annál is nagyobb, mint amekkora Olaszországot éri: mert amit önök a nyilvánosságnak felkínálnak, az egy karikatúra Európáról, ahol azzal csapják be önmagukat, hogy a választási mandátumokat nem az emberek jogainak tiszteletben tartása céljából osztják ki, hanem azért, hogy sztálinista stílusban feje tetejére állítsák a valóságot, ami napjainkban paradox módon egy olyan képviselőcsoport szószólóira jellemző, amely liberálisnak nevezi magát.

Valóban – Antonio Di Pietro pártjába tartozó hölgyek és urak – cáfolják meg, ha tudják, hogy önök kommunisták. Nem menekülhetnek el a történelmük elől, és ez azoknak a történelme, akik mindig hazugságokhoz folyamodnak azért, hogy a politikai ellenfeleiket veszélyesnek bélyegezzék. Ugyanakkor a demokráciát azok veszélyeztetik igazán, akik arra törekednek, hogy elvegyék tőlünk a jövőnket azzal, hogy nem hajlandók elfogadni a szabad választásokon hozott döntést, és kísérteteket vélnek látni.

Mi nem fogunk lemondani erről a jövőről; ezért harcolni fogunk ezen parlamenti ciklus alatt annak megakadályozásáért, hogy ezt az európai projektet, amelyben nagyon erősen hiszünk, eltorzítsák azáltal, hogy összekeverik a véleménynyilvánítás szabadságát és a csúsztatásokat, valamint az igazságszolgáltatást és a hatalommal való manipulációt. Tudjanak erről, leendő liberálisok: önök nem fogják meggyengíteni a közjóhoz való hozzájárulás iránti elszántságunkat...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Martin Schulz (S&D). - (DE) Elnök úr, szeretnék valamit Mauro úrtól kérdezni: A vita előkészítése során számos alkalommal beszéltem vele. Az irodámban volt tegnap, és nagyon-nagyon együttműködő a kapcsolatunk.

Ezért érzem úgy, hogy a következő kérdést képes leszek érzelmi felindultság nélkül feltenni. El tudja-e képzelni, hogy az Olaszországban zajló átfogó vitának az az oka, hogy ismereteim szerint Olaszország az egyetlen olyan demokratikus állam, ahol a legnagyobb médiatulajdonos egyben kormányfő is? Elképzelhető-e, hogy ez az összeférhetetlenség az oka annak, amiért ma ezt a vitát tartjuk?

(Taps)

Mario Mauro (PPE). - (IT) Elnök úr! Nagyon hálás vagyok Schulz úrnak. Szeretném hangsúlyozni, ha van olyan vita, amely elől nemcsak hogy nem térünk ki, de amelyben boldogan részt is veszünk, hogy például megvitathassuk a Murdoch úr által betöltött szerepet is, akkor az az európai médiakoncentrációról szóló vita. Mindenekelőtt viszont természetesen azt akarjuk biztosítani, hogy ezt a vitát ne egy ország elleni tudatos támadásra használják fel.

Természetesen hangsúlyoznom kell, hogy készségesen válaszoltam Schulz úr kérdésére, mert őt tartom Silvio Berlusconi legfontosabb politikai teremtményének.

Claude Moraes (S&D). - Ahogy azt Schulz úr az imént elmondta, a Szocialisták és Demokraták Képviselőcsoportja szemszögéből ez a vita nemcsak Olaszországról szól. Jómagam sem vagyok olasz. A képviselőcsoportunk úgy érzi, hogy a tömegtájékoztatás sokszínűsége nemcsak olasz kérdés. Minden tagállam érintett, és az Európai Unió minden tagállamának biztosítania kell a tömegtájékoztatás sokszínűségének ezen alapelveit.

Ez a Ház már régóta kéri a Bizottságot arra, hogy tegyen lépéseket a tömegtájékoztatás sokszínűségének biztosítása érdekében. A Bizottság elkötelezte magát egy háromlépcsős megközelítés kidolgozása mellett, melynek értelmében meghatározza a pluralizmus indikátorait, valamint elkészít egy munkadokumentumot, egy független tanulmányt és egy közleményt.

Reding biztos asszony nem említette, hogy ezek közül két lépés már megvalósult. A képviselőcsoportunkban türelmetlenül várjuk a harmadik lépést, a pluralizmusról szól közleményt, valamint egy sor olyan jogalkotási intézkedést, amelyek Unió-szerte képesek ezt az elvet biztosítani – az egész Unióban, és nemcsak Olaszországban. A mi elképzelésünk valóban azon a tényen alapul, hogy az Európai Unió nemcsak egy gazdasági és monetáris unió, illetve tagállamok laza szövetsége, de értékek gyűjteménye is. Hihetetlenül fontos, hogy ebben a vitában újrafogalmazzuk ezt az elképzelést.

Az egyik ilyen jog – az információ szabadsága, melyet az Európai Unió Chartája úgy határoz meg, mint a hatóságok beavatkozása vagy nyomása nélkül szerezhető vagy közzétehető információkat – alapvető fontosságú. Olaszország számára, és a képviselőcsoportom részéről David Sassoli által vázolt különleges helyzet miatt, ez komoly gondot jelent; de az Európai Unió számára tágabb értelemben jelentkező probléma kihívást jelent a képviselőcsoportunk számára: minden képviselő számára, beleértve az olaszországi képviselőket is. Példátlan az olaszországi helyzet, de ez veszélyes helyzet lehet az egész Európai Unióra nézve is, és a képviselőcsoportunk ebből a szemszögéből nézi az ügyet.

Sonia Alfano (ALDE). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Először a biztos asszonyhoz szeretnék fordulni, aki kitarzott amellest, hogy bizonyos kérdések megoldása nem ennek a Parlamentnek a feladata. Szeretnék azonban rámutatni arra, hogy ugyanakkor a Parlament feladatát jelenti annak biztosítása, hogy a

Szerződést és a tagállamok alkotmányait tiszteletben tartásuk. Néhány hónappal ezelőtt az olasz igazságügy-miniszter kijelentette, hogy intézkedett a YouTube és az internet bizonyos részeinek azonnali letiltásáról. Megjegyzem, ilyesmi csak Kínában fordul elő. Az olasz alkotmány 21. cikke rendelkezik arról, hogy a sajtó nem lehet engedélyezés vagy cenzúra tárgya.

Ahogy azt már más képviselők is megerősítették, Olaszország az egyetlen olyan ország, ahol a kormányfőnek monopóliuma van a közszolgálati és most már a magán televíziós csatornák terén, és ahol sajnos egy olyan törvény kerül elfogadásra, amely tulajdonképpen még abban is megakadályozza az újságírókat, hogy bírósági jelentéseket tegyenek közzé. Ez azért van, mert amennyiben megjelenének, az olaszok valószínűleg megtudnák, hogy Berlusconi milyen szerepe volt az 1992-es mészárlásban, abban a maffia által rendezett vérfürdőben, amiben Giovanni Falcone és Paolo Borsellino meghalt.

(Az elnök rendre szólít)

Elnök úr, kérem önt, hogy biztosítsa a Házban a rendet, mert nem a piacon vagyunk.

Indrek Tarand (Verts/ALE). - Elnök úr! Véleményem szerint a sajtószabadságot egy országban csak akkor lehet megfelelően értékelni, ha a kérdést érintő minden szempontot figyelembe veszünk. Ebbe bele kell tartoznia a piacok, köztük a reklámpiacok, ill. a lakossági szokások, mint például az átlagosan televíziózással töltött idő, alapos elemzésének, valamint a nyomtatott sajtó terjesztése és a műveltségi szintek stb. alapos elemzésének is. Kirívó különbségek figyelhetők meg ezen tényezőknél, ha Olaszországot a többi tagállamhoz hasonlítjuk. Amíg ezeket a kirívó különbségeket, mint például a médiatulajdon koncentrációja és a közszolgálati média feletti pártpolitikai hatalom, nem vitatjuk meg nyíltan, az olasz minta félrevezető módon fog sok embert meggyőzni.

Egy vírushoz szeretném hasonlítani – amely nem elég veszélyes ahhoz, hogy a hordozóját megölje, de elég veszélyes ahhoz, hogy legyengítse, és magában hordozza annak lehetőségét, hogy megfertőzzön másokat. Az Európai Parlament jelenlévő képviselőinek tudniuk kell, hogy Észtországban egy balközép párt vakmerően követte az olasz modellt azáltal, hogy a párt uralma alá vont minden állami és magán erőforrást, és a fővárosban, Tallinban egyoldalú híreket terjesztett. Semmi kifogásom sem lenne az ellen, ha erről a kérdésről is tartanánk egy európai vitát.

Ezért gondolom úgy, ellentétben a PPE képviselőcsoporttal, hogy itt az ideje annak, hogy megvitassuk a sajtószabadságot, és elfogadjunk egy állásfoglalást. Az így létrejött állásfoglalás nem tekinthető az egyik vagy másik tagállam politikai pártjai közötti visszavágásként, sokkal inkább egy lehetőségnek kell tekintenünk arra, hogy előmozdítsuk azon értékeket, amelyeken az Uniónk alapul.

Potito Salatto (PPE). - (IT) Elnök úr! Már háromszor emeltem fel a kártyám, és ön nem adta meg nekem a szót, miközben Schulz úrnak szót adott.

Ezért most a felszólalóhoz és mindazokhoz intézem a kérdésemet, akik eddig már felszólaltak, függetlenül attól, hogy melyik képviselőcsoportba tartoznak: utánajártak-e annak, hogy vajon a balközép kormányok hoztak-e valaha is olyan törvényt, amely megakadályozhatná a Berlusconi miniszterelnök tulajdonában lévő tömegtájékoztatás koncentrációját?

Indrek Tarand (Verts/ALE). - Ez egy érdekes kérdés. Történelmi kutatást kell hozzá végezni: tettek-e bármit is ezzel kapcsolatban a balközép kormányok? A beszédemben arra mutattam rá, hogy a balközép párt ugyanazt csinálja, mint amit Berlusconi Olaszországban csinál, ezért a vita Európáról szól, a véleménynyilvánítás szabadságáról és annak veszélyeztetéséről, érkezzen az bármely oldalról is – baloldaltól vagy jobboldaltól. Ez a véleményem.

Elnök. - Szeretném Salatto urat arról tájékoztatni, hogy sajnos nem tudom mindenkinek megadni a szót aki „kék kártyás” kérdést kíván feltenni. Ez nagyon elnyújtaná a vitát. Sajnálom.

Oreste Rossi (EFD). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Ma délelőtt tényleg hallottam, hogy mindenfélét az olasz miniszterelnök szemére hánytak, kivéve azt a tényt, hogy a vállalkozói tevékenységeinek köszönhetően több tízezer embernek biztosít munkát. Elnézést kérek, ha ilyenkor ez egy elhanyagolható tényezőnek tűnik.

Azok, akik kitartanak amellett, hogy Olaszországban nem létezik az információ pluralizmusa vagy szabadsága, azok hazudnak, és ezt tudják is. Arra biztatom önöket, hölgyeim és uraim – nemcsak az önök között lévő olaszokat, de a többieket is –, hogy tanulmányozzák a három legjelentősebb nemzeti újságban, az *Il Corriere*-ben, a *La Stampa*-ban és a *La Repubblica*-ban, 2009 tetszőleges hónapjában megjelent cikkeket: ennek alapján

megtudhatják azt, a hónaptól függően, hogy ezen cikkek 60-70%-a szembe helyezkedik mind a többségi kormánnyal, mind pedig ezen kormány minisztereivel.

A kormányhoz és ez esetben Maroni miniszterhez ellenségesen viszonyuló cikkek százaléka a biztonsági csomag elfogadását követő hónapban 80%-ra emelkedett. Ami a televíziót illeti, arra biztatom önöket, hogy nézzék meg Giovanni Floris, Michele Santoro és Fabio Fazio műsorait: csak ez után lesznek olyan helyzetben, hogy szavazhassanak erről az állásfoglalásról.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Elnök úr! Látom, hogy szerencsére nem én vagyok az egyetlen, aki komolyan megkérdőjelezi ezt az abszurd kezdeményezést, melynek szemmel láthatóan az a célja, hogy olyan országgént bélyegezzék meg Olaszországot, ahol alapjaiban veszélyeztetik az információ szabadságát. Nyilvánvaló, hogy a szocialistáknak jó néhány problémájuk van azzal, hogy még mindig van legalább egy olyan európai tagállam, ahol a politikailag korrekt baloldal még nem vonta ellenőrzése alá az összes újságot és a teljes médiát. Berlusconi Olaszországa – és nagyon gondosan válogatom meg a szavaimat, mivel semmi közöm ehhez a férfinhoz – a szabadságnak, a véleménynyilvánítás szabadságának és a sajtó sokszínűségének modellje sok más európai országhoz képest.

Képviselőtársunk, Verhofstadt úr, aki ebben a Házban az imént könyörtelen támadást indított Berlusconi úr ellen, híres vagy inkább hírhedt a saját országában – az én hazámban – azok miatt a fenyegetései és személyes beavatkozásai miatt, amelyekre akkor került sor, amikor az újságírók bíralták kormányát; és ez a közelmúltban történt. Valószínűleg neki van legkevésbé joga erről beszélni. Én a Bizottságtól egy olyan kezdeményezést szerettem volna látni, amely helyreállítja a véleménynyilvánítás és tájékozódás szabadságát minden olyan európai tagállamban, ahol ezeket valóban veszélyeztetik a gyakran a rasszizmus elleni állítólagos küzdelem ürügyén meglévő, a szabadságot elfojtó jogszabályok. Vagy mit szólnának egy bizottsági kezdeményezéshez ott, ahol például – szintén a közelmúltban történt – egy holland politikus még engedélyt sem tud szerezni ahhoz, hogy beléphessen egy másik európai tagállamba, az Egyesült Királyságba. Idézhetném a saját hazám közelmúltbeli példáját is, ahol a pártom, a Vlaams Belang, amely a második legnagyobb párt Flandriában, az adófizetők által finanszírozott közszolgálati műsorszolgáltató részéről hátrányos megkülönböztetésben részesül; olyan megkülönböztetésben, amit éppen a közelmúltban Belgium legmagasabb szintű bírósági szerve, az Államtanács, választási megtevesztésnek minősített. Való igaz, hogy Európában sok probléma van az információ szabadságával, de ezek a problémák semmi esetre sem mind Berlusconi Olaszországában jelentkeznek; ennek éppen az ellenkezője igaz.

Manfred Weber (PPE). - (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Mauro úr nagyon meggyőző hozzászólása fényében hirtelen még Schulz úr is elismerte, hogy jó lenne, ha Európáról most már mint egészről beszélhénk.

Sajnos a mai vita címe Olaszország. Tökéletesen értem, hogy sokuknak miért nem áll érdekében, hogy Európáról mint egészről beszéljünk. Amennyiben például megnézném Németország szociáldemokratáinak médiaérdekltségét, azt állapíthatnám meg, hogy 90%-ban az ő tulajdonukban van a *Frankfurter Rundschau* újság, és Németország Szociáldemokrata Pártja 57%-ban tulajdonosa a *Neue Westfälische* újságnak, és érdekltsége van a WAZ médiacsoportban. Napjainkban az SPD legnagyobb jövedelemforrását a médiaérdekltsége jelenti. Ezért pontosan értem, hogy sokuknak miért nem áll érdekében az, hogy a más esetekben felmerülő tulajdonjogról beszéljenek, hanem ehelyett csak Olaszországot akarják megvitatni.

Kezd kifulladásni ez a vita, az olaszországi helyzet és az elhangzott kedvező nyilatkozatok következtében. Én nem vagyok olasz, ahogy azt hallhatják a beszédemből, de a legmeggyőzőbb érv, ami eszembe jut, az az a kérdés, hogy mi történt 2006 és 2008 között, amikor Olaszországnak baloldali kormánya volt, és amikor természetesen – ahogy erre Mauro úr rámutatott – minden nagyszerű és remek volt. Az akkori kormány semmilyen jogalkotási javaslatot sem terjesztett be arra vonatkozóan, hogy végre véget vessen a médiakoncentrációnak, habár a hatáskör megvolt hozzá.

Ma, amikor Olaszországban a konzervatív pártoknak ismét egyértelmű többsége van, hirtelen megint problémák vannak. Ez a vita nem adhat teret a tisztességtelenségnek. Egészen addig, amíg a szocialistáknak, a parlamenti baloldaliaknak már nincs olyan érvük, amivel a sarokba szoríthatnának minket, én nagyon boldogan tudom folytatni ezt a vitát!

Juan Fernando López Aguilar (S&D). - (ES) Elnök úr, Reding asszony! Ennek a vitának csak egyetlen értelme lehet: az, hogy erőteljes politikai üzenetet küldjön a véleménynyilvánítás szabadsága és minőségének ellenőrzése, azaz az információ pluralizmusa érdekében. Fontos, hogy ezt az üzenetet egész Európának elküldjük, ezért európai szinten kell megtenni.

Egyetértek azokkal, akik azt a tényt hangsúlyozták, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága és az információ pluralizmusa az európai projekt alapvető alapköveit jelentik, valamint hogy ezek felett sohasem lehet tartósan uralkodni, vagy ezeket megszilárdítani. Éppen ellenkezőleg: állandó fenyegetettség alatt állnak, és ez a fenyegetés nemcsak a politika részéről érkezik, azaz a tekintélyuralomtól és a populizmustól, illetve a szabadság és pluralizmus elől való meghátrálástól vagy azok tagadásától a politika körében, de a piac részéről is, a piaci koncentrációktól, torzulásoktól és visszaélésektől.

Ezért azt hiszem, hogy ez a vita nemcsak egyetlen országot érintő ügy, de európai dimenziója is van, mivel a demokrácia átalakulásának folyamata európai szinten megy végbe.

Amíg az általános választójog bevezetésekor képvisleti volt a demokrácia, amely minden embert egyenlővé tett, – egy személy, egy szavazat –, a hírközlési piacon nem vagyunk egyenlők, mivel a rádiós beszélgető műsorokhoz, a televíziós vitákhoz, a sajtóban megjelenő rovatokhoz, illetve a kommunikációs médiában megjelenő szerkesztői megjegyzésekhez való hozzáférésünk nem egyenlő. Ezért nem tudunk mindannyian egyenlő szerepet vállalni a társadalmi keret kiépítésében, amely mindazonáltal demokratikusan, Európa-szerte valamennyiünkhöz egyenlően hozzátartozik.

Azért fontos ez a vita, hogy emlékeztesse önöket arra, hogy ebben az évben, 2009-ben, a Bizottság kötelezettséget vállalt arra, hogy egy közleményt terjeszt a Parlament elé, amelyben értékeli a véleménynyilvánítás szabadságának és a tájékoztatás pluralizmusának esetleges, Európa-szerte jelentkező veszélyeztetését, és arra, hogy felhívja a figyelmet egy olyan irányelv kidolgozásának a fontosságára, amely biztosítja az információ pluralizmusát az új technológiákat és különösképpen a televíziót illetően.

Nagyon fontos, hogy erre a vitára Európában kerüljön sor, mivel egyértelmű, hogy az Európai Unióban sok olyan ország van, amely nem képes egyedül lefolytatni ezt a vitát úgy, hogy annak megfelelő lebonyolításához minden garancia biztosított legyen.

Amennyiben az Európai Parlamentből és európai szinten dolgozunk, azzal egy erőteljes üzenetet küldünk arról, hogy elköteleztünk vagyunk a 21. században az információ pluralizmusán belül a véleménynyilvánítás szabadságának állandósága és fennmaradása mellett.

ELNÖKÖL: ANGELILLI ASSZONY

alelnök

Gianni Vattimo (ALDE). - *(IT)* Elnök asszony! Megpróbálok rövid lenni. Olaszország valóban a szabadság bajnoka, sőt inkább a szabadosság bajnoka – hogy úgy mondjam –, amit az olasz újságok is bizonyítanak, amelyeket Berlusconi úr el akar hallgattatni, amelyeket azért perel be, mert feltárják többek között a személyes kapcsolatait, amely kapcsolatokon keresztül választja ki a politikai jelölteket is. Berlusconi az őt meglátogató nőket pénzzel vagy munkavállalási ígéretekkel fizeti meg. A helyzet az, hogy Berlusconi úr tartja kezében az olasz médiát.

Igaz, hogy nincsenek törvények a sajtószabadság ellen – még nincsenek. Berlusconi úr már készül ezek bevezetésére. Éppen a közelmúltban töröltük el az Alfano-törvényt, melyet Berlusconi úr azért hozott, hogy megvédje magát a bíróságokkal és a jelenleg folyamatban lévő összes eljárással szemben. Tehát ebben a helyzetben vagyunk jelenleg. Helyes-e megkérni Európát, hogy foglalkozzon ezzel a problémával? Feltétlenül helyes, mivel mi Olaszországban nem foglalkozunk vele. Arra kérjük Európát, hogy humanitárius okokból avatkozzon be azért, hogy megoldódjon a sajtószabadság problémája Olaszországban. Ez az, amit önöktől elvárunk, és hisszük, hogy ez Európa számára is fontos, ha nem akarjuk, hogy a vírus itt is túlságosan gyorsan elterjedjen.

Mario Borghezio (EFD). - *(IT)* Elnök asszony! Ez nem volt egy érdekesítő nap az Európai Parlament számára; egy értelmetlen vitára lett elpazarolva, amikor mindannyian tudjuk, hogy Európában egyetlen olyan ország sincs, ahol nagyobb lenne a véleménynyilvánítás szabadsága, mint amilyen a mienkben.

Amikor azonban a baloldal volt kormányon Olaszországban, és egy olyan párt mint az én pártom, annak ellenére hogy képviseltette magát az olasz parlamentben, a szenátusban és az Európai Parlamentben, a televíziós híradások adásidejének mindössze 0,1%-t tudta magáénak, akkor ön, Sassoli úr, - ön dolgozott azokban a televíziós hírműsorokban – nem szaggatta meg a ruháit, és nem tüntetett az utcán, sőt még csak le se mondott a RAI-tól kapott tekintélyes fizetéséről.

Önök, a cenzúramentes sajtószabadság bajnokai! Hallottuk a belgákat: de vajon a *Vlaams Belang* párt Belgiumban élvezi ezt a sajtószabadságot, ezt a széleskörű tájékoztatást, vagy pedig cenzúrázzák, mint ahogy

minket cenzúráztak? Olaszországban még a jó Pannella urat is cenzúrázták, és ők mind csendben maradtak – önök is ott a baloldalon. Éhségstrájkolnia kellett: milyen nagyszerű szabadságharcosok! Az újságírók Szovjetuniója. Milyen szabadságot biztosít az olasz Sajtószövetség a kisebbségnek? Hallgatniuk kell, még egy ujjnyi hasábjuk vagy adásidejük sincs. Milyen nagyszerű szabadságharcosok!

Sajnálom, de azok, akik önök közül elég bátrak, azok menjenek, és összeláncolva magukat tartsanak tüntetéseket Pekingben, Kubában és Teheránban, ahol emberek halnak meg a sajtószabadság érdekében! Szégyelljék magukat, gyávák! Menjenek Teheránba, menjenek Teheránba, gyávák, gyávák, gyávák, gyávák! Éljen a szabadság, éljen a mi szabad és demokratikus országunk...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Carlo Casini (PPE). - *(IT)* Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Szeretném érthetővé tenni azt a kétségtelenül felemás érzést, amit a vita első szakasza után érzek, mivel teljesen mértékben egyetértek a Daul elnök úr által elmondottakkal, de egyetértek a Sassoli úr által elmondottakkal is, akinek voltaképpen politikai ellenfelemnek kellene lennie.

Hadd tegyem magam érthetőbbé: skizofrén vagyok azért, hogy ilyen felemás érzéseim vannak, vagy feleslegesen próbálok belenyugodni abba a ténybe, hogy amíg Olaszországban én a szemközti padosorokban ülök, addig itt a Néppártban a Szabadság Népe párt mellett találom magam? Úgy érzem, hogy úgy tudom ezt megválaszolni, ha rávilágítok egy nyilvánvaló ellentétre, amely az információ szabadsága témájának köre és fontossága között húzódik meg, ami egy nagyon fontos téma... Ha Montesquieu ma élne, nemcsak a törvényhozói, a végrehajtói és bírói hatalmi ágakról beszélt volna, de más hatalmi ágakról is, és a negyedik hatalmi ágot, a sajtót, tette volna az első helyre, mivel ez mutatja meg a szabadság problémáját, a szellemi rabszolgaság elleni harcot és a demokrácia problémáját.

Másrésről az utolsó csepp a pohárban az egész olasz sajtó hónapok óta tartó lealacsonyítását követően – hadd mondjam ki – mind a jobboldali, mind a baloldali sajtó esetében – az olasz sajtó minősége már hónapok óta gyenge, mert a politika most valóban mélypontra süllyedt – Berlusconi úr perindítása volt. Kérem, engedjék meg, hogy elmondjam, hogy a Semmítőszék ötödik büntetőtanácsának voltam büntetőbírója négy éven keresztül, ahol rágalmozási bűncselekmények felett ítéltünk. Ezért tudom, hogy Mauro úrnak igaza van: Sok ilyen rágalmozási pert láttam, és senki sem tiltakozott. A polgároknak joguk van ilyen helyzetekben is megvédeni magukat.

Ezért remélem, hogy azzal, hogy egy valódi kísérletet teszünk a látszólag ellentétes dolgok összeegyeztetésére, tulajdonképpen egy új és jobb móddal fogunk előállni ezen probléma kezelésére, egész Európát és nem csak Olaszországot illetően.

Gianluca Susta (S&D). - *(IT)* Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Azok az emberek, akik az olaszellenes, a felforgató és a kommunista bélyeget kívánják rásütni bárkire, aki a pluralizmust tiszteletben tartó kommunikációra és információszabadságra követel szabályokat, amiket a felelős intézményi pozíciókat betöltők vagyona és a kiadói és tájékoztatás területén folytatott vállalkozói tevékenységből származó vagyonuk világos különválasztása jellemez, súlyos hibát követnek el, amit itt Európában nem lehet megbocsátani, igazolni vagy megengedni.

A felszólalásainkban egyszer sem neveztük néven az olasz miniszterelnököt. Hivatkozhattunk volna a tulajdonában lévő számos lapra – 150 Olaszországban – és a közel 40 televíziós csatornára. Azonban nem ez a probléma. Az a probléma, hogy a tájékoztatás pluralizmusa – és magában a tájékoztatásban is – sarokköve minden szabad demokráciának, melyet minden monopolisztikus és oligopolisztikus filozófiával és összeférhetlenséggel szembeni védelemként kell felhasználni.

Minden egyes tagállam szuverenitása, annak megerősítése, hogy az Európai Unió nem egy államok feletti állam, Reding biztos asszony, nem szabad hogy elfeledtesse velünk azt, hogy az Európai Uniónak van egy Alapjogi Chartája is, amelyből egy olyan jogalkotási rendszer ered, melyet a tagállamok nem hagyhatnak figyelmen kívül. Ön tudja, hogy pontosan ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban a Bíróság sokszor – Olaszország esetében és nem a rendszerrel kapcsolatos kérdésekben, Speroni úr –hozott ítéleteket, amelyek még végrehajtásra várnak.

A piacok globalizációja és a rádióhullámhosszok egyre nagyobb mértékű felhasználása most egy sokkal célzottabb európai jogalkotást tesz szükségessé ennek a kényes témának a szabályozására, amelynek olyan jelentős befolyása van a közvéleményre és ezáltal a népszuverenitás elvére is – amely az Európai Unió, és nem csupán az Olasz Köztársaság alapját is képezi – és azokra a módokra, ahogyan ezt az elvet gyakorolják.

Mostantól kezdve senki sem hivatkozhat a választáson szerzett többség szent és sérthetetlen jogára ahhoz, hogy aláírtassa a sajtó szabadsága elleni fenyegetéseket, amelyben egészen a közelmúltig a vádlottak és a vádlók közötti egyenlőtlen helyzet állt fenn – akár Olaszországban, akár Portugáliában, mint ahogy erre korábban felhívták a figyelmünket –, mert ez aláírta az egymás mellett élés szabályainak alapjait, melyeken az Unió alapul. Ezért van égetően szükség a koncentráció elleni irányelvre a tájékoztatás területén, amely szabályozza majd azoknak a viszonyát, akik érintettek a politikában, és ugyanakkor nagyon fontos műsorszolgáltatókat tartanak ellenőrzésük alatt.

Sylvie Goulard (ALDE). - (FR) Elnök asszony! Szeretnék gyorsan rámutatni arra, hogy a mai vita témája – és Redig asszony és Daul úr felszólalása is egyértelműen megmutatta ezt – az Európával kapcsolatos elképzelésünk. Nem egyetlen tagállamot veszünk célba; arról van szó, hogy vajon alkalmazzuk-e a szerződéseket, vajon alkalmazzuk-e a Rómában, 1950-ben aláírt Emberi Jogok Európai Egyezményét, és vajon alkalmazzuk-e a Szerződés 6. cikkét.

Daul úr, amikor idézi Napolitano urat, idézze őt teljesen. Az Olasz Köztársaság elnöke hangsúlyozta, hogy léteznek jogorvoslatok, és beszédében említette a szerződések 7. cikkét. Ez a cikk jogilag, érzelmentesen teszi ma számunkra lehetővé azt, hogy foglalkozunk az emberi jogoknak egy tagállamon belül történő megsértésével – ma Olaszországgal, holnap egy másik országgal.

Az utolsó, nagyon fontos szempont az, hogy a diktátorok és azok az emberek, akik meg akarják sérteni az emberi jogokat, a világ minden országában a szuverenitás mögé bújnak. Számomra Európa jelenti az emberi jogok egyetemességének kontinensét. Ha nem ismerjük el azt, hogy nekünk, akik egyazon Parlamentben ülünk, jogunk és kötelességünk megvizsgálni, hogy mi történik az egyik tagállamban, hogyan mondhatjuk azt a távoli országok diktatúráinak, hogy egy egyetemes gondolatot védelmezzünk, amely különösképpen nagyon fontos a nők jogainak védelmére is?

Fiorello Provera (EFD). - (IT) Elnök asszony! Érdekes, hogy amikor ebben a Házban az olaszországi véleménynyilvánítás szabadságáról beszélünk, folyamatosan túllépjük a felszólalási időt, és ezáltal közvetve cenzúrázzuk a soron következő felszólalót. Éppen ezért megpróbálom szigorúan betartani a rendelkezésemre álló felszólalási időt.

Azt kell mondanom, hogy sokkal helyénvalóbbnak tartanám, ha ezt a vitát a brüsszeli parlament helyett az olasz parlamentben tartanák meg, feltéve – mint ahogy azt már valaki megállapította – ha nem az a szándékunk, hogy a sajtószabadságról általánosságban folytassunk vitát, tehát az európai kontinenssel összefüggésben. A különböző véleményeken túlmenően azonban, úgy hiszem, érdemes megemlíteni néhány adatot, melyeket Speroni úr már korábban ismertetett, és amelyeken el kellene gondolkodnunk.

Megerősíthetem, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága által a véleménynyilvánítás szabadságáról szóló 10. cikk megsértéséről hozott 455 ítélet közül 29 vonatkozik Franciaországra, 28 az Egyesült Királyságra, 15 Görögországra, 10 Romániára, 8 Lengyelországra és csak 7 vonatkozik Olaszországra. Kérem, hogy gondolkodjanak el ezen az adaton.

Simon Busuttil (PPE). - (MT) Senkit sem hibáztatok, aki követve ezt a vitát azt gondolja, hogy ez nem az Európai Parlament, hanem az olasz parlament. Azonban ez nem az olasz parlament, ezért nem ez a megfelelő hely ahhoz, hogy ezeket az alapvetően nemzeti politikai vitákat lefolytassák. Mindannyian tisztában vagyunk az olasz miniszterelnök színes egyéniségével. Itt azonban nem erről van szó. Arról van szó, hogy vajon mi mint európai intézmény rendelkezünk-e olyan hatáskörrel, hogy ezekben a kérdésekben döntéseket hozzunk. A válasz erre egyértelmű. Reding biztos asszony megadta erre ma nekünk a választ, amikor azt mondta, hogy ezek a kérések nem tartoznak európai hatáskörbe, és mi nem tölthetünk be olyan szerepet, amely nem illet meg minket.

Ezért tehát, mivel ez a kérdés nem tartozik a hatáskörünkbe, nemzeti szinten kell megvitatni, és dönteni róla. Ha olyan hatáskörökkel ruházzuk fel magunkat, amelyek nem illetnek meg minket, és ha olyan kérdésekbe avatkozunk bele, amelyek nem tartoznak a hatáskörünkbe, akkor ezzel sokkal inkább aláássuk, semmint megerősítjük a legitimitásunkat. Ezzel aláírásunk az általunk képviselt intézményt, és a közöttünk és polgáraink közötti távolságot növelnénk ahelyett, hogy csökkentenénk. Ha el akarjuk nyerni polgáraink tiszteletét, akkor azzal kell kezdenünk, hogy tiszteletben tartjuk a hatáskörünk korlátait.

Maria Badia i Cutchet (S&D). - (ES) Elnök asszony! Az Európai Uniónak biztosítania kell a tömegtájékoztatás sokszínűségét. A sajtószabadságról szóló vita érinti a tömegtájékoztatás tulajdonjogának pluralizmusát, ezek struktúráját és vezetőik kinevezésének eljárásait, a politika, az üzleti tevékenység és maga a média közötti kapcsolatokat és a polgárok különböző véleményekhez való hozzáférését. Úgy hiszem, egyet fognak

abban érteni velem, hogy Olaszországban a média helyzete, amely a mai nap bennünket érintő kérdése, nem felel meg azoknak az alapvető szabályoknak, amelyek a sajtószabadság biztosításához szükségesek abban az országban.

Ezért arra kérjük a Bizottságot, hogy adjon választ a Parlament által az elmúlt évek során feltett és előterjesztett kérésekre, és határozzon meg olyan speciális kritériumokat, melyek alapján minden egyes tagállamban értékelhető ezen jogoknak és szabadságoknak az esetleges megsértése.

A mi célunk az, efelől semmi kétség, hogy megvédjük a polgárok különféle információk megszerzéséhez való jogát, éppúgy ahogy az újságíróknak is megvan a szabad tudósításhoz való joguk, mivel ahogy a tüntetők múlt szombaton elmondták, az információ nagyobb szabadságot biztosít számunkra.

Sarah Ludford (ALDE). - Elnök asszony! Biztos, hogy nem véletlen egybeesés, hogy múlt héten a brit konzervatívok elnyerték Rupert Murdoch támogatását, és tegnap pedig ennek a sajtószabadságról szóló vitának a megghiúsítására szavaztak. Míg az új, exkommunista tagállamok komoly előrelépést tettek a sajtószabadság felé, Silvio Berlusconi média felett élvezett uralma sárga irigységgel töltötte volna el Eric Honeckert.

De a fenyegetések, megfélemlítések és visszaélések, amelyek Berlusconi részéről nemcsak a sajtó ellen, de az elnök és a bírák ellen is irányulnak, jóval túlmennek egy pusztán nemzeti ügyön: ez egy nagyon súlyos európai ügy. Reding biztos asszony igen furcsa módon azt mondta, hogy ne használjuk fel az európai intézményeket nemzeti problémák megoldására. Akkor miért vannak európai szerződéseink és jogszabályaink, idesorolva az alapjogi követelményekről és jogállamiságról szólókat is?

Valójában az EU világos jogi hatáskörrel rendelkezik arra vonatkozóan, hogy általánosságban fellépjen a véleménynyilvánítás szabadsága és az alapvető jogok védelme érdekében. Ez a jogalap létezik, és ezt ki kell egészíteni a média sokszínűségéről és pluralizmusáról szóló jogszabállyal. A biztos asszony passzivitása nagyon nagy csalódást jelent.

Salvatore Iacolino (PPE). - (IT) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Olaszországban az alkotmány 21. cikke és a 2004. évi 102. sz. törvény 3. cikke meghatározza a sajtószabadság körét és megállapítja határait: a sajtónak objektívnek, alaposnak, tisztességesnek és pártatlannak kell lennie, mindenkor védelmezve az emberi méltóságot, összhangban az Európai Unió által meghatározott alapelvekkel. Az internet korában és egy digitális korban, amikor folyamatosan új lapokat indítanak el, a közszolgálat olyan műsorokat sugároz, melyek nyíltan ellenségesek a kormányfővel szemben, miközben a sajtó és a média megbotránkozik azokon a kártérítés kereseteken, amelyeket Silvio Berlusconi két újság ellen nyújtott be.

Valójában 1100 rádióállomás, 162 újság és több száz magán televízióállomás sem lenne elég a tömeg tájékoztatás sokszínűsége garantálásához, amit Silvio Berlusconi kezdeményezése állítólag veszélyeztet. Az embernek az a gyanúja, hogy mihelyt egy bizonyos médiahatalom cenzorrá válik, akkor egyben arra is törekszik, hogy maga is politikai hatalommá váljon. A világ más részein időközben ugyanez a rendszer működik, mivel úgy tűnik, hogy az olyan befolyásos lapok, mint az *El País*, a *The Sun* és a *Tarin* gyorsan változtatják politikai irányvonalukat.

Az olasz baloldal azonban ahelyett, hogy saját politikai stratégiát fogadna el, az újságírók nemzeti szövetségének elemeire támaszkodik ahhoz, hogy a legálnokebb és legmegátalkodottabb antidemokratikus támadást intézze a hivatalban lévő kormány ellen – egy sor, ez alkalomból tett összehangolt fellépés révén. Mindezek ellenére a polgárok továbbra is jelentős mértékben támogatják a miniszterelnököt, akit az olasz lakosság szabadon választott meg, és bíznak abban, hogy az Európai Parlament képes lesz megerősíteni azt – ahogy 2004-ben is megtette –, hogy a sajtószabadság egy elismert és jól megalapozott érték.

Rita Borsellino (S&D). - (IT) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Nem az a szándékom, és a képviselőcsoportomnak sem szándéka – amely támogatta és akarta ezt a vitát –, hogy az európai szintre vigyük át az olasz belpolitikai gyalázkodásokat. Az információ szabadságának kérdése valamennyiünket érint: érinti az Európai Uniót, amely tudja, és kell is, hogy közösségi szinten szabályozza az ügyet annak érdekében, hogy ellenálljon a politikai és gazdasági befolyásolásnak, és hogy garantálja a tájékoztatás valódi pluralizmusát.

Az olasz anomália, ahol a miniszterelnök egyben a legfontosabb magánhálózatok tulajdonosa is, pontosan abban a veszélyes kapcsolatban rejlik, amely a média, valamint a politikai és gazdasági hatalmak között áll fenn. Pontosán ezen ok miatt tartunk kíváncsúnak egy európai jogszabályi intézkedést, egy olyan intézkedést – távolról sem egy olaszellenes jogi aktust –, amely segíteni fog a tájékozódás pluralizmusának

védelmében, és megakadályozza a koncentrációkat és az összeférhetetlenséget. Ezért arra szólítjuk ma fel a Bizottságot, hogy a lehető leggyorsabban tegyen lépéseket – ahogy ezt már ez a Parlament a múltban is kérte – annak érdekében, hogy biztosítsa az Európai Unió számára azokat a közös szabályokat, amelyek minden európai polgár számára garantálják az információ szabadságát.

Sophia in 't Veld (ALDE). - Elnök asszony! Be kell vallanom, hogy igencsak megdöbbenett Reding biztos asszony nyilatkozata, mert igazából elsősorban a tagállamok felelősek a demokrácia és az alapvető jogok tiszteletben tartásának biztosításáért. De ön téved, amikor azt mondja, hogy az EU-nak itt semmilyen szerepe sincs.

Először is itt van az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikke, amely kimondja: "Az Unió a szabadság, a demokrácia, az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteletben tartása és a jogállamiság elvein alapul, amely alapelvek közősek a tagállamokban." Annak bizonyításaként pedig, hogy ez ne csak egy üres állítás legyen, az Európai Unió megalkotta maga számára a 7. cikket – a 6. cikk megvalósításához szükséges jogi eszközt.

Másodszor, Reding asszony, amikor tagjelölt államokkal tárgyalunk, akkor ragaszkodunk ahhoz, hogy a legmagasabb színvonalon érvényesítsék a sajtószabadságot, máskülönben nem csatlakozhatnak az Európai Unióhoz. Ez a követelés a koppenhágai kritériumokban került meghatározásra – akkor, Reding biztos asszony, miért alkalmazunk más mércét a tagjelölt államoknál, mint amelyet a jelenlegi tagállamoknál alkalmazunk? Vannak más országok is, ahol megsértik a sajtószabadságot és a véleménynyilvánítás szabadságát, ilyen például a Cseh Köztársaság, amely most hozott egy törvényt a sajtószabadság korlátozásáról, vagy Írország, amely a blaszfémiaival kapcsolatban drákói törvényt fogadott el. Reding biztos asszony, befejezésül azt mondom, hogy ha komolyan gondoljuk, hogy értékek közössége vagyunk, akkor az Európai Bizottságnak cselekednie kell.

János Áder (PPE). - (HU) Elnök asszony, tisztelt képviselő hölgyek és urak! A szabadság értékeit együtt kell megvédenünk, hallhattuk egy órával ezelőtt Verhofstadt elnök úrtól és azt kell mondanom Önöknek, hogy egyetértek Verhofstadt elnök úrral. A szólásszabadság fontos alapjog - hangzott el az eddigi vitában. Ezzel is egyetértek, és meggyőződésem, hogy nincs olyan olasz politikus a teremben, aki korlátozni akarná a szólásszabadságot.

Ugyanakkor a vitát hallgatva két kérdés felvetődött bennem. Miért csak bizonyos jogok esetében és miért csak bizonyos alkalmakkor fontos a szocialistáknak és a liberálisoknak bizonyos politikai alapjogoknak a védelme? A gyülekezési jog fontos alapjog? Van olyan fontos alapjog, mint a szólásszabadság? Bizony, igen. Önök három évvel ezelőtt mégsem tiltakoztak akkor, amikor Magyarországon az 56-os forradalmat megünneplő tömeget a szocialista kormány szétverte.

A nyelvhasználat joga fontos alapjog? Van olyan fontos alapjog, mint a szólásszabadság? Bizony, fontos. Önök most mégsem tiltakoznak akkor, amikor egy európai uniós tagországban, Szlovákiában korlátozni akarják a kisebbségek nyelvhasználati jogát.

A személyiségi jog védelme fontos alapjog? Bizony, fontos alapjog. Azt gondolom, mindenkinek - legyen olasz miniszterelnök vagy bármelyikünk - joga van, kell, hogy joga legyen, hogy a hazug vádakkal, a rágalmakkal szemben bírósághoz fordulhasson.

A sajtószabadság valóban fontos jog, de akkor Önök miért hallgattak az elmúlt 20 évben, amikor nyilvánvaló volt, hogy a volt szocialista országokban óriási médiakonzentráció van az ex-kommunista pártok kezében. Azt kérem Önöktől, hogy mérjenek egyforma mércével!

Debora Serracchiani (S&D). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Tudatában vagyok annak, hogy szeptember 30-án a Bizottság megjelentetett egy tanulmányt a tömegtájékoztatás sokszínűségének indikátorairól a tagállamokban. Azonban 2008-ban ez a Ház elfogadott egy Marianne Mikko által készített tanulmányt, amelyben arra kérték fel az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy védelmezzék, és itt szó szerint idézem: „a vélemény sokszínűségét a médiában annak biztosítása érdekében, hogy minden tagállamban valamennyi uniós polgárnak szabad és sokszínű média álljon rendelkezésére”.

Még ennél is korábban, 2004-ben, a Parlament elfogadott egy Boogerd-Quaak asszony által készített jelentést a szólás és tájékoztatói szabadság megsértésének veszélyeiről az EU-ban. Ebben a jelentésben arra kérték fel a Bizottságot, hogy adjon ki egy közleményt annak biztosítására, hogy a médiapluralizmust minden tagállamban tiszteletben tartják.

Biztos asszony észreveheti, hogy sem a hazámat, sem annak miniszterelnökét nem említettem meg. Ugyanakkor én, európai polgárként azt kérdezem öntől, itt ebben a Házban, hogy mit szándékozik a Bizottság európai szinten tenni annak biztosítása érdekében, hogy minden tagállamban garantált legyen a médiapluralizmus.

Clemente Mastella (PPE). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Ez az olaszországi sajtószabadság állítólagos megsértése ellen irányuló indítvány érzésem szerint egy politikailag homályos és ingatag út választását tükrözi. Ezen túlmenően úgy tűnt számomra, hogy túl messzire mentek egyes dühtől és haragtól fűtött, kemény szavak használatával. Ugyanakkor nagyon furcsa az, hogy a demokráciának ez a gyengülése (vagy állítólagos gyengülése) Olaszországban csak most merül fel, és ilyen feltűnő módon, lévén a jobbközép, de a balközép kormányok is – amelyeknek én is tagja voltam – egymást felváltva kormányozták a hazámat.

Ha a szülőköröségnek ez a fala és a demokráciaellenesség valóban létezik Olaszországban, akkor miért van az, hogy oly sok éves baloldali kormányzás alatt ezt egyszer sem vetették fel? Figyelmetlenségről van szó, szűkszavúságról, kényelmességről vagy – ami sokkal logikusabbnak tűnik számomra – arról az egyszerű tényről, hogy Olaszországban a demokrácia normái megfelelnek a Nyugat és Európa normáinak?

Ha kivételes intézkedésként – mint amit, elnézést kérek Serracchiani asszonytól, ebben az esetben használtak, nevezetesen, hogy egyetlen ország és nem Európa kerül megvitatásra – valóban meg akarjuk tudni az igazságot az országunkon belüli demokrácia egészségi állapotáról, akkor a köztársasági elnöktől, Giorgio Napolitanótól, egy intézménynek kijáró tisztelettel azt kellene megkérdeznünk, hogy vajon úgy érzi-e, hogy egy olyan országnak az elnöke, ahol a tájékoztatás pluralizmusa akadozik, a szabadság rohamos hanyatlásban, a demokrácia ideje pedig leáldozóban van. Én azonban nem hiszem, hogy ha ez lenne a helyzet, akkor Napolitano elnök tartózkodna egy ilyen helyzet leleplezésétől, tekintettel arra, hogy mennyire híven ragaszkodik az alkotmányunk betartását biztosító előjogaihoz.

Mivel a kérdés azonban – baloldali hölgyek és urak, sajnálattal kell mondanom – nagyon provinciális módon érinti az olasz politikai ügyeket, és egy mesterségesen európai és most belföldi dimenziót ölt, ki kell hangsúlyozni, hogy egészen addig, amíg az olasz baloldal, amely egykor sokkal erősebb és jelentősebb volt, megengedi magának, hogy politikailag komikusok és demagógok irányítsák, egyre távolabb fog kerülni a hatalomtól. Nem hiszem, hogy Woody Allen szabná meg Obama elnök számára, hogy milyen irányvonalat kövessen.

Anni Podimata (S&D). - (EL) Elnök asszony, biztos asszony! Mint volt újságíró én sem gondoltam volna soha, hogy ma, 50 évvel azután, hogy elkezdjük Európát építeni, és nem sokkal a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt, olyan alapelvekről és értékekről fogunk vitatkozni, amelyekre az Európai Unió épült, és amelyeken alapult.

Olyan értékek, mint a sajtó függetlensége, a tömegtájékoztatás sokszínűsége, a mindenkire, főleg újságírókra vonatkozó szólásszabadság, a mindenkire érvényes törvény előtti egyenlőség, sőt ha tetszik, a hatalommegosztás alapelve. Létezik-e hatalommegosztás, amikor egy ország miniszterelnöke, más szóval a legmagasabb végrehajtó hatalom, tartja kezében és irányítja országában a média többségét, a többit pedig beperli?

Ami Olaszországban történik, az nem olasz ügy, hanem európai ügy, az Európai Unió hitelessége forog kockán, amikor korlátozza és elítéli az alapelvek és alapjogok megsértését a harmadik országokban, és eltűri ugyanezen értékek és elvek megsértését a saját háza táján.

Alfredo Pallone (PPE). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Önök közül sokan olvashatták Kafka „A per” című könyvét: ez egy fikciós mű, de ez az, ami ma az országomban történik, egy olyan országban, amely egyszerű demokratikus hagyományokkal és a szuverén nép által megválasztott kormánnyal rendelkezik, de ahol kísérlet tesznek arra, hogy a demokratikus szavazás eredményét tönkretegye a média és a bíróságok történelmileg példátlan támadása.

Az információ szabadságáról vitatkozunk akkor, amikor a sajtó 72%-a a kormány és Berlusconi miniszterelnök ellen van. Az újságok ellen indított jogi eljárások 70%-át baloldali vezetők kezdeményezték, amelyekben az állítólagos kártérítési igény az 1994 óta összesen követelt 486 millió euróból 312 millió eurót tesz ki. Ez évi 32 millió euróval egyenlő. Ez a bíróságokon keresztül történő pótlólagos finanszírozási formát jelent.

Önöknek, hölgyeim és uraim, akik Európa demokráciáit képviselik, azt mondjuk és fenntartjuk, hogy Olaszországban a bíróságok és a média hatalma összeűzta a szuverén nép akarát a pártfanatikus, osztályjellegű politikai érdekek nevében. Ezért tehát veszélybe kerül a demokrácia Olaszországban, ha

megbukik a kormány. Azt a személyt, aki szóbeli megnyilvánulásaiban élen jár e koncepció aláásásában, Antonio Di Pietrónak hívják. Befejezésképpen szeretném megköszönni Reding biztos asszonynak az egyensúly és demokrácia iránti határozott érzékét; értelmes és pontos jelentést állított össze.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). - (RO) A sajtószabadság sohasem kap megfelelő védelmet a visszaélésekkel szemben. Minden esetben, amikor egy uniós tagállam államelnöke vagy miniszterelnöke támadást intéz az újságírók ellen már pusztán azért is, ha nem értenek velük egyet, az Európai Bizottságnak, az Európai Parlamentnek és valamennyiünknek reagálnia kell.

Olaszországban a miniszterelnök minden rendelkezésre álló eszközzel megpróbálja megfélemlíteni az ellenzéki sajtót. Romániában egy elnök megpróbálja lejáratni az öt bíráló sajtót és újságírókat. Mindkét esetben olyan politikusok túlkapásairól beszélünk, akik törvény felett állónak tartják magukat. Romániában a legfrissebb információk szerint olyan elnökünk van, aki nemcsak megsérti, félrevezeti és rágalmazza az újságírókat, de aki egyéb hatalommal való visszaéléseket is elkövet, amiket – úgy tűnik – az elnökválasztás éjszakáján bármilyen célra képes felhasználni, idesorolva a törvényszegést is annak érdekében, hogy hozzásegítse magát mint jelenlegi államfőt újraválasztása elnyeréséhez.

Pontosan ezért szólítom fel az Európai Bizottságot arra, ahogy azt szeptember 23-án is megtettem, hogy nyilvánosan ítélje el, mind Románia elnöke részéről, mind pedig az olasz miniszterelnök részéről az ilyen viselkedést.

Elisabetta Gardini (PPE). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Szeretném megerősíteni, hogy Olaszországban létezik sajtószabadság, és erősebb, mint eddig bármikor. Ezek egy nagyszerű újságíró, Giampaolo Pansa szavai, aki sok éven keresztül, sok évtizeden keresztül, az *Espresso-Repubblica* csoporthoz tartozó *La Repubblica* lap számára író egyik legrangosabb név volt, ahonnan azt követően kellett távoznia, hogy a csoport vezetése revizionizmussal vádolta, ami Olaszországban, ahogy önök is tudják, messze az egyik legsúlyosabb bűncselekménynek számít, amennyiben azt Olaszországban az uralkodó értelmiség, az uralkodó kultúra követi el, amely teljes egészében baloldali: nézzék csak meg a Demokrata Párt vezéralakjait, ahol a bankároktól kezdve a legfontosabb színészekon és rendezőkon át egészen az újságírókig mindenki beáll a sorba.

Az információ szabadsága azonban nem jelenti a sértegetés és a rágalmazás szabadságát; csakhogy a tisztességes eljárásához való jog mindig csak a baloldal számára biztosított: ha Prodi úr perel, az rendben van, ha D'Alema úr perel, az rendben van, ha Di Pietro úr perel, az rendben van. Di Pietro úr a rekorddöntő – egyébként a bíróság több pert indít a sajtó ellen, mint a politikusok –, a *La Repubblica*-ban megjelent információ szerint 357 panaszt nyújtott be, és már 700.000 eurós kártérítést kapott. Hallottuk a képviselőtársaink által elmondott információkat. Befejezésképpen, amennyiben létezik egyensúly-helyreállítási probléma – és úgy érzem, hogy ez a probléma létezik Olaszországban –, akkor az egyetlen politikai párt, amelynek joga van ahhoz, hogy ezt visszaállítsa, az a jobbközép.

Licia Ronzulli (PPE). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! 2008-ban a Berlusconi kormány közvetlen hozzájárulásként mintegy 206 millió eurót adott a sajtónak, a rádiós és televíziós műsorszolgáltatóknak. A furcsa véletlennek köszönhetően ezeknek a millióknak a nagy része a négy legjelentősebb baloldali újsághoz került.

A sajtószabadságnak Olaszországban, a Berlusconi kormányban, vannak a legbőkezűbb támogatói. A baloldal Olaszországban és Európa-szerte kampányt indított azt állítva, hogy veszélyben van a sajtószabadság, egy olyan kampányt, amely botrányos koholmányokon és szégyenletes hazugságokon alapul. És természetesen – itt is a furcsa véletlennek köszönhetően – rögtön azt követően indította el ezt a kampányt, hogy Berlusconi miniszterelnök jogszerű kártérítési keresetet nyújtott be két baloldali újság ellen, amelyek megrágalmazták, szégyenteljes viselkedéssel vádolva őt, amely vádak teljes egészében koholmányokon alapultak, amelyek távol állnak a tisztességes újságírás bármilyen formájától.

Berlusconi miniszterelnök az első, aki azt mondja, hogy nagyon fontos a sajtószabadság, de a becsületsértés, a meglehetszítés és a rágalmazás szabadsága valami egészen más. Ebben az esetben minden polgárnak – beleértve tehát Berlusconi miniszterelnököt is – joga van ahhoz, hogy képes legyen megvédeni magát a rendelkezésére álló demokratikus eszközök felhasználásával azáltal, hogy egy polgári bíróságot kér fel az ellene indított írásos támadások kivizsgálására, amit hozzáteszem, más baloldali vezetők is megtettek.

Victor Boştinaru (S&D). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Ez a vita nem csak olaszok között folyik: ez a vita mindenekelőtt Európáról szól.

(RO) Berlusconi úr bizonyára nem az egyetlen példa olyasvalakire, aki megsérti a tömegtájékoztatásra vonatkozó alapvető szabályozásokat. Traian Băsescu sokszor viselkedik agresszív és nem demokratikus módon, és megfélemlíti a tömegtájékoztatást olyan nyelvezetet használva, amit itt az Európai Parlamentben el sem ismételhetek.

A Sajtószabadság Európai Chartája csak egy újabb szép papírlap lesz, ha az európai állam- és kormányfők továbbra is így akarnak viselkedni. Mi, az Európai Unió nevetségévé fogjuk tenni magunkat azáltal, hogy elemezzük és bíráljuk az információ szabadságát a különböző ázsiai és afrikai országokban, miközben ezen szabadságokat az Európai Unióban nem védjük meg és nem tartjuk tiszteletben.

Ezért azt javaslom, hogy ez ellen a monopolhelyzet ellen a rendelkezésre álló eszközökkel és a Bizottság hatáskörével, valamint az európai hatóság által támogatott Sajtószabadság Chartájának végrehajtásával küzdjünk.

Cecilia Wikström (ALDE). - (SV) Elnök úr! Nagyon régen a jól ismert svéd író, August Strindberg azt mondta: „Önöknek hatalma van, nekem szavaim vannak, szavak vannak a hatalmamban.” Ma azonban ez nem így van Olaszországban az írók és újságírók esetében, akiktől rendszeresen megtagadják azt a jogot, hogy szabadon fejezhessék ki önmagukat.

Az elmúlt három év során 200 újságíróat fenyegettek meg annak alapján, amit leírtak. Azonban ami Olaszországban történik, az mindannyiunkat érint. A véleménynyilvánítás, az írás és annak szabad közzétételének szabadsága mind az 500 millió európai polgár alapjoga.

Ami ma Olaszországban történik, az megmutatja, hogy a szólásszabadság néha még a fegyvereknél is veszélyesebb egy olyan rendszer számára, amely magához ragadja a szólásszabadság feletti hatalmat. Ma a Parlamentnek soha vissza nem térő lehetősége van arra, hogy megmutassa és felfedje a legpozitívabb jellemvonásainkat. Itt most azt mutatjuk meg, hogy az alapvető szabadságok forognak kockán. Olaszország ügye a mi ügyünk is.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A mai vita valóban hihetetlen, mert Olaszországban az információ szabadsága egy garantált és elismert alkotmányos jog. Előtte már mások információkat közöltek az Olaszországban megjelenő lapok számáról és politikai egyoldalúságáról.

A nem olasz képviselők érdekében veszem magamnak a bátorságot, hogy egy sajtószemlét tartsak. Ez néhány azok közül a független lapok közül, amelyeket tegnap a repülőtéren vettem: ez az *Il Manifesto*, egy kommunista lap; ez a *L'Unità*, az Antonio Gramsci által alapított lap, a Baloldali Demokrata Párt-Demokrata Párt lapja; és ez a *L'Europa*, annak a Margherita pártnak a lapja, amely csatlakozott a Demokrata Párthoz. A Demokrata Pártnak ezenkívül van egy D'Alema-Letta frakciója is, melynek saját lapja van, az *Il Riformista*. Aztán ott van még az Újjáalakulás Pártja, amelynek saját lapja van, a *Liberazione*. Tavaly az Újjáalakulás Pártja kettészakadt, és a kivált párt saját lapot alapított, a *L'Altró*.

Végül pedig itt van ennek a vitának a politikai témája: az *Il Fatto quotidiano*. Tudják, hogy kire hivatkozik ez az újság? Di Pietro úr pártjára, amely a mai vita háttérében álló hajtóerő. Ez egy olyan párt, amely azt bizonygatja ebben a Házban, hogy nincs információszabadság, amikor tíz nappal ezelőtt lapot alapított Olaszországban.

Befejezésképpen, elnök asszony, ez olyan, mintha én itt azt mondanám önnek, hogy éhínség és éhezés van Olaszországban, miközben előző héten egy kolbászfesztiválon lettem volna a hazámban, ahol sült húst ettem és bort ittam. Ez egy olyan baloldalnak a paradoxona, amelynek rengeteg lap van a tulajdonában, de sem olvasói, sem szavazói nincsenek. Komolyabb érveket kell felhozni, ha vissza akarja őket nyerni.

Mary Honeyball (S&D). - Elnök asszony! Én is szeretnék csatlakozni azokhoz a felhívásokhoz, melyek szükségesnek tartanak egy európai irányelvet az információszabadságról, a sajtószabadságról és a tömegtájékoztatás sokszínűségéről. Annak ellenére, hogy ez a vita az olaszországi információszabadságról szól, ahogy azt más felszólalók is elmondtak, komoly gondok vannak az Európai Unió más országaiban is.

Az egyik ilyen az Egyesült Királyság. Rupert Murdochot már említették, és az egyik ok, amiért szerintem szükség van erre az irányelvre, az Rupert Murdoch. Rupert Murdoch nem államfő, de nemzetközi médiamogul a maga nagyon különleges programjával. Nem demokratikus, és az olyanok miatt, mint Rupert Murdoch és Silvio Berlusconi kell jogszabályt hoznunk.

David Casa (PPE). - (MT) Máltáról jövök, és ezért képzelhetik, hogy Olaszország egy olyan szomszédos ország, melyet sok éve figyelemmel kísérünk. Hazám a véleménynyilvánítás szabadságával összefüggő

kérdéseket illetően is Olaszország felé tekint, mivel jó példája a demokráciának. Ezért az, hogy kutakodjunk ebben a belügyben, ahogy az olasz szocialisták akarják, véleményem szerint a politizálás egy szégyenteljes formáját jelenti az országokra nézve. Sohasem gondoltam volna, hogy az olaszok valaha is ahhoz folyamodnak, hogy ilyen igazságtalan módon támadják saját országukat ebben a Parlamentben. Azt hiszem, hogy jobban megértem, hogy az olaszok miért csak pár hónapig bízzák a baloldalra az ország kormányzását, aminek az oka pedig az, hogy megvizsgálva a párt politikáját világossá válik, hogy az csak azoknak felel meg akik alá akarják ásni magát a demokrácia eszméjét, ezért hiszem, hogy figyelmesen kellett volna meghallgatniuk az olasz elnököt, akit innét szeretnék üdvözölni, amikor azt mondta, hogy ennek a vitának nincs helye ebben a Parlamentben, az olasz parlamentben kell vele foglalkozni.

Stanimir Ilchev (ALDE). - (BG) Köszönöm elnök asszony! Az egyik olyan országnak a nyelvén fogok beszélni, amelyet ma itt, ebben az ülésteremben bírálat ért, és ez Bulgária. Ha most lennék újságíró Bulgáriában, mint ahogy valaha az voltam, akkor valószínűleg az elhangzott, két egymással szögesen ellentétes kijelentés valamelyikét választanám bármely újság címlapjának főcíméül. Az egyik az, hogy a Parlamentet nem alakíthatjuk véleményező testületté, mi több, legfelsőbb bírósággá. A másik pedig a szocialista képviselőcsoport egyik felszólalója által tett kijelentés, aki azt tanácsolja, hogy ne úgy kezeljük ezt a Házat, mint egy múzeumot, amelyben olyan régi tárgyakat őriznek, amelyeket nem szabad elmozdítani.

Úgy hiszem, hogy az igazság, valahol a kettő között félúton van, és Verhofstadt úr javaslatában jut kifejezésre, miszerint egy olyan irányelvet kell elkészíteni, amelynek egy modernebb és demokratikusabb rendszert kell létrehoznia a tömegtájékoztatás szabadsága és sokszínűsége tárgyában ma megvitatott összes kérdés szabályozása érdekében. Ugyanakkor amellet, hogy foglalkozik a tömegtájékoztatás szabadságának és sokszínűségének kérdéseivel, valamint az újságírók védelmével, ennek az irányelvnek tartalmaznia kell és különösen nagy hangsúlyt kell helyeznie a médiaforrások koncentrációjának megszüntetésére, beleértve a nemzeti médiarendszereken belülieket is.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Úgy gondolom, hogy ez a vita nagyon fontos volt, mert teljesen világossá tette, hogy nagyon nagy az egyetértés ebben a Parlamentben, komoly egyetértés van abban, hogy a sajtó szabadsága esetében nem létezik „ha” vagy „amennyiben”, a sajtószabadság Európai Uniónk alapja. Meg kell védenünk, ez egy alapérték, fel kell emelnünk a hangunkat akkor, ha nem tartják tiszteletben, és cselekednünk kell akkor, ha valamilyen problémát meg kell oldani.

(Az elnök csendet kér az ülésteremben)

Ebben a Házban egyetértés van abban is, hogy a média szabadsága olyan probléma, amit minden tagállamban meg kell vizsgálni. Önök közül sokan korábban még nem voltak a Házban, ezért szeretnék emlékeztetni az európai újságíróknak a Sajtószabadság Európai Chartájának létrehozására tett kezdeményezésére. Ez abból a célból készült, hogy elsősorban az új tagállamok újságíróinak nyújtson segítséget, és ezt a segítséget ők kérték az újságíró társadalomtól.

Azért kívánok erre emlékeztetni, mert elhangzott ebben a Házban, hogy több tagállamunkban is probléma van a közszolgálati televízióval. Emlékszem, hogy ellátogattam az egyik ilyen tagállamba – ez Magyarország volt – azért, hogy támogassam a közszolgálati televízió megmentésének ügyét, és úgy gondolom, hogy ezt kellene tenni minden tagállamban, amikor probléma van.

Ez az oka annak, hogy a határok nélküli televíziózásról szóló, új irányelvben a Parlament segítségével megszavaztuk a független médiahatóságok létrehozását minden tagállamunkban. Biztosíthatom ezt a Házat arról, hogy minden olyan esetben, amikor probléma merül fel ezen független médiahatóságok létrehozásával kapcsolatban, akkor a Bizottság cselekedni fog.

Ahol nincs egyetértés ebben a Házban, az az, hogy hogyan tudjuk összekapcsolni az Európai Unió hatásköreit a médiapolitikával. Azt hiszem, hogy sok képviselő nem hallotta a bevezetőmet, ahol az Alapjogi Chartából idéztem, ami nagyon világos. Idéztem az Alapjogi Charta 51. cikkének (1) bekezdését is, ami szintén világosan kimondja, hogy mikor kell a chartát végrehajtani és milyen szabályok mentén kell a chartát végrehajtani. Tehát azt hiszem, hogy mindenki elolvashatja és felelevenítheti ezt.

Sajnos most senki sem figyel, annak ellenére, hogy ez nagyon fontos.

(Az elnök ismét csendet kér)

A bevezetőmben kiemeltem azokat a nagyon világos lépéseket, azokat a konkrét példákat, ahol az EU cselekedhet és cselekedett is, és kiemeltem azokat a problémákat, amiket nemzeti szinten kell megoldani.

Olaszország alkotmánybírósága, amely tegnap hozott döntést, nagyon világosan megmutatta, hogy ez mit is jelent.

Nos, több egyértelmű kérdés is elhangzott a Tisztelt Ház részéről, és most ezekre szeretnék válaszolni, amennyiben a Tisztelt Ház megengedi és meghallgat.

(Az elnök ismételten csendet kér)

A Tisztelt Háznak az a kérése, hogy teljesítsük a tömegtájékoztatás sokszínűségének megközelítésével kapcsolatos ígéretet. A tömegtájékoztatás sokszínűsége terén végzett munkában jelentős előrelépés történt, és közzétettük a tömegtájékoztatás sokszínűségének kockázati indikátorait tartalmazó második lépést. Talán sok parlamenti képviselő nem látta ezeket. Fenn vannak az interneten; meg lehet őket nézni, és ezek nagyon fontos elemek abból a szempontból, hogy képesek legyünk elvégezni azt a tömegtájékoztatás sokszínűségével kapcsolatos objektív munkát, amire a Parlament felkért minket.

Azt kell mondanom, hogy nagyon csalódott voltam, mert ezzel kapcsolatban tartottunk egy nyilvános műhelytalálkozót, és egyetlen parlamenti képviselő sem vett részt ezen a műhelytalálkozón. Nos, a kockázati indikátorok megjelentek, és meg lehet őket tekinteni. Ezek képezik majd a jövőbeni munkánk alapját.

A második kérdés: miért nem érvényesíti a Bizottság az EUSz. 7. cikkét Olaszország esetében? Először is, a 7. cikk egy nagyon kivételes rendelkezés. Ezidáig az uniós intézmények még egyszer sem érvényesítették. Ez a záradék csak olyan esetben lenne alkalmazható, ha egy adott tagállamban teljesen összeomlana a nemzeti jogszolgáltatás rendje és az alapjogok rendszere. Nem gondolom, hogy bármely tagállamunkban bekövetkezett volna ilyen helyzet. Azonban – és ez nagyon érdekes – a cikk kimondja, hogy magának az Európai Parlamentnek lehetősége van az EUSz. 7. cikkének érvényesítésére. Ezért azt kérdezem az Európai Parlamenttől, hogy valóban úgy gondolja-e, hogy elegendő bizonyíték van az EUSz. 7. cikkének érvényesítéséhez.

A harmadik kérdés: a politikai pártok több képviselője – és úgy gondolom, hogy a Házban ezzel kapcsolatban viszonylagos egyetértés van – kérte, hogy készüljön egy uniós irányelv a tömegtájékoztatás sokszínűségéről és a médiakoncentrációról.

(Az elnök ismételten csendet kér)

Ez egy alapvető kérdés, amit mélyrehatóan meg kell vitatni. Talán emlékeznek arra, hogy az Európai Bizottság 1990-ben kezdett el dolgozni egy ilyen irányelv tervezetén, és talán arra is emlékeznek, hogy minden tagállam, kivétel nélkül, ellene volt akkor egy ilyen irányelvnek, mert úgy ítélték, hogy kívül esik az Európai Unió hatáskörén.

Nos, talán mostanra megváltozott a helyzet, és a tagállamok nagy többsége azt gondolja majd, hogy ez az Európai Unió hatáskörébe tartozhat. Természetesen elképzelhető a Szerződés ilyen nagyvonalú értelmezése, amely lehetővé teszi azt, hogy az EU foglalkozzon ezzel az üggyel. De mielőtt elkezdenénk még csak gondolkodni is ezen, a Bizottságnak az egész Európai Parlament határozott támogatására van szüksége. Szeretném, ha az Európai Parlament világosan meghatározná, hogy milyen belső piaci problémákat akar kezelni egy ilyen irányelvvel.

Tudják, hogy én személy szerint nem egy olyan biztos vagyok, akinek gondja van a szabályozással. Az elmúlt öt év során akkor szabályoztam, amikor arra szükség volt. De ahhoz, hogy ezt tegyük, ahhoz egyértelmű bizonyítékokra van szükségünk azokról a kérdésekről, amelyeket meg akarunk válaszolni. A jogszabály megoldaná azokat a problémákat, amelyekről ma beszélnek? Tudjuk ezt igazolni a jelenlegi uniós hatáskörök alapján? Létezik egy világos, határon átnyúló dimenzió? Létezik egy világos piaci dimenzió? Mert – emlékezzenek – azok a jogszabályok, amelyeket már előterjesztettünk, mind a belső piac jogalapjára vonatkoztak.

Mindezt tisztázni kell, még mielőtt elindíthatnánk egy jogalkotási folyamatot. Ezért arra kérem a Parlamentet, hogy komolyan vitassa ezt meg, és arra kérem a Parlamentet, hogy erre a kérdésre a képviselők többsége által elfogadott saját kezdeményezésű jelentésben adjon választ. Akkor a Bizottság abba az irányba fog lépni.

Időközben a Bizottság elvégezte a házi feladatát, létrehozta a kockázati indikátorokat, amelyek segítségünkre lesznek abban, hogy ezt az egész problémát az összes tagállamban objektív alapon tudjuk elemezni. Úgy gondolom, végül is ez az, amit a Parlament akar. Ezt akarja a többi intézmény is, mert nem akarjuk, hogy politikai célokra használják fel az alapvető szabadságokat. Azt akarjuk, hogy ezeket a szabadságokat jognak

tekintsék; azt akarjuk, hogy ezeket a szabadságokat alapértéknek tekintsék, és ennek megfelelően kezeljék őket.

(Taps)

Elnök. - Biztos asszony, elnézést kérek a Parlament nevében azért, hogy ilyen zaj volt a képviselők észrevételeire adott válasza alatt.

Martin Schulz (S&D). - (DE) Elnök asszony! A személyes megjegyzéseim előtt egy ügyrendi javaslat felvetésével szeretném kezdeni. Nem hiszem, hogy a Bizottság, a Tanács vagy ezen Ház bármely tagjának is olyan körülmények között kellene a Parlamentben beszélnie, mint amelyek között most Reding asszony beszélt. Ez egyszerűen nem fogadható el!

(Taps)

Ezért arra kérem a Parlament Elnökségét, hogy tanulmányozza, miként lehetne véget vetni ennek a szégyenteljes helyzetnek, ahol a viták végső szakaszában és a hozzászólások közben beszélgetéseket lehet folytatni, mint amilyen Vidal-Quadras alelnök és elődje között folyt ott fenn, akiket a kettejük kapcsolatán kívül semmi más sem érdekel. Nem gondolom, hogy ez elfogadható. Ezért ismételtén arra kérem a Parlament Elnökségét, hogy tanulmányozza ezt.

Most pedig egy megjegyzést kívánok fűzni valamihez, amit Weber úr mondott. Weber úr megszólított engem az olaszországi információ szabadságáról szóló vita során, és felhozta a Német Szociáldemokrata Párt (SPD) médiaérdekltségét.

(Nagy z sivaj)

Úgy mint ennek a Parlamentnek a képviselője, de úgy is mint a pártom elnökségének tagja, el szeretném mondani, hogy bizonyos mértékben együtt érzek Weber úrral. Bárkinek, aki annyi szavazatot veszített el Bajorországban mint a Keresztényszociális Unió és mint a saját pártom, gondoskodnia kell arról, hogy felhívja magára a figyelmet.

(Nagy z sivaj)

Mindössze arra szeretnék rámutatni, hogy az SPD médiaérdekltségeinek jelenlegi formája a nációk és az NDK-ban a kommunisták által kisajátított német média helyreállításának eredménye. Mi, német szociáldemokraták büszkék vagyunk médiaérdekltségeinkre!

Joseph Daul (PPE). - (FR) Elnök asszony! Még egy témát szeretnék felvetni, amely az egész Parlamentet érinti: szeptember 18-án, kedden az Európai Parlamentből távozóban, este 11-kor Niebler asszonyt brutálisan megtámadták; fellökték. Ellopták a telefonját, a pénzét, a hitelkártyáit és az iratait. Ami még ennél is súlyosabb, hogy egy belga étteremtulajdonos sietett a segítségére, ő telefonált a mentőknek és a rendőrségnek. Fél órával később megérkezett a mentő, hogy ellássa Niebler asszonyt. Nagyon helyes. Fél órával ezt követően a rendőrség még mindig nem volt ott. Még mindig várjuk őket. Ezért felszólítom a Parlamentet, hogy lépjen fel itt, a Parlamentben, mert most már ez a harmadik olyan támadás, amikor a rendőrség nem tesz semmit. Az ember biztonsága nincs garantálva ebben a városban...

(Taps)

...és a hatóságok sem reagálnak. Nagyon határozott fellépésre szólítom fel a Parlament elnökét annak érdekében, hogy választ kapjunk ezzel a támadással kapcsolatban.

(Taps)

Elnök. - Daul úr, sajnós, ahogy ezt ön is mondta, számos alkalommal voltak ilyen incidensek, és természetesen elfogadhatatlannak tartom őket.

A vitát lezárom.

A szavazásra a második októberi plenáris ülésen kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Véronique Mathieu (PPE), írásban. – (FR) Rendkívül nehéz egy európai parlamenti képviselő számára azt látni, hogy egy olyan demokráciát vádolnak, mint Olaszország, mint ahogy ezt szándékoznak ezzel a vitával

tenni. A sajtószabadság egy alapvető szabadságjog, amely az olasz alkotmány 21. cikkében kerül rögzítésre. Olaszországban mindenféle politikai irányzatot tükröző magán és állami lapok is vannak.

A több tízezer emberi iránti tiszteletből, akik a világ sok országában az elnyomástól és a szólásszabadság hiányától szenvednek, obszcén dolog az olasz rendszert szabadságromboló rendszerként jellemezni. Ezen túlmenően, bármely alkotmányos rendszer egyik legalapvetőbb jellemzője az, hogy minden polgár számára, aki úgy érzi, hogy sérelem érte, biztosítja az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést. Ily módon az a tény, hogy az Olasz Köztársaság miniszterelnöke, akit megrágalmaztak nemzeti lapokban, a jogszerű utat választotta arra, hogy támadást intézzon a becsmérlői ellen, és nem pedig az antidemokratikus rendszerekre jellemző párhuzamos utat, az olasz demokrácia jó egészségi állapotát bizonyítja.

Végezetül, kulcsfontosságú annak hangsúlyozása, hogy az Európai Parlament nem válhat egy olyan ülésteremmé, amelyben olyan vitás nemzeti kérdéseket rendeznek, amik nem tartoznak a közösségi hatáskörökbe. A nemzeti vitákat nemzeti szinten kell rendezni!

Iosif Matula (PPE), írásban. – (RO) A szólásszabadság azon demokratikus kritériumok között került rögzítésre, amelyeket az Európai Unió alapjaként határoztunk meg. Minden tagállamnak felelősséget kell vállalnia, és be kell tartania a koppenhágai kritériumokat, beleértve a politika területét is. Ugyanakkor úgy gondolom, hogy az európai intézményeket semmilyen módon vagy formában nem szabad fórumként felhasználni a belpolitikai viták rendezésére. Ma olyan ügyeket vitatunk meg, amelyek egy tagállam belpolitikájával kapcsolatosak, egészen addig, amíg annak működő demokratikus intézményei vannak. Hadd tegyek egy személyes megjegyzést: feltétlenül támogatom a sajtó teljes mértékű szabadságát. Ugyanakkor ez a szabadság egyúttal minden szerkesztőség számára rendkívüli felelősséget is jelent arra nézve, hogy a nyilvánosságot pontos információkkal lássa el. Ebben az üléssteremben már több felhívás is elhangzott a médiatulajdon koncentrációjának és pluralizmusának közösségi szintű, szigorúbb szabályozására vonatkozóan. Ugyanakkor nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a tagállamok hangot adtak egy ilyen irányelvvel szembeni ellenvéleményüknek, mivel ez nem tartozik az EU joghatósága alá. Mindemellett az Európai Bizottság egy jegyzéket adott ki a tömegtájékoztatás sokszínűségének indikátorairól, amelyet egy független tanulmány alapján készített. Fontosnak tartom, hogy nagyobb jelentőséget tulajdonítsunk ezeknek az indikátoroknak, és kiindulópontként használjuk fel őket egy jövőbeni irányelvhez ezen a területen. Fontos továbbá, hogy megoldásokat próbáljunk találni ahelyett, hogy vádaskodnánk.

Tiziano Motti (PPE), írásban. – (IT) Kijelenteni, hogy Olaszországban nem biztosított az információ szabadsága, jelentős és opportunisták sértést jelent a Nyugat egyik legnagyobb demokráciájára nézve. Azokban az országokban nem biztosított az információ szabadsága, ahol a diktatórikus rendszerek megakadályozzák az alattvalókat abban, hogy szélesebb körű ismeretekkel rendelkezzenek a mindennapi eseményekről azáltal, hogy ők választják ki az általuk leginkább mérvadónak tartott forrást. Napjainkban az internetnek a hagyományosan demokratikus országokban, mint amilyen Olaszország is, megvan az az előnye, hogy lerombolja az információ előtt álló összes politikai, földrajzi, gazdasági és társadalmi akadályt. Ugyanakkor bizonyos országokban megszürik az internetet, és betiltanak sok, kormányellenesnek tartott honlapot. Ott a polgári jogok, mint a véleménynyilvánítás, a házasságkötés szabadsága és a tüntetési szabadság, azok a jogok, amelyek jelentőségét mi nyugaton már észre sem vesszük, mert megszoktuk őket, távolról sem közelítik meg az alkotmányunk által biztosított elidegeníthetetlenség fogalmát, egész egyszerűen azért, mert nem léteznek. Az Európai Parlament a növekedés, a vita és a legjobb gyakorlatok tagállamok közötti cseréjének kell, hogy a helyszíne legyen. Nem lehet lesüllyeszteni egy olyan előkelő színház szintjére, ahol bármely kis vidéki színielőadás bemutató előadása ingyenesen megtekinthető. Amennyiben az európai sajtószabadságról folytatott vitát az Európai Parlamentben kell lefolytatni, akkor hát úgy legyen, de akkor azt konstruktív és ahhoz a köztisztviselőben álló intézményhez méltó módon kell megtartani, amelynek büszkén vagyunk tagjai.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – (RO) „A sajtószabadság alapvető fontosságú egy demokratikus társadalom számára. Megerősítése és védelme, valamint sokszínűségének és politikai, társadalmi és kulturális missziójának tiszteletben tartása minden kormány feladata.” Ez a Sajtószabadság Európai Chartájának 1. cikke. Úgy tűnik, hogy Berlusconi úr nemcsak hogy megszegi a demokratikus társadalom egyik alapértékét, de a meglévő befolyását is felhasználja a közvélemény befolyásolására. Olaszországban, mint ahogy más országokban is, az újságok jelentős hányada olyan személyek tulajdonában van, akik bizonyos politikusok irányítása alatt állnak, akik meghatározzák számukra azt a működtetési politikát, amelyről nem térhetnek el. Más országokban a kormány az adófizetők pénzét használja fel a saját érdekét szolgáló újságok finanszírozására. Az Európai Unióban, ami a demokrácia bajnoka, és világsszerte előmozdítja a demokratikus értékeket, nem engedhetünk meg semmilyen korlátozást a sajtószabadság tekintetében. Ezért szólítom fel az Európai Bizottságot arra, hogy a közeljövőben tegyen javaslatot a sajtószabadságról szóló irányelvvel azzal

a szándékkal, hogy korlátozza a tömegtájékoztatásban a politikai beavatkozást, és megakadályozza, hogy bármilyen monopólium létrejöhesse ebben a térségben.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

6. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

7. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

7.1. Az EU Szolidaritási Alapjának igénybevétele: Olaszország, abruzzói földrengés (A7-0021/2009, Reimer Böge) (szavazás)

7.2. A büntetőeljárások során felmerülő joghatósági összeütközések megelőzése és rendezése (A7-0011/2009, Renate Weber) (szavazás)

– A szavazás előtt:

Renate Weber (ALDE). - Elnök asszony, a 6. módosításban a 18. preambulumbekkezdés a mondat végén a következő betoldással bővül: „kivéve, ha a kerethatározat alkalmazásában elengedhetetlenül szükséges a joghatósági összeütközések megelőzése és rendezése érdekében”.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

7.3. Jelölések a gazdasági válsággal foglalkozó speciális bizottságba (szavazás)

7.4. G20 csúcs Pittsburghben (szeptember 24-25.) (szavazás)

– A 13. módosításra vonatkozó szavazás előtt

Sven Giegold (Verts/ALE). - Elnök asszony, a 13. módosításhoz a következő szóbeli módosítást szeretnénk hozzátenni: „sürgeti az országokénti jelentés kialakítását, amely átfogó képet ad a befektetői csoportok anyavállalatairól, a részvényesekről és az adóhatóságokról, ezáltal hatékonyabb és átláthatóbb nemzetközi kép alakulhat ki az adóközpontról kérdésekről”.

(A szóbeli módosítást elfogadják, majd a 13. módosítást elutasítják.)

7.5. A gazdasági és pénzügyi válság következményei a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre (szavazás)(szavazás)

Elnök. – Ezzel a szavazásnak vége.

8. A szavazáshoz fűzött indokolások

– A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- Jelentés: Renate Weber (A7-0011/2009)

Jan Březina (PPE). - (CS) Elnök asszony, a Cseh Köztársaság is azok között volt, akik kezdeményezték a joghatóság gyakorlásával kapcsolatos, büntetőeljárások során felmerülő összeütközések megelőzéséről és rendezéséről szóló tanácsi kerethatározat előterjesztését, ami azt mutatja, hogy a Cseh Köztársaság nagy fontosságot tulajdonít az igazságügyi együttműködésnek. A kérdés érzékeny jellegére való tekintettel azonban

biztosítani kell, hogy az együttműködés az alapító szerződés által az Európai Unióra ruházott jogkörök keretein belül működjön. Ez ebben az esetben megvalósul. Másrésztől gyenge pontja a viszonylag általános jellege, nincs megszabva például a megkeresett hatóság részéről történő válaszadás határideje, és nincsenek megállapítva a büntetőeljárás lefolytatására legalkalmasabb igazságügyi hatóság kiválasztásának kritériumai. További öröm az örömben az Eurojusttal történő integráció alacsony szintje, ami pedig központi kérdés kellett volna, hogy legyen. Mint az európai igazságügyi együttműködés szerve, az Eurojust jelenleg kihasználatlan, és sokkal nagyobb lehetőségeket rejt annál, mint ami a kerethatározat-tervezetben megállapított szerepe, amely még azt sem írja elő, hogy az Eurojustot tájékoztatni kellene egy adott tagállamban a határokon átnyúló bűnözéssel kapcsolatos büntetőeljárás ügyeinek megoldásáról.

Philip Claeys (NI). - (NL) Elnök asszony, a jelentés ellen szavaztam, de nem azért, mert ellenezném a büntetőeljárások során a nemzeti hatóságok közötti információcserét. Jó dolognak tartom, hogy megállapítsuk, ugyanazon cselekményekkel kapcsolatban folynak-e párhuzamos eljárások más tagállamokban.

Amit azonban hevesen ellenzek, az néhány módosítás föderalista felhangja. Vegyük például a 3. módosítást, amely kifejezetten megtagadja azt a jogot az egyes tagállamoktól, hogy saját hatáskörükön belül eldönthessék, mely hatóságok rendelkeznek illetékességgel. Távolról sem vagyok az Eurojust ellen, de nem válhat szuperintézménnyé.

- Közös állásfoglalásra irányuló indítvány: G20 csúcs Pittsburghben (szeptember 24–25.) (RC-B7-0082/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). - Elnök asszony, az állásfoglalás mellett szavaztam. Örömmel látom, hogy sem Európa, sem pedig a leghatalmasabb országok nem becsülik alá a mindannyiunkat érintő helyzet komolyságát, és nem univerzális megközelítést próbálnak alkalmazni. A válsághoz számos összetett és egymástól független tényező vezetett, és nem lesz könnyű megtalálni a kiutat.

A globális pénzügyi válság ugyanakkor jó lehetőséget kínál arra, hogy átgondoljuk prioritásainkat és intézkedéseinket, különösen a fenntartható gazdaságélénkítés hosszú távú kezelésére vonatkozóan. Polgáraink iránti kötelességünk és elvárásaik megkívánják, hogy újra teljes gőzzel beindítsuk a gazdaságot annak érdekében, hogy biztosítsuk a tőkepiacok és a hitelek hatékony működését, a munkanélküliség és a munkahelyteremtés problémájának kezelését, valamint az emberek, különösen a legszegényebb és legkiszolgáltatottabb rétegek védelmét. Ez nem lesz könnyű feladat, de hiszem, hogy jó irányba haladunk.

Daniel Hannan (ECR). - Elnök asszony, javaslatunk csak tovább súlyosbítja a helyzetet. A pénzügyi válság oka a túlzott állami beavatkozás: először azáltal, hogy a kamatlábakat szándékosan túl sokáig túl alacsony szinten tartottuk, ami inkább politikai, mintsem piaci döntés volt – melyben valamennyi jegybank cinkosságot vállalt –, később pedig azáltal, hogy egészen az elmúlt évig a jogszabályok arra ösztönözték a hitelezőket, hogy lehetővé tegyék az olcsóbb hiteleket.

Aztán összejönnek a G20-ak vezetői, és azt mondják: „Hogy mi a megoldás? Még több állami beavatkozás!”. Úgy tűnik – ahogy Mark Twain egyszer megjegyezte –, ha csak kalapácsunk van, előbb-utóbb minden szögge változik. De az az igazság, hogy minden meghozott intézkedés jobb esetben felesleges volt, rosszabb esetben pedig még tovább rontotta a helyzetet: a tőkeinjekciók, az államosítások, az adóparadicsomok (vagyis a versenyképesebb adókat alkalmazó országok) megszorongatásáról szóló színjáték és a vészhelyzetre hivatkozva az állami hatáskör kiterjesztése. Most pedig az egész pénzügyi rendszert akarjuk megreformálni. Néhai honfitársam, Justice Asprey szavaival zárom: „Reform? Nem elég rossz a helyzet már anélkül is?”

Lena Ek (ALDE). - Elnök asszony, két megjegyzésem van a pittsburghi G20-csúcstalálkozóra vonatkozó, iménti szavazással kapcsolatban. Sajnálom, és rendkívül kínosnak tartom, hogy az állásfoglalás és a G20-csúcs anyagai oly kevés megoldást kínálnak az éghajlatváltozás problémájával kapcsolatban. A Tobin-adó is említésre került, amely véleményem szerint újfajta lehetőséget biztosíthatna mind a fejlesztési segélyek finanszírozásában, mind pedig a fejlődő országok éghajlati kérdésekkel kapcsolatos támogatásában.

Amiért nem szavaztam igennel a módosításokra, az a rendkívül régimódi megfogalmazásnak köszönhető –, olyan, mintha húsz évvel ezelőtt vitatkoznánk a Tobin-adóról. A kérdés, vagyis, hogy a Tobin-adó az ENSZ új finanszírozási forrásának tekinthető-e, modern felvetése valami másra irányul, és remélem, hogy arra még vissza fogunk térni itt, a Parlamentben.

- Állásfoglalásra irányuló indítvány: A pénzügyi és gazdasági világválság hatásai a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). - Elnök asszony, támogattam az állásfoglalást, mivel úgy vélem, ideje, hogy valamennyi gazdasági szereplő felvállalja felelősségét, és teljesítse a fejlődő országok felé tett kötelezettségvállalásait. Igaz, hogy a globális gazdasági és pénzügyi válság még a legfejlettebb gazdaságokat is súlyosan érintette, azonban nem szabad elfelejtenünk, hogy a legszegényebb országokat még nagyobb csapásként érte. Szem előtt kell tartanunk, hogy nem a fejlődő országok okozták a válságot, viszont ők azok, akik a legsúlyosabb terhet viselik.

Komoly veszélyben forog a millenniumi célok megvalósítása. Nagy örömmel üdvözlöm a G20-ak kollektív felelősségvállalását, és várom az ígéretek valódi tettekre váltását

Krisztina Morvai (NI). - Elnök asszony, támogattam a jelentést, mert úgy gondolom, valóban új paradigmára van szükség a világban; új paradigmára, amelyben a pénz- és profitközpontú szemlélet helyett az ember- és közösségközpontú szemlélet vezérli a döntéseket, és amelyben a verseny logikája helyébe az igazságosság szempontjai lépnek.

Úgy gondolom, a jelentés legalább egy kis magot elhintett. Nem állítom, hogy teljes mértékben támogatja az új paradigmát, de legalább annak csírái fellelhetők benne, különösen a második bekezdésben, amely így szól: „úgy véli, az élelmiszerválság és a pénzügyi válság rendszerszerű okainak kezeléséhez sürgősen gyökeres politikai reformokra, nevezetesen a nemzetközi kereskedelemre és a nemzetközi pénzügyi rendszerre vonatkozó új, demokratikus és átlátható szabályok felállítására van szükség”.

Hiszem és remélem, hogy ezt nagyon komolyan vesszük. A válságnak mélyen rejlő okai vannak, és nekünk valóban alaposan és radikálisan az okok mélyére kell ásnunk. Radikálisan új paradigmára van szükségünk.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Elnök úr, az állásfoglalás mellett szavaztam. A globális pénzügyi és gazdasági válság valóban minden országot sújt, de különösen súlyosan érinti a legszegényebbeket. A válság negatív hatással van valamennyi pénzügyi forrásukra, és külföldi segítségnyújtás nélkül képtelenek eddigi eredményeik fenntartására.

A válság veszélyezteti a 2015-ös millenniumi célokat. Ezért támogatom a tervet, hogy a tervezettnél korábban végrehajtsuk a költségvetési támogatásra és a mezőgazdaság finanszírozására irányuló gyors intézkedésekre szánt 8,8 milliárd eurós fejlesztési segítyt, valamint azt a javaslatot, hogy 500 millió eurót különítsünk el szociális jóléti kiadásokra. Nem támogattam az állásfoglalás Tobin-adóra vonatkozó cikkeit.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). - (ES) Elnök asszony, az állásfoglalás és a Tobin-adó bevezetésére vonatkozó módosítások mellett szavaztam.

Következetességből, mivel 2002-ben, amikor a baszk parlament tagja voltam, a parlament elfogadott egy állásfoglalást, amely kimondta, hogy foglalkoznunk kell a nemzetközi tőkemozgások jelenségével, azok világméretű társadalmi és gazdasági hatásaival, illetve, hogy be kellene vezetnünk bizonyos kritériumokat és mechanizmusokat az emberi erőforrás fejlesztésének nyomon követésére és támogatására, az emberek és társadalmi rétegek közötti egyenlőtlenségek áthidalására és a környezet egyensúlyának megteremtésére, illetve hogy kötelezettségünk a spekulatív mozgások korlátozását célzó mechanizmusok kialakítása.

Hasonlóképpen úgy gondoltuk, hogy kötelességünk a nemzetközi tőkemozgások demokratikus ellenőrzésével és társadalmi hatásaival foglalkozó javaslatok kidolgozásának támogatása. Megállapítottuk, és jóváhagytuk a fejlesztési segély céljára elkülönített, nemzetközi pénzügyi tranzakciók adója, az úgynevezett Tobin-adó sürgős bevezetésének szükségességét is, valamint a nemzetközi rendszer szabályozását szolgáló demokratikus mechanizmusok kialakítását.

Már jó néhány év eltelt, mióta a baszk parlament elfogadta a határozatot, és örömmel nyugtázom, hogy az Európai Parlament egy olyan állásfoglalást fogadott el, amely ezt az irányvonalat követi.

Daniel Hannan (ECR). - Elnök asszony, hadd gratuláljak önnek az elnöki előjogok gyakorlásának gyors, ügyes és érzékeny módjához.

Az európai kereskedelmi és mezőgazdasági politika a harmadik világban ötven év alatt olyan szegénységhez vezetett, amely elkerülhető lett volna. Kizártuk az olyan országok termelését, amelyekben sokszor a mezőgazdasági export a fő bevételi forrás, és ezzel egyidejűleg – még egyet beléjük rúgva – piacaikat saját feleslegünkkel árasztottuk el. Aztán pedig nagyszabású segélyprogramokkal próbáltuk megnyugtadni

lelkiismeretünket, amelyek nemhogy javítottak volna az érintett országok helyzetén, hanem éppen ellenkezőleg: a képviselet és az adózás közti különbség felszámolásával világszerte késleltették a demokratikus fejlődést.

Egy dolgot tehetnénk holnap, ami azonnali, jótékony és alapvető változást eredményezne az említett országok esetében: ha eltörölnénk a közös agrárpolitikát. A legjobb dolog, hogy egy fillérünkbe sem kerülne. Ellenkezőleg, gazdáink jobban járnának, a vidék jobb ellátásban részesülne, az adók és az árak csökkennének, ami csökkentené az inflációt, és általában javítaná a világgazdasági helyzetet.

Mindenesetre, ha véletlenül azt gondolták volna, hogy elfelejtkeztem róla, még mindig kitartok amellett, hogy népszavazásra kell bocsátani a Lisszaboni Szerződést: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

Philip Claeys (NI). - (NL) Elnök asszony, továbbra is meglep a Ház képmutatása és következetlensége. Egyrészt jogosan mutat rá az állásfoglalás, hogy szűgyen, hogy a legjobb és legtehetségesebb emberek elhagyják a fejlődő országokat, és hogy ez az agyelszívás káros hatással van az érintett országok gazdaságára. Másrészt azonban a politikai paletta széles körű részvételével a Ház támogatja az európai kékkártyát, illetve az afrikai jogszerű migráció számára létesített európai fogadóközpontokat, vagyis pont azokat a dolgokat, amelyek előidézik és fenntartják az agyelszívást. Hiszen a tapasztalat azt mutatja, hogy a „körkörös migránsok” Európában maradnak. Számos más oka is van, amiért az állásfoglalás ellen szavaztam, mint például az egyre több uniós fejlesztési támogatás sürgetése. Ha Európának egyáltalán valamilyen szerepe kellene, hogy legyen a fejlesztési együttműködésben, akkor azt a tagállamok koordinátoraként, nem pedig donorként kellene betöltenie.

Edward Scicluna (S&D). - (MT) A Parlament és a kormányok által e területen végzett munkák többsége tűzoltó jellegű. Az éghajlatváltozás vonatkozásában tettünk megelőző jellegű intézkedéseket, azonban az alulfejlettség problémájával kapcsolatban szintén kellene a megelőzés szintjén is foglalkozni. A bevándorlással kapcsolatos problémák többségének nem politikai, hanem gazdasági gyökerei vannak, különösen a Földközi-tenger térségében, ezért a probléma súlyosbodásának megelőzése érdekében támogatást kell nyújtanunk.

- A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Jelentés: Reimer Böge (A7-0021/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. - (RO) Támogattam az Olaszország által benyújtott, az Európai Unió Szolidaritási Alapjának igénybevételére vonatkozó, segély iránti kérelmet, melyet a 2009. áprilisi földrengés által jelentős mértékben megrongált Abruzzo térség újjáépítése céljából, segítségre szoruló állam iránti humanitárius megfontolásokra alapozva igényel. Figyelembe véve, hogy uniós szinten milyen célok támogatására jött létre ez az eszköz, nevezetesen a természeti katasztrófák kezelésére és a katasztrófa sújtotta területekkel való szolidaritás kifejezésre juttatására, szeretném felhívni a figyelmet a gyorsabb eljárások szükségességére annak érdekében, hogy az érintett országok igénybe vehessék a kért alapokat.

Louis Bontes, Barry Madlener és Laurence J.A.J. Stassen (NI), írásban. - (NL) A Holland Szabadság Párt (PVV) támogatja a rendkívüli segítségnyújtást, de az ilyen jellegű segítségnyújtás az egyes tagállamok, nem pedig az Európai Unió feladata.

David Casa (PPE), írásban. - 2009 áprilisában földrengés sújtotta Olaszországot, rendkívül súlyos károkat okozva. A Bizottság ez okból javasolta az ESZA rendelkezésre bocsátását Olaszország számára. Az olaszországi események valóban tragikusak. Ezért egyetértek azzal, hogy jogos az ESZA rendelkezésre bocsátása, így mellette szavaztam.

Edite Estrela (S&D), írásban. - (PT) Az Európai Unió Szolidaritási Alapjának Olaszország javára történő rendelkezésre bocsátásáról szóló Böge-jelentés mellett szavaztam, mert úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak a lehető leggyorsabban reagálnia kell az ország segítségkérésére annak érdekében, hogy enyhítse a 2009 áprilisában az olaszországi Abruzzo térséget sújtó, 300 ember életét követelő és rendkívül súlyos károkat okozó földrengés tragikus következményeit.

Diogo Feio (PPE), írásban. - (PT) Mint ahogy már korábban is volt alkalmam megjegyezni, úgy gondolom, hogy a tagállamok közötti szolidaritás, és különösen a természeti katasztrófák sújtotta országok európai szintű támogatása egyértelmű jele annak, hogy az Európai Unió már nem csupán szabadkereskedelmi térség. Az olyan különleges támogatási eszközök elfogadása által, mint amilyen az Európai Unió Szolidaritási Alapja, az Európai Unió kinyilvánítja, hogy képes megőrizni az egységet a megpróbáltatások közepette, és az emberi

és anyagi szempontból különösen megterhelő helyzetekben is. Ezért ismételten üdvözlöm és támogatom az Európai Unió Szolidaritási Alapjának rendelkezésre bocsátását, ez alkalommal a 2009 áprilisában az olaszországi Abruzzo térséget sújtó földrengés áldozatainak megsegítésére.

Ismét azt kívánom, hogy ne használjuk túl gyakran az Európai Unió Szolidaritási Alapját, vagyis, hogy Európa minél kevesebbszer kerüljön komoly vészhelyzetbe, de azt is kívánom, hogy folyamatosan javítsunk a struktúráján, tegyük könnyebben hozzáférhetővé, és rendszeresen vizsgáljuk felül annak érdekében, hogy képes legyen a felmerülő valós szükségek gyors és bürokrácia mentes kielégítésére.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentés támogatja az Európai Unió Szolidaritási Alapjának rendelkezésre bocsátását Olaszország számára a 300 emberi életet követelő és súlyos károkat okozó áprilisi földrengést követően. A földrengés által okozott közvetlen károk összege a becslések szerint több mint 10 millió euróra tehető, és az alap beavatkozási kritériumai alapján "jelentős természeti katasztrófának" minősül, így a jogalap fő alkalmazási körébe tartozik.

A Bizottság ezért az Európai Unió Szolidaritási Alapjából 493.771.159 euró igénybevételét javasolja. Ne feledjük, hogy az alap által létrehozott szabályozások Bizottság által benyújtott és a Parlament által 2006 májusában elutasított felülvizsgálati javaslatáról még mindig nem határozott a Tanács.

Egyebek közt fontos annak biztosítása is, hogy – amint ez esetben is – a regionális természeti katasztrófák jogosultsága fennmaradjon, vagy akár annak a lehetőségét is fenntartsuk, hogy a Földközi-tenger térségét sújtó természeti katasztrófák sajátos jellegét elismerve az alapot úgy alakítsuk, hogy – a válaszidők és a támogatható tevékenységek tekintetében – alkalmazkodjon az olyan természeti katasztrófák okozta sajátos szükségletekhez, mint a szárazság és a tűzvész.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Unió Szolidaritási Alapjának Olaszország javára történő rendelkezésre bocsátásáról szóló Böge-jelentés mellett szavaztam. Örömmre szolgál, hogy a jelentés minden nehézség ellenére napirendre került. A Parlament igazgatási szervének fel kell készülnie a mostanihoz hasonló jövőbeni helyzetekre. Technikai okokra hivatkozva nem halogathatjuk az olyan jelentésekről szóló szavazást, amelyeknek komoly hatása van az európai polgárokra. A kifizetések felgyorsítása érdekében az Európai Bizottságnak felül kell vizsgálnia a Szolidaritási Alap mozgósítására vonatkozó eljárásokat. A közvetlen elszennvedett veszteségek azonnali, első számításain alapuló előlegfizetési rendszert kell bevezetni. A végső kifizetés azután a közvetlen elszennvedett veszteségek végső számításai és a katasztrófából eredően elfogadott megelőző intézkedések bizonyítása alapján történik.

David Martin (S&D), írásban. – A 7. módosítás mellett szavaztam. Örülök, hogy a szolgálatok gyors szervezésének köszönhetően sor kerülhetett a szavazásra, és remélem, hogy az Olaszországban igényelt alapok, amilyen gyorsan csak lehet, hozzáférhetővé válnak, hogy gyors és hatékony támogatást nyújthassanak.

Barbara Matera (PPE), írásban. – (IT) Gratulálni szeretnék a Parlamentnek, hogy tegnapi kérésemnek megfelelően lezárta az áprilisban történt, súlyos emberi és anyagi veszteségeket okozó abruzzói földrengéssel kapcsolatban a Szolidaritási Alap igénybevételéről szóló szavazást. Valóban semmi ok nem volt rá, hogy elhalasszunk – még ha csak két héttel is – egy olyan szavazást, amely ilyen jelentős hatással van a nehéz helyzetben lévő európai polgárok életére.

Az Európai Bizottság rendkívül gyorsan lebonyolította az előzetes vizsgálatokat, és Olaszország rendelkezésére bocsátotta a teljes igényelt összeget, nevezetesen 493.771.159 eurót. Valószínűleg ez az alapból eddig megítélt legmagasabb összeg. Ezzel a szavazással a Parlament az érintett lakossággal való teljes mértékű szolidaritásáról és együttérzéséről tett tanúbizonyságot. Rendes körülmények között átlagosan 18 hónapot vesz igénybe az alap mozgósítása. Ezúttal a Parlamentben nagyon gyorsan eljutottunk a konzultációs szakaszba, tekintettel arra, hogy a földrengés még csak öt hónapja történt. Ezért őszintén remélem, hogy a Bizottság és a Tanács, amennyire csak lehet, lerövidíti az eljárás hátralévő részének idejét, és biztosítani fogja, hogy Olaszország az év végére hozzáférhessen az alapokhoz.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), írásban. – Az abruzzói földrengés következményei lesújtóak és tragikusak, és a ma rendelkezésre bocsátott pénzügyi támogatás természetesen nem kompenzálhatja a természeti katasztrófa következtében elvesztett emberi életet vagy széthullott közösségeket. Az Európai Unió Szolidaritási Alapjából rendelkezésre bocsátott anyagi támogatás azonban valódi segítséget jelenthet a térség számára, valamint a hosszú távú helyreállítás szempontjából, az alap megléte és hatékony működése pedig az Európai Unió tagállamai közti szolidaritás ékes bizonyítéka is egyben. A gyakorlati intézkedéseket szolgáló programok és mechanizmusok erősítik a köztünk lévő uniót, és képessé tesznek arra, hogy jobban megbirkózzunk a válságokkal, legyen szó akár gazdasági visszaesésről, akár természeti katasztrófáról.

Továbbra is támogatnunk kell az ehhez hasonló gyakorlati intézkedéseket annak érdekében, hogy szükség idején segítséget nyújthassunk a tagállamoknak. A politikák lehetővé teszik, hogy befolyásoljuk és irányítsuk az eseményeket, azonban az olyan esetekben, amikor azok túlmutatnak a politika hatáskörén – mint a természeti katasztrófák is – e fontos mechanizmusok kialakítása segíthet a válság kezelésében.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), írásban. – (PL) Egy olyan tragédiával szembesülve, melyben emberek veszítették el szeretteiket és számos esetben minden vagyonukat, és amikor egy gyönyörű, múkincsekkel teli város elpusztul, egy ilyen javaslat támogatása elemi kötelességünk. Az Európai Unió Szolidaritási Alapja a hatékony, együttes uniós fellépés példája olyan esetekben, amikor egy tagállamot ehhez hasonló tragédia ér. Az Európai Unió Szolidaritási Alapja lehetővé teszi a gyors, rendkívüli segélyek igénybevételét, ami kétségkívül pozitív jelzés a polgároknak.

Derek Vaughan (S&D), írásban. – Örömmre szolgál, hogy az abruzzói földrengés áldozatait segítő pénzügyi támogatás rendelkezésre bocsátásáról szóló szavazás pozitív eredménnyel zárult. Az olaszországihoz hasonló pusztítást okozó természeti katasztrófákra adott válaszuknak túl kell mutatnia a politika keretein. A katasztrófa áldozatainak megsegítése életük, otthonuk és jövőjük felépítése érdekében bizonyára olyan ügy, amellyel e Parlament valamennyi, csöppnyi emberséggel rendelkező képviselője egyet fog érteni.

Az EU Szolidaritási Alapja lehetővé teszi, hogy közösségként lépünk fel a nyomorúság és a szenvedés enyhítése érdekében. Létrehozása óta az alap az uniós tagállamok több mint felének nyújtott támogatást több mint 20 természeti katasztrófa esetében, az áradástól kezdve az erdőtüzön keresztül az aszályig és vulkánkitörésig. Megjegyezném, hogy a walesi nép is azok közé tartozik, akik részesültek az alap támogatásából a 2007-es súlyos áradásokat követően.

Az alap forrásait azonban meg kell vizsgálnunk, és komoly érvek szólnak amellett, hogy az alap saját forrásokkal rendelkezzen annak érdekében, hogy más projekteket ne érintsen az alap mozgósítása.

Remélem, hogy a rendelkezésre bocsátott pénz nemcsak az épületek helyreállításához, hanem valamilyen módon a széthullott közösségek helyreállításához is hozzájárulhat majd.

- Jelentés: Renate Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) A büntetőeljárások során a párhuzamos hatáskörökkel rendelkező hatóságok közötti igazságügyi együttműködés javítása különlegesen fontos intézkedés. Amennyiben a bűncselekmény megvalósulásához vezető tettek két vagy több tagállam hatáskörébe tartoznak, a büntetőeljárást a legalkalmasabb joghatóság alatt kell lefolytatni, amihez elengedhetetlenül szükséges a joghatóság objektív és átlátható kiválasztását biztosító közös, egységes keret megalkotása. A Schengeni Megállapodást végrehajtó Egyezményben szereplő „ne bis in idem” elv sikertelen alkalmazása, alapvető jogokat sért, és ellentétes a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló közös térség kialakításának uniós célkitűzésével. Az általam is megszavazott jelentés megerősíti ezen alapelv tiszteletben tartásának garanciáját az európai igazságügyi térség egészére vonatkozóan, nem csupán a tagállami eljárások részeként. Ezért fogadom örömmel, hogy a tegnapi ülés alatt a Parlament elfogadta a jelentést.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) A jelentés mellett szavaztam, mert a joghatósági összeütközések kérdését a lehető leghatékonyabb módon, konszenzusra törekedve kell megoldanunk. Örülünk kellene, hogy a „ne bis in idem” elv biztosított az állami bíróságok esetében. Sajnálatos, hogy a jelentés nem tartalmaz az illetékesség összeütközésének megoldására vonatkozó módszereket, amelyek meghatároznák, hogy mely állam gyakorolja a joghatóságot. Az Eurojust szerepe szintén nincs világosan meghatározva. A jelentés azonban további fontos döntések meghozatalára ösztönözhet a polgárok szabadsága, valamint a bel- és igazságügyi területein.

David Casa (PPE), írásban. – Egy folyamatosan globalizálódó világban, és akkor, amikor az EU 27 tagállamból áll, a joghatósági összeütközések esélye meglehetősen nagy, és valóban nehézségeket okozhat. Ezért támogatóan szavaztam.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Úgy vélem, alapvetően fontos, hogy a megfelelő igazságszolgáltatás biztosítása mellett hatékonyabbá tegyünk a büntetőeljárásokat. A kerethatározat elő fogja segíteni a joghatóság gyakorlásával kapcsolatos összeütközések megelőzését és megoldását, biztosítani fogja, hogy az eljárásokat a legalkalmasabb joghatóság előtt indítsák meg, valamint átláthatóbbá és objektívebbé teszi a büntető joghatóság kiválasztását olyan helyzetekben, amikor több mint egy tagállam joghatóságát érintik az ügyek.

Remélem, hogy ily módon megelőzhetők a párhuzamos és szükségtelen büntetőeljárások anélkül, hogy növekedne a bürokratikus teher az olyan ügyeknél, ahol több megfelelő lehetőség is gyorsan elérhető. Például olyan esetekben, amikor rugalmasabb eszközök vagy megállapodások létrejöttek már a tagállamok között, azoknak elsőbbséget kell élvezniük. Valójában az olyan helyzetek, amikor ugyanazok a személyek ugyanazon tettek ügyében, különböző tagállamokban párhuzamos büntetőeljárások alá vannak vetve, a „ne bis idem” elv – melyet az egész európai igazságügyi térségben hatékonyan kell alkalmazni – sérüléséhez vezethetnek. Én is támogatom az Eurojust intenzívebb bevonását a folyamat kezdetétől fogva.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson és Marita Ulvskog (S&D), írásban. – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták a tartózkodás mellett döntöttünk, mert úgy véljük, hogy a tagállamoknak kell eldönteniük, mely hatóságokat tekintik illetékesnek a konzultációs eljárásokban. Továbbá úgy véljük, hogy az Eurojust szerepe a tagállamokéhoz képest kiegészítő és másodlagos kell, hogy legyen, és hogy a határozatnak semmilyen módon nem szabadna kiterjesztenie az ügynökség megbízatását.

A Parlament jelentése azonban számos ponton javítja a kerethatározat-tervezetet. Fontos nemcsak a nemzeti hatóságok, hanem mindenekelőtt a bűncselekmények gyanúsítottjai vagy vádlottjai számára, hogy világos határidők, eljárási biztosítékok és egyéb védelmi mechanizmusok legyenek érvényben.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A büntetőeljárások során felmerülő joghatósági összetűzőkések megelőzésére és rendezésére vonatkozó összehangolt tagállami intézkedések alapvető fontosságúak az ilyen jellegű eljárások lefolytatásakor a hatékonyabb igazságszolgáltatás érdekében. Ezért kívánatos lenne a különböző joghatóságokat érintő büntetőeljárások egy objektív kritériumok alapján kiválasztott tagállamban történő lefolytatása a szükséges átláthatóság megteremtése érdekében, nem csupán az idő és az erőforrások pazarlásának megakadályozása, hanem a költségek szempontjából is, és mivel alapvetően fontos az eljárások következetességének és hatékonyságának növelése.

Az illetékes nemzeti hatóságok közötti közvetlen – és szintén a lehető legrövidebb – kapcsolat ezért alapvetően fontos az illetékes joghatóság és az eljárások megfelelő átadása érdekében. E tekintetben fontos, hogy szem előtt tartsuk a vádlott jogait a büntetőeljárások során, hiszen az Európai Unió egyik alapvető célkitűzése a szabadság, biztonság és jog érvényesülésén alapuló térség kialakítása polgárai számára.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentés ellen szavaztunk, mivel az Eurojust szerepének erősítését célozza. Jogi szempontból a Tanács kerethatározat-tervezete jobban garantálja a döntések igazságosságát, mindenekelőtt azért, mert egyértelműen biztosítja a „ne bis idem” elv érvényesülését, nevezetesen, hogy egy embert nem lehet kétszer ugyanazon büntetőeljárás révén elítélni. Annak ellenére, hogy az előadó elismerte ezt a tényt, a benyújtott módosítások megerősítik az Eurojust szerepét olyan területeken, amelyek a tagállamok kizárólagos hatáskörébe tartoznak. Ezáltal, illetve az eljárásokba történő várható beavatkozása révén az Eurojust a tagállamok fölötti hatósággá válik, mivel megfosztjuk őket attól a lehetőségtől, hogy az eljárások feletti illetékesség kérdésében ők maguk jussanak megállapodásra.

Nem tartjuk elfogadhatónak az „idő- és forráspazarlásra” hivatkozó indoklást. A tagállamok igazságszolgáltatásra és egyéb területekre vonatkozó hatáskörének átruházása az Unióra gyengíti a tagállamok szuverenitását, és nem szolgálja a köz érdekét jogaik, szabadságaik és biztosítékaik védelme tekintetében. Véleményünk szerint a mostani jelentés is éppen ezt példázza.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) A „ne bis idem” elv, nevezetesen, hogy egy embert nem lehet kétszer ugyanazért a bűncselekményért elítélni, alapvető jog egy demokráciában. Magam is áldozata vagyok az említett alapelv megsértésének Franciaországban, minthogy még mindig eljárás folyik ellenem a kormány utasítására egy olyan ügyben, melyben teljesen ártatlannak ítélt a francia Semmítőszék.

Köszönhetem ezt különösen Wallis úrnak, a mentelmi jogomra vonatkozó ügy előadójának, aki hatalmával visszaélve minden trükköt bevetett annak érdekében, hogy megfosszon a védelemtől, amelyre jogosult lennék, amennyiben érvényesülnének a Parlament igazságszolgáltatásra, moralításra és esetjogra vonatkozó szabályai.

Weber asszony jelentése azonban nem az ilyen „ne bis idem” ügyek megelőzését célozza. Arra ott van egy 2000-es európai egyezmény, amely, úgy tűnik, a jogalkalmazók melegezésére és a jogállam alapelveinek megfelelően működik.

A Weber-jelentés célja ezzel szemben, hogy olyan jogosítványokat adjon az Eurojustnak – melyet sokan európai ügyészégi hatósággá szeretnének alakítani –, melyek alapján irányíthat és dönthet majd a nemzeti joghatóságok kérdésében.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A joghatóság gyakorlásával kapcsolatos, büntetőeljárások során felmerülő összeütközések megelőzéséről és rendezéséről szóló Weber-jelentés mellett szavaztam. A súlyos bűncselekmények egyre inkább határokon átnyúló jellegűek, és az Uniónak fontos szerepe van az ezek elleni küzdelemben. A büntetőeljárásokkal kapcsolatos információcserére vonatkozó világosabb eljárások erősíteni fogják a tagállamok közötti együttműködést, és segítik az egyes tagállamokat a bűnözés visszaszorításában. Mindig szem előtt kell tartanunk az alapvető jogokat, és véleményem szerint a Weber-jelentés tökéletesítette a kerethatározat-tervezetet.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – A végső szavazásban a tartózkodás mellett döntöttem. Noha a többszavazásban vannak az emberi jogokra vonatkozó jó módosítások (például a 6. és 15. módosítás), vannak olyanok is, amelyek tagállami hatásköröket az Eurojusthoz utalnak (például a 3., 9., 16., 17. és 18. módosítás). Úgy gondolom, hogy azoknak a tagállamok hatáskörében kellene maradniuk.

Az Elnökök Értekezletének javaslata: Kinevezések a Pénzügyi, Gazdasági és Szociális Válsággal Foglalkozó Különbizottságba

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A Pénzügyi, Gazdasági és Szociális Válsággal Foglalkozó Különbizottság meghatározónak bizonyulhat az EU jövőjének előkészítése szempontjából. A tagok tapasztalata kulcsfontosságú a Különbizottság által benyújtandó feladatok és javaslatok véghezviteléhez. Úgy vélem, hogy a tagok listáján a Parlament olyan, tiszteletnek örvendő képviselői szerepelnek, akik igen nagy tapasztalattal rendelkeznek a jelenlegi válság által érintett különböző területeken. Ezért érdemben hozzá tudnak majd járulni a pénzügyi rendszer jelenlegi helyzetéhez vezető hibáinak kijavítását célzó, megfelelő intézkedések megvitatásához és előterjesztéséhez is, ezáltal fontos szerepet vállalva a megfelelően indokolt és hatékonyabb jogalkotás jövőbeni elfogadásának előkészítésében.

Továbbá úgy vélem, hogy a bizottság megbízatása az előirányzott 12 hónapon túl is fenn fog maradni, és hogy az összetételét esetlegesen felül kell majd vizsgálni annak érdekében, hogy lehetővé váljon a jelenlegi válság következtében a későbbiekben elfogadásra kerülő intézkedések nyomon követése és értékelése.

- Közös állásfoglalásra irányuló indítvány: G20 csúcs Pittsburghben (szeptember 24–25.) (RCB7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), írásban. – (PT) Elégedett vagyok a pittsburghi G20-csúcstalálkozón létrejött megállapodásokkal. Biztos vagyok benne, hogy a helyes irányba léptünk előre. A legsürgetőbb feladat a reálgazdaság stabil és fenntartható növekedésének biztosítása, a hitel- és tőkepiacok megfelelő működésének garantálása, a foglalkoztatás támogatása és elősegítése, valamint az emberek megóvása a válság negatív hatásától, különös figyelemmel a legszegényebb és legkiszolgáltatottabb rétegekre.

A köztartozások és költségvetési hiányok radikális növekedése aggasztó. Meg kell erősítenünk a hosszú távon fenntartható államháztartás kialakításának fontosságát az utánunk jövő generációk túlterhelését elkerülendő. Mindezzel együtt a pénzügyi válságot kiváltó főbb felügyeleti és szabályozási hibák értékelésének hiánya sajnálatos. Elsődleges fontosságú, hogy megértsük, mi történt azon a szinten, és így elkerülhessük a múlt hibáinak ismétlődését.

Dominique Baudis (PPE), írásban. – (FR) A világ olyan ellentmondással néz szembe, amit nehéz lesz feloldani. Egyrészt a gazdasági válság és annak társadalmi következményei sürgős intézkedést igényelnek a munkahelyteremtő növekedés helyreállítása érdekében. Ez volt a pittsburghi G20-csúcstalálkozó programja. Másrészt – és ez lesz a koppenhágai konferencia kihívása – ugyanennyire sürgős az éghajlatváltozás elleni küzdelem az energiafogyasztás csökkentése révén. Más szóval, újra kell indítanunk a gépezetet, és biztosítanunk kell, hogy a gépezet kevésbé szennyezze a környezetet. A két ügyet ráadásul nem lehet egymás után megoldani, mivel mindkettő sürgős. A gazdasági tevékenység újraindítása sürgős, csakúgy, mint a gazdasági tevékenység következményeinek korlátozása. A mögöttünk lévő G20-csúcstalálkozón és az előttünk álló éghajlat-változási konferencián az Európai Uniónak két egyformán fenyegető veszély közötti keskeny ösvényen kell lépkednie. Az Unió 27 tagállama által elfogadott Lisszaboni Szerződés hatálya alatt, amilyen gyorsan csak lehet, meg kell teremteni az európai intézményeket. Az „időre játszás” és a pillanat elodázása miatt a cseh elnöknek, Klaus úrnak nagy a felelőssége az Unió 500 millió polgára felé.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Az Európai Uniónak szigorúbb pénzügyi felügyeletre van szüksége, amelyért egy intézmény lenne felelős (G20). Fontos, hogy biztosítsuk a hosszú távú költségvetési stabilitást annak érdekében, hogy ne rakjunk túl nagy terheket az utánunk jövő generációk vállára, valamint fontos a munkahelyteremtés és az emberek megóvása a válság hatásától. Különösen fontos, hogy elsődleges helyen szerepeljen a munkahelyteremtés, a reálgazdasági ágazat erőteljes és stabil növekedése, a tőkepiacok

és a hiteltevékenységek megfelelő védelme, és a foglalkoztatás megőrzése és ösztönzése csakúgy, mint az emberek megóvása a válság negatív következményeitől, különös tekintettel a legszegényebb és legkiszolgáltatottabb rétegekre. Most pedig minden szinten meg kell erősítenünk a társadalmi párbeszédet azért, hogy megpróbáljuk elkerülni a fizetések csökkentését, és biztosítani, hogy a fizetések a termelékenységgel arányosan növekedjenek. Az új munkahelyek teremtését kell a legfontosabb célkitűzésnek tekinteni.

Pascal Canfin (Verts/ALE), írásban. – A Verts/ALE képviselőcsoport a G20-ra vonatkozó állásfoglalás mellett szavazott több ok miatt, amelyek pl. a következők: – azáltal, hogy utal a GDP-n túlmutató új mutatók kidolgozásának szükségességére, az EP egyértelműen jelzi, hogy a gazdasági fellendülést nem a megszokott módon kell beindítani, ami a "Green New Deal" kialakítását szorgalmazó kérésünkkel is összhangban van; – az állásfoglalás továbbra is hangsúlyozza, hogy többoldalú megállapodás keretében foglalkoznunk kell a globális egyensúlyhiánnyal, különösen az árfolyamok egyensúlyhiányával és az árutőzsdei árak ingadozásával; – az állásfoglalás – most először – támogatja a pénzügyi tranzakciók adójának bevezetését; – a pénzügyi válság vonatkozásában pedig az EP éles kijelentést tesz a nemzetközi együttműködésre, amelynek kerülnie kellene a jogszabályi visszaéléseket. Hangsúlyozza továbbá, hogy a prudenciális szabályok aktualizálása a G20-csúcstalálkozó fényében csupán egy „minimális harmonizációs” megközelítést alkalmaz, ami nem szabad, hogy megakadályozza az EU-t abban, hogy magasabb standardokat alkalmazzon; – a pénzügyi ágazatok felügyeletének vonatkozásában az EP jelentős lépést tett előre a pénzügyi piacok felügyeletének megerősített és centralizáltabb megközelítése felé azáltal, hogy végső célként egy egységes pénzügyi felügyeleti hatóság létrehozását határozza meg.

Maria da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A G20-ak elkötelezték magukat arra, hogy megállapodásra jutnak a koppenhágai csúcstalálkozón, és hogy alapvetően fontos, hogy az EU vezető szerepet játsszon a széles körű és tisztességes megállapodáshoz vezető tárgyalásokban. A koppenhágai megállapodás beindíthatja a gazdasági növekedést, ösztönözheti a tiszta technológiát, és biztosíthatja az új munkahelyek teremtését az ipari és a fejlődő országokban.

A fejlődő országok tiszta, megújuló energiájának és energiahatékonyságának finanszírozására és technikai támogatására vonatkozó megállapodás létrejötté elengedhetetlen egy stabil koppenhágai megállapodás tető alá hozásához. Konkrét modell meghatározására van szükség a sikeres koppenhágai megállapodás esélyének maximalizálásához. A nemzetközi megállapodásnak biztosítania kell az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának kollektív csökkentését az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport negyedik értékelő jelentésének megfelelően (20–40% 2020-ig az 1990-es értékhez viszonyítva), valamint az Unió és a többi ipari ország számára az 1990-es évet alapul véve 2050-re legalább 80%-ban kell megállapítania a hosszú távú csökkentést.

David Casa (PPE), írásban. – A szeptember 24–25-i pittsburghi csúcstalálkozó számos területen sikerrel zárult, például annak megvitatása terén, hogy szükséges a pénzügyi válság gyökereinek feltárása annak érdekében, hogy a jövőben ne következhesse be hasonló események. Egyetértek ezzel, és az állásfoglalás mellett szavaztam.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic és Alf Svensson (PPE), írásban. – (SV) Ma megszavaztuk a G20-ról szóló állásfoglalást. Úgy döntöttünk azonban, hogy a pénzügyi tranzakciók adójának bevezetése ellen szavazunk, mivel gátolná a szegény országok tőkefelhalmozását, és akadályozná a fejlődést és növekedést, amely embereket és országokat emelt ki a szegénységből az elmúlt 30 év során. Ellenezzük továbbá egy nemzetközi szintű anticiklikus foglalkoztatási alap létrehozását, mivel megvan a veszélye, hogy egy régi és elavult struktúrát tart majd fenn, és megakadályozza a növekedést és az új munkahelyek kialakítását. Működéséhez egy nemzetközi adóra és egy demokratikus kontrollt nélkülöző elosztó rendszerre lenne szükség, mely a korrupció számos formájának veszélyével járna. Fontos, hogy a válság által érintett emberek támogatást és segítséget kapjanak, de ezt nemzeti szinten lehet a legjobban megoldani, nem pedig egy bürokratikus nemzetközi rendszeren keresztül.

Marielle De Sarnez (ALDE), írásban. – (FR) A Mouvement Démocrate (<http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2966&language=HU>) \o "Liberalisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport" – Franciaország) választott képviselőinek küldöttsége örömmel üdvözlö a G20-csúcstalálkozó következtetéseiről szóló állásfoglalás elfogadását. Ezzel a szavazással az Európai Parlament megerősíti, hogy az Uniónak gondoskodnia kell saját pénzügyi ellenőrzési rendszerről, és létre kell hoznia egy egységes pénzügyi hatóságot; a hosszú távú pénzügyi stabilitás felé kell elmozdulnunk az utánunk jövő generációk érdekében; és a legsürgősebb teendő a munkahelyteremtés és a polgárok megóvása a válság hatásaitól. Az 5., 8., 11., 12. és 13. módosítások mellett

szavaztunk, és sajnálattal vesszük tudomásul, hogy az Európai Parlament nem tett további lépéseket az átláthatóság számonkérése, az adóparadicsomok elleni küzdelem és a környezetvédelmi kötelezettségvállalásaink („New Green Deal”) vonatkozásában. Ismét szeretnénk megerősíteni elkötelezettségünket a pénzügyi tranzakcióknak a Tobin-adó modelljén alapuló megadóztatása mellett. Ezzel kapcsolatban felhívjuk az Európai Parlamentet, hogy bocsássa vitára az említett adó meghatározását.

Frank Engel (PPE), írásban. – (FR) Noha egyetértünk az Európai Parlamentnek a pittsburghi G20-csúcstalálkozóra vonatkozó állásfoglalásának fő iránymutatásaival – és ezért támogattuk is –, az <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2952&language=HU>” \o”Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport” jának luxemburgi küldöttsége fenntartásainak szeretne hangot adni az állásfoglalás néhány nem kielégítő pontjával kapcsolatban.

Először is, a pittsburghi következtetések megemlítik, hogy a mentőintézkedések kedvezményezettjeinek hozzá kell járulniuk az intézkedések költségeihez. Ez nem ugyanaz, mint a pénzügyi tranzakciókra kivetett adó, ahogy azt a parlamenti állásfoglalás sugallná. Másodszor, egy olyan pénzügyi felügyeleti rendszer létrehozását javasoljuk, amely – a jövőben – egyesítené a nemzeti felügyeleti hatóságot és a három európai szervet, melynek létrehozása az európai jogalkotási eljárás részeként folyamatban van.

Végezetül, fontos lenne elkerülni a G20-csúcstalálkozó nyomán az „adóparadicsom” kifejezés széleskörű elterjedését. Olyan joghatóságok is önkényesen felkerültek a „szürkelistára”, amelyek távolról sem minősülnek adóparadicsomnak, miközben a valódi adóparadicsomokat továbbra is érintetlenül hagyja a G20 vagy az OECD részéről gyakorolt bármiféle nyomás. A mérsékelt adózást alkalmazó országok adóparadicsommá minősítése nem segít kilábalnunk abból a válságból, melynek gyökerei máshol rejlenek.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) A szeptember 24–25-i pittsburghi G20-csúcstalálkozóról szóló európai parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam, mert úgy vélem, hogy a jelenlegi gazdasági nehézségeket a lisszaboni stratégiát előmozdító lehetőségnek kell tekintenünk, és ismét meg kell erősítenünk a munkanélküliség és az éghajlatváltozás elleni küzdelem, valamint amelletti elkötelezettségünket, hogy olyan európai stratégiát hozzunk létre, amely hosszú távon fenntartható gazdasági fellendülést eredményez. Sajnálatos azonban, hogy a Tobin-adóhoz hasonló, a pénzügyi tranzakciók adójára vonatkozó javaslat el lett utasítva, hiszen az lehetővé tette volna a túlzott mértékű spekuláció korlátozását, és elősegítette volna a hosszú távú pénzügyi stabilitást és befektetéseket.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A komoly következményekkel járó, súlyos gazdasági válság fényében a G20-ak által hozott döntések rendkívül fontosakká váltak. A G20 tagállamainak összehangolt erőfeszítése által hozhatunk létre egy olyan pénzügyi rendszert, amely kiegyensúlyozottabb és fenntarthatóbb gazdasági növekedést eredményezhet a jövőben, és ezáltal elkerülhetjük a mostanihoz hasonló válságokat.

Az Európai Unió nem cselekedhet önmagában, hiszen ha olyan szabályokat fogadunk el, melyeket más országok nem alkalmaznak, a mostani, globalizált világban hátrányos helyzetbe hozzuk az európai gazdaságot.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Elégedett vagyok a pittsburghi G20-csúcstalálkozón elért megállapodásokkal. A tőkepiacok globalizációja következtében egy új válság leküzdésére és megelőzésére irányuló intézkedések a lehető legszorosabb nemzetközi együttműködést követelik meg. Nagyon örülök a megállapodásoknak, melyek a foglalkoztatás ösztönzését és a piac szabályozását célozzák, és remélem, hogy ezek a célkitűzések széles körben gyümölcsözőek lesznek. Ami pedig azt illeti, hogy a pénzügyi tranzakciók adója majd lehetővé teszi a túlzott spekuláció korlátozását, és ösztönzi a hosszú távú befektetéseket, ez csak abban az esetben igaz, ha alkalmazása globális szinten történik.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A ma elfogadott állásfoglalás összhangban van az Európai Unió különböző szervei által – beleértve a Parlamentet is – már korábban elfogadott álláspontokkal, melyek csupán megpróbálják elfedni a gazdasági és szociális válság valódi okait, manipulálva, felgyorsítva és ösztönözve a válsághoz vezető politikák folytatását és továbbfejlesztését. Többek között az adóparadicsomok vonatkozásában úgy véli, hogy ezek „aláásták a pénzügyi szabályokat”, miközben csupán annyit ajánl, hogy „javítani kell az adóügyekkel kapcsolatos átláthatóságot és információcserét”.

Amire azonban szükség lenne, és amit elfelejt megemlíteni az állásfoglalás, az a szolgáltatásokat liberalizáló és privatizáló neoliberális politikával, a dolgozók jogainak sérülésével és a termelési infrastruktúra szétrombolásával való szakítás szükségessége. Ezek a politikák felelősek az életfeltételek romlásáért, az adósságért, a megnövekedett munkanélküliségért, a munkahelyek bizonytalanságáért és a szegénységért. Értékelnünk kell a munkát és a dolgozókat, védenünk kell a termelői ágazatokat és a közszolgáltatásokat, a

gazdasági hatalmat a politikai hatalomnak kell alárendelnünk, küzdenünk kell a korrupció és a gazdasági bűnözés ellen, és büntetnünk kell azokat, és meg kell szüntetnünk az adóparadicsomokat.

Robert Goebels (S & D), *írásban*. – (FR) A <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2965&language=HU> \o "a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja" által benyújtott, a G20-csúcstalálkozóról szóló állásfoglalásra vonatkozó valamennyi módosítást elutasítottam a képviselőcsoport taktikájával szembeni ellenállás kifejezésekként, mivel nagyrészt demagóg módosításokon keresztül újra és újra megnyitják a vitát. A Zöldek kialakították a közös állásfoglalásra irányuló indítványt, és számos módosításnál sikerrel jártak. Ennek ellenére nem írták alá a közös állásfoglalást csak azért, hogy jelenetet rendezhessenek a plenáris ülésen.

Bruno Gollnisch (NI), *írásban*. – (FR) A G20-ról szóló állásfoglalás ellen szavaztunk, mégpedig egyetlenegy okból kifolyólag: sehol sem vonja kérdőre a jelenlegi pénzügyi rendszert, amely a válság gyökerét képezi. Ráadásul azt állítja, hogy még több globalizációra, még több liberalizációra van szükségünk, valamint a globális kormány szerepére szánt úgynevezett multilaterális intézmények és szervek védelmére.

Amennyiben azonban nem vagyunk hajlandók változtatni a rendszeren, az a néhány hasznos és szükséges intézkedésjavaslat garantált bukását jelenti. Ha mindenáron fenn akarjuk tartani a mostani rendszert, olyan piacokkal, melyek egyre inkább elveszítik a kapcsolatot a realgazdasággal, azzal csak egy újabb válságot készítünk elő, és garantáljuk, hogy a munkahelyteremtés célkitűzése ne valósulhasson meg.

A gazdaság nem öncélú: csupán a politikai célok, a társadalmon belüli fejlődés és az emberi fejlődés eszköze. Amíg alárendeljük magunkat vélt követelményeinek, és behódolunk az úgynevezett örökérvényű piaci törvényeknek, képtelenek leszünk megoldani a problémákat.

Sylvie Goulard (ALDE), *írásban*. – (FR) A <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2966&language=HU> \o "Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport" nevében szeretném megindokolni a t a r t ó z k o d á s u n k a t <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2965&language=HU> \o "a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja" által benyújtott, a Tobin-adó modelljén alapuló adóra vonatkozó módosításról szóló szavazásban. Képviselőcsoportunk munkacsoportot állított fel a kérdés megvitatására annak érdekében, hogy tisztázza a szóban forgó adó célját és gyakorlati alkalmazásának részleteit. Ezután a képviselőcsoportoknak a tények alapos ismeretében lesz alkalmuk egy olyan közös álláspont kialakítására, mely mindenki számára azonos jelentéssel bír, és védhető lesz a megfelelő nemzetközi szerveken belül.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *írásban*. – A pittsburghi G20-csúcstalálkozóra vonatkozó állásfoglalás mellett szavaztam. A jelenlegi gazdasági válság mind hatásaiban, mind pedig okait tekintve globális jellegű, így az összehangolt nemzetközi intézkedések elengedhetetlenek a megoldások megtalálásához. Valamennyi nemzeti kormánynak szerepe van a megoldásban, és az uniós szintű közös intézkedések biztosíthatják, hogy Európa a globális fellendülés élére állhasson. A skót kormány egy olyan programot kíván keresztülvinni, melynek célja a munkahelyek és közösségek támogatása, az oktatás és a szakmai képzések megerősítése, valamint az innovációba és a jövő iparágataiba történő befektetés. Európa többi országával összefogva képesek leszünk a jelenlegi kihívások legyőzésére.

Arlene McCarthy (S&D), *írásban*. – Munkáspárti kollégáimmal együtt határozottan támogatjuk a G20-aknak a pénzügyi tranzakciók adójára vonatkozó kötelezettségvállalásait. A válság alatt az adófizetőknel felhalmozott költségeket követően alapvető fontosságú annak biztosítása, hogy a pénzügyi szektor teljes mértékben és tisztességesen hozzájáruljon az államháztartás helyzetének javításához. A Tobin-adó egy, a pénzügyi tranzakciók adójaként javasolt modell. Nem támogattuk a 8. módosítást, mivel úgy véljük, hogy valamennyi lehetőséget meg kell vizsgálnunk, mielőtt kifejezetten egy Tobin-adó jellegű adóztatás mellett tennénk le a voksunkat. A módosítás továbbá azt sugallja, hogy egy egyoldalú, európai szintű adót kellene bevezetnünk. A pénzügyi szolgáltatások iparága globális iparág, így erőfeszítéseinket arra kell irányítanunk, hogy olyan tranzakciós adót vezessünk be, amely globális szinten is hatékony és működőképes.

David Martin (S&D), *írásban*. – Tartózkodtam a pénzügyi tranzakciók adójára vonatkozó, 8. módosításról szóló szavazáson. Támogatom egy ilyen jellegű adó bevezetését, de úgy vélem, hogy erre globális, és nem európai szinten van szükség ahhoz, hogy hatékonyan működjön.

Franz Obermayr (NI), *írásban*. – (DE) A pittsburghi G20-csúcstalálkozóra vonatkozó közös állásfoglalásra irányuló indítvány rengeteg pozitív elemet tartalmaz. Világosan rámutat például az államok többsége által

végrehajtott, a költségvetési politikát ösztönző intézkedések problémáira. Az elkövetkező években fontos szerepet kell szánunk a nemzeti költségvetések konszolidációjának. Azt is örömmel nyugtázom, hogy kísérlet történt a válság okainak felderítésére is, utalva a korlátok nélküli spekulációra és a pénzpiacok szabályozásának hiányára. Ez azonban csupán felületesen történt meg. Nem történt meg az áttérés a valódi, szükséges reformok irányába. Tekintettel a rendkívüli válságra, amely még mindig tart, és amely sajnálatos módon még nagyobb mértékű munkanélküliséghez fog vezetni, mindez túl kevés. Ezért tartózkodtam a szavazástól.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) A pittsburghi G20-csúcstalálkozóra vonatkozó közös állásfoglalásra irányuló indítvány egyértelműen kimondja, hogy a válság egyes pénzintézmények vakmerő és felelőtlen kockázatvállalásának és a pénzügyi szabályozás hiányának következménye. Mindez szabad utat adott a korlátok nélküli spekulációnak. Ezért még fontosabb, hogy minél hamarabb megfelelő piaci szabályozást vezessünk be. Az indítvány néhány erre vonatkozó javaslatát melegen üdvözlendő. Sajnálatos ugyanakkor, hogy az indítvány támogatja a Basel II. rendelkezéseket, amelyek – tapasztalatból tudjuk – a tőkeáramlásokon keresztül gyakorlatilag a kis- és középvállalkozások elsorvasztásához vezettek. A banki titoktartás szigorú eltörlését nem tudom támogatni a számos kisbetétesre való tekintettel, ezért tartózkodtam a végső szavazásnál.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *írásban*. – (PT) Először is gratulálni szeretnék ahhoz, hogy a G20-csúcstalálkozó olyan fontos kérdéseket vitatott meg, mint a fenntartható gazdasági növekedés, a foglalkoztatás és az éghajlatváltozás jelensége, amely veszélyeztetheti bolygónk élhetőségét. Ezek olyan aktuális és globális kérdések, melyeket egyöntetűen létfontosságúnak tartunk az európai növekedési folyamat szempontjából.

E tekintetben üdvözlöm a gazdasági fellendülés ösztönzőinek fenntartása melletti döntést, és egy olyan stratégia melletti elkötelezettséget, amely megvalósíthatóvá teszi a lisszaboni menetrendben megfogalmazott alapelveket, különösen a globális érdekek vonatkozásában a globális foglalkoztatási paktumon keresztül. Ezen a ponton hangsúlyoznunk kell, hogy nemzetközi szinten halaszthatatlan szükség van egy anticiklikus foglalkoztatási alap létrehozására és ambiciózus költségvetési ösztönző csomagokra, amelyek támogatják a munkahelyteremtést és a munkahelyek megőrzését, a legkiszolgáltatottabb csoportokat támogató, erőteljes szociális politikákkal együtt.

Marit Paulsen, Olle Schmidt és Cecilia Wikström (ALDE), *írásban*. – (SV) A pénzügyi válság kialakulása részben annak köszönhető, hogy a bankok ügyfeleik bizalmát kihasználva túlzott kockázatot vállaltak az ügyfelek pénzével. Úgy véljük, szükség van a nemzetközi pénzügyi tranzakciók kezelési módjának részletes megvitatására. Nem gondoljuk, hogy a Tobin-adó hatékonyan hozzájárulna a spekuláció megelőzéséhez, de örömmel támogatjuk annak megvitatását, hogyan segíthetnek a pénzintézetek, nevezetesen a bankok, befektetési társaságok és biztosítótársaságok egy egészséges és stabil pénzügyi piac megteremtésében. A pénzügyi válság rámutatott, hogy a nemzetközi problémák kezeléséhez nemzetközi megoldásokra van szükség. Ennek megvitatását ezért globális szinten, és nem csupán az Európai Unión belül kell kezdeményezni.

Paulo Rangel (PPE), *írásban*. – (PT) Szeretnék gratulálni a G20-csúcstalálkozón elért megállapodásokhoz, melyekkel nagyon elégedett vagyok, és melyeket mindenki egyöntetűen a helyes irányba tett lépésként értékel.

Tekintettel arra, hogy olyan fontos kérdéseket vitattak meg, mint a pénzügyi piacok szabályozása és felügyelete, és az államháztartás fenntarthatósága, külön ki szeretném emelni a fenntartható gazdasági növekedés és a foglalkoztatás kérdését.

Nagy örömmre szolgál, hogy a G20-ak által elfogadott prioritások a reálgazdaság fenntartható növekedésén alapulnak, amely nemcsak a munkahelyteremtés biztosításának mozgatórugója lesz, hanem egyben garantálni fogja az emberek, különösen a legszegényebb és legkiszolgáltatottabb rétegek védelmét a válság negatív hatásaival szemben. Szintén örömmre szolgál, hogy a G20 vezetői felvállalták a foglalkoztatási válság nemzetközi szinten való kezelését, ezáltal a foglalkoztatás előmozdítását a fellendülési terv központi elemévé téve.

Csupán azt sajnálom, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem vonatkozásában nem sikerült megállapodásra jutni a G20-csúcstalálkozón.

Frédérique Ries (ALDE), *írásban*. – (FR) Fontos volt, hogy a pittsburghi G20-csúcstalálkozót követően az Európai Parlament világos üzenetet közvetítsen a világ főbb vezetőinek. Ez meg is történt a ma elfogadott állásfoglalással, amely rámutat, hogy noha a pénzügyi válság legsúlyosabb szakasza már mögöttünk van, annak a költségvetésre és a foglalkoztatásra gyakorolt hatásai az Európai Unió, az Egyesült Államok és Kína közös fellépése nélkül még sokáig érezhetőek lesznek. Ez utóbbiak már döntéseket hoztak az IMF

megreformálásáról, a kereskedői jutalékok, tőkekövetelmények és a komplex pénzügyi termékek átláthatóságának felügyeletéről, ami azt jelenti, hogy a mostani G20-csúcstalálkozó nem hiába jött létre.

Három hatalmas feladat azonban még befejezésre vár, mielőtt a globalizáció keretek közé szorításában előreléphetnénk. Az első az adóparadicsomok ügyének hathatós megoldása, hiszen rengeteg pénz hiányzik az államkasszákból. A második az árfolyamegyensúly visszaállításának hiánya és a kompetitív értékcsökkenés következtében kialakuló monetáris vihar megakadályozása. A harmadik az alapvető fogyasztási cikkek, különösen az élelmiszerek áringadozásának kezelése, hiszen ez szerepet játszik az egyenlőtlenségek és a szegénység növekedésében világszerte.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a nemrég megtartott pittsburghi G20-csúcstalálkozó megerősítette a gazdasági helyzet fokozatos stabilizálódását. Továbbra sem szabad azonban elfeledkeznünk azokról a problémákról, melyekkel egyes gazdaságok szembesülhetnek. A csúcstalálkozó lehetőséget biztosított arra, hogy megerősítse az államoknak a pénzügyi szabályozó rendszer reformjára vonatkozó elhatározását. A legnagyobb veszély, melyet nem szabad megengednünk, a munkanélküliség további növekedése, a kereslet visszaesése és a termelés visszaszorulása. A Pittsburchben előterjesztett alapelvek közös világ gazdasági fejlődésünk alapját kell, hogy képezzék. A csúcstalálkozó megerősítette, hogy tovább kell munkálkodnunk a globális piac különböző területeinek ellenőrzésére és figyelemmel kísérésére alkalmas intézmények és eszközök kialakításán.

Peter Skinner (S&D), írásban. – Az európai parlamenti Munkáspárt támogatta az állásfoglalást, és hozzájárult a múlt hónapban, Pittsburchben tett előrelépések előkészítéséhez. Az IMF-en belüli multilaterális felügyelet fejlesztése mellett elkötelezettség és a jelenlegi tagokon kívül más gazdaságok bevonása nélkül kevés sikerre számíthatunk. Minden dicséret megilleti az állásfoglalást, és átgondolt lépésekkel még nagyobb előrelépés várható a pénzügyi válság problémáinak megoldásában.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) Először is gratulálni szeretnék ahhoz, hogy a G20-csúcstalálkozó olyan fontos kérdéseket vitatott meg, mint a fenntartható gazdasági növekedés, a foglalkoztatás és az éghajlatváltozás jelensége, amely veszélyeztetheti bolygónk életképességét. Ezek olyan aktuális és globális kérdések, melyeket egyöntetűen létfontosságúnak tartunk az európai növekedési folyamat szempontjából.

E tekintetben üdvözlöm a gazdasági fellendülés ösztönzőinek fenntartása mellett döntést, és egy olyan stratégia mellett elkötelezettséget, amely megvalósíthatóvá teszi a lisszaboni menetrendben megfogalmazott alapelveket, különösen a globális érdekek vonatkozásában a globális foglalkoztatási paktumon keresztül. Ezen a ponton hangsúlyoznunk kell, hogy nemzetközi szinten halaszthatatlan szükség van egy anticiklikus foglalkoztatási alap létrehozására és ambiciózus költségvetési ösztönző csomagokra, amelyek támogatják a munkahelyteremtést és a munkahelyek megőrzését, a legkiszolgáltatottabb csoportokat támogató, erős teljes szociális politikákkal együtt.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A Görög Kommunista Párt a konzervatívok, szociáldemokraták és liberálisok által támogatott közös állásfoglalási indítvány ellen szavazott, mert a monopóliumok azon stratégiai törekvése nyilvánul meg benne, hogy a kapitalista pénzügyi válság fájdalmas következményeit a munkásosztályra hárítsák át. A kapitalizmus politikai szócsovei állásfoglalásukban felszólítják a burzsoá kormányokat, hogy továbbra is spekulációs tőkével támogassák a monopóliumhelyzetben lévő óriásvállalatokat, és ezzel egyidejűleg teremtsék meg az „egészséges közfinanszírozást”, ami alatt a szociális kiadások, az egészségügy, a jóléti és oktatási kiadások, stb. még nagyobb mértékű visszaszorítását értik. Üdvözlük az ún. „méltányos munkahelyek” teremtését, amelyek az állandó, teljes idejű foglalkoztatást váltják fel rosszul fizetett, rugalmas és bizonytalan munkára, a lehető legminimálisabb jogok biztosításával. A plutokrácia politikai képviselői ezt a „méltóságot” kínálják a munkásosztálynak. Az állásfoglalás a nemzetközi imperialista szervezetek (IMF, Világbank, WTO) megerősítését szorgalmazza, és előkészíti az utat a „zöld” tőkehozam számára az éghajlatváltozásra való hivatkozás leple alatt, valamint előkészíti a nemzetközi kereskedelem teljes liberalizációját, ami annak a jele, hogy a monopóliumok még inkább betörnek a fejlődő és szegény országok piacaira, és fosztogatják a jólétet termelő forrásokat és emberi erőforrásokat.

- Állásfoglalásra irányuló indítvány: A pénzügyi és gazdasági világválság hatásai a fejlődő országokra és a fejlesztési együttműködésre (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A fejlődő országokat súlyosan érintik az egymást érő válságok, úgy mint az élelmiszer- és üzemanyagár-válság és az éghajlatváltozás. Komolyan szenvednek a pénzügyi válság és a gazdasági visszaesés következményeitől. Kulcsfontosságú, hogy az Unió és a tagállamok

nemzetközi szereplőként felelősséget vállaljanak, és teljesítsék a hivatalos fejlesztési támogatásra vonatkozó kötelezettségvállalásaikat, és hogy továbbra is támogassák a millenniumi fejlesztési célok elérését.

Az EU 88 milliárd euró fejlesztési segítyt, költségvetési támogatást és mezőgazdasági támogatást folyósított azonnali intézkedésre, és további 500 millió euróval járulna hozzá a fejlődő országok szociális kiadásainak támogatásához a FLEX-mechanizmuson keresztül az AKCS-országok számára. Fontos, hogy a költségvetési támogatás az egészségügy, a tisztességes munka, az oktatás és a zöld növekedés területeire összpontosuljon. A Bizottságnak új finanszírozási forrásokat kell találnia az Európai Fejlesztési Alap (EFA) fenntartására, és az is fontos, hogy az EFA a közösségi költségvetésbe kerüljön. Az EU és a nemzetközi kereskedelem, a költségvetési, éghajlat-változási és fejlesztési politikák közötti koherencia megteremtésére is szükség van.

A fejlesztési támogatást elsősorban...

(A szavazatok indokolását az eljárási szabályzat 170. cikke (1) bekezdése 1. pontjának megfelelően lerövidítik.)

David Casa (PPE), írásban. – Annak ellenére, hogy egyértelműen nem a fejlődő országok okozták a válságot, kétség nélkül őket érinti a legsúlyosabb és legaránytalanabb mértékben. Ezért szavaztam az állásfoglalás mellett.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) Noha a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság az Egyesült Államokból indult ki, következményei világszerte érezhetők. Európát, és még súlyosabb mértékben a fejlődő országokat sújtotta, akár az emberi veszteségeken keresztül, milliókat szélsőséges szegénységbe taszítva, akár azáltal, hogy meggyengítette a már amúgy is ingatag gazdaságukat.

Rendkívül fontos, hogy a hivatalos fejlesztési segélyben aktív szerepet vállaló valamennyi résztvevő – különösen a Bretton Woods-i intézmények – gyorsan és hatékonyan reagáljon a helyzetre. Alapvetően fontos továbbá, hogy az Európai Unió és tagállamai felelősséget vállaljanak mint a fejlesztési segély élharcosai azáltal, hogy teljesítik az említett országok felé tett nemzetközi kötelezettségvállalásaikat a támogatások mihamarabbi megemlése által a millenniumi célok elérése érdekében, és a hivatalos fejlesztési segély mértékének növelésén keresztül, amely nem elég a fejlődő országokat a válság következtében romboló rendkívüli károk kezelésére.

Halaszthatatlan továbbá, különösen a koppenhágai konferencia előkészületei során, hogy az EU és a többi nemzetközi szereplő világossá tegye a nemzetközi kereskedelemmel, az éghajlatváltozással, illetve a humanitárius segéllyel és a fejlesztéssel kapcsolatos politikáit. Ezért támogatom az állásfoglalást.

Corina Crețu (S&D), írásban. – (RO) Vészhelyzet állt elő a fejlesztési és humanitárius segélyek vonatkozásában a gazdasági válság következményeként, mely egyre növekvő emberi veszteségekkel jár, annál is inkább, mivel a visszaesést az élelmiszer- és olajválság előzte meg. Sajnálatos módon a gazdasági válság egyik közvetlen következménye, hogy nemzetközi donorválság állt elő, tetézve a szegénységi szint gyors emelkedésével. Csak 2009-ben 90 millióval növekedett a szélsőséges szegénységben élők száma, miközben a munkanélküliek száma 23 millióval emelkedett. Kis reménysugarat jelentenek a legkiszolgáltatottabb országoknak, a fejlődő országoknak nyújtandó segélyekre vonatkozó, ma elfogadott javaslatok. Ezek azonban nem elég mélyrehatóak, tekintettel arra, hogy az IMF aranytartalékainak eladásából származó, a szegény országok megsegítésére előirányzott 6 milliárd amerikai dollár valós szükségleteik csupán 2%-át fedezi. Következésképpen úgy vélem, hogy növelni kell a nyomást a G20 országaira, hogy a válság okozóiként jelentősebb mértékben és konkrétan vállaljanak felelősséget oly módon, hogy válságtámogatás formájában mozgósítják forrásaikat a fejlődő országok számára. A rendszer ésszerűsítését szem előtt tartva üdvözlöm az állásfoglalásban megfogalmazott kritikát azzal kapcsolatban, hogy a pittsburghi csúcstalálkozó nem foglalkozott a nemzetközi pénzügyi intézetek reformjának kérdésével a Bretton Woods-i intézmények válságra adott lassú reakciójának fényében.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A fejlődő országokat súlyosan érinti a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság, és félő, hogy növekedésükben és fejlődési mutatóikban drasztikus lassulás vagy komoly visszaesés fog mutatkozni. Az Uniónak és a tagállamoknak mint fontos donoroknak ezt szem előtt kell tartaniuk, és meg kell fontolniuk az érintett országoknak szánt segélyek növelését. Ennek híján visszafordíthatatlanul a szegénység olyan szintjére süllyednek, amely a társadalmi és politikai konfliktusok súlyosbodásához vezethet, és katasztrófák kialakulását idézheti elő azokban a térségekben, ahol komoly nehézségek árán törekednek a béke és a fejlődés fenntartására.

Ennek a növekedésnek, melynek a rugalmasságon, találékonyságon, szolidaritáson és a józan ítélőképességen kell alapulnia, társulnia kell a segélyek felhasználásának az adományozók által végzett szigorú ellenőrzésével és a kedvezményezett ország rendelkezésére álló összeg hatékony nyomon követésével az átutalástól kezdve

a végső felhasználásig. Az érintett országok civil társadalmát és parlamentjét is be kell vonni az átláthatóság megteremtéséért tett erőfeszítésekbe, és az Uniónak szorgalmaznia kell a segély felhasználásának nemzeti szintű megvitatását.

Európa még a gazdasági visszaesés kihívásaival szembesülve sem zárulhat be, és nem hagyhatja figyelmen kívül a körülötte lévő égető problémákat.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A fejlődő országokat súlyos csapásként érte a bankok és az Egyesült Államok egyes spekulánsai által okozott jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság. Komoly terheket ró amúgy is gyenge gazdaságaikra, és emberek milliói válnak majd munkanélkülivé. A munkanélküliek pedig – ahol lehetséges – Európában fogják keresni boldogulásukat, ezáltal tovább súlyosbítva az Európára nehezedő migrációs nyomást. Nekünk, európaiaknak éppen ezért támogatnunk kell ezeket az országokat gazdaságuk erősítésében. A fejlesztési segély jelenlegi formája nem alkalmas erre, hiszen rengeteg pénzügyi támogatás eltűnik a sülylesztőben, vagy korrump diktátorok tulajdonában lévő, európai bankszámlákon köt ki. Ezért a számos pozitív ötlet ellenére tartózkodtam a Fejlesztési Bizottság indítványáról szóló végső szavazáson.

Marit Paulsen, Olle Schmidt és Cecilia Wikström (ALDE), írásban. – (SV) A pénzügyi válság kialakulása részben annak köszönhető, hogy a bankok ügyfelek bizalmát kihasználva túlzott kockázatot vállaltak az ügyfelek pénzével. Úgy véljük, szükség van a nemzetközi pénzügyi tranzakciók kezelési módjának részletes megvitatására. Nem gondoljuk, hogy a Tobin-adó hatékonyan hozzájárulna a spekuláció megelőzéséhez, de örömmel támogatjuk annak megvitatását, hogyan segíthetnek a pénzintézetek, nevezetesen a bankok, befektetési társaságok és biztosítótársaságok egy egészséges és stabil pénzügyi piac megteremtésében. A pénzügyi válság rámutatott, hogy a nemzetközi problémák kezeléséhez nemzetközi megoldásokra van szükség. Ennek megvitatását ezért globális szinten, és nem csupán az Európai Unión belül kell kezdeményezni.

Sirpa Pietikäinen (PPE), írásban. – (FI) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, ahogy a Fejlesztési Bizottság állásfoglalási indítványában – nagyon is helytállóan – említi, a mostani globális pénzügyi és gazdasági válság legsúlyosabban a legszegényebb országokat érinti. A számos fejlődő országban elért fejlesztési célok veszélyben vannak, és a millenniumi fejlesztési célok elérése egyre nehezebbnek tűnik. A fejlett országok által tett és például a G20 vagy a G8 csúcstalálkozók nyilvánosan vállalt ígérek ellenére a fejlődő országokhoz eljuttatott segélyek összege meg sem közelíti a vállalásokat. Valójában már a válság kirobbanása előtt is számos uniós tagállam fejlesztési támogatásának összege jóval kisebb volt, mint amit korábban megígértek.

A válság egyben új lehetőség is. A Nemzetközi Valutaalap forrásainak jelentős növekedése és a szervezet döntéshozó rendszerében bekövetkezett változás két ok, amiért reménykedhetünk benne, hogy lehetnek pozitív fejlemények. Az IMF reformja és a megnövekedett források égető szükségekre adott válaszok, de önmagában mindez még nem elég arra, hogy enyhítse a világ legszegényebb rétegeinek sanyarú helyzetét. A fejlett országoknak tartaniuk kell magukat ígéreteikhez a millenniumi célok iránti elkötelezettségük és a fejlesztési segélyek növeléséhez szükséges, a GDP 0,7%-nak megfelelő támogatás vonatkozásában. Az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez és az ahhoz való alkalmazkodáshoz szükséges pénzügyi támogatás olyan további felelősség, amely alól nem engedhetik meg maguknak a fejlett országok, hogy kibújjanak. Az új nemzetközi szabályok alappilléreként az esélyegyenlőség koncepcióját kell alkalmaznunk a szabályok átalakításakor és alkalmazásakor egyaránt.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Elnök asszony, az állásfoglalás elfogadása mellett szavaztam, mert úgy vélem, a fejlődő országokban tapasztalható jelenlegi nehéz helyzet okaira és hatásaira vonatkozóan számos helyénvaló megállapítást tartalmaz. Külön hangsúlyoznám, hogy a jelenlegi gazdasági válság kialakulása nemcsak a pénzügyi piacok összeomlásának, hanem az azt megelőző élelmiszer- és energiaválságnak is köszönhető. Alapvető fontosságúnak tartom, hogy olyan intézkedéseket hozzunk, amelyek a fejlett országok által rendelkezésre bocsátott eszközök gyorsabb és hatékonyabb felhasználását szolgálják. Ez különösen fontos, ha meggondoljuk, hogy a gazdag országok jelenleg olyan belső problémákkal küszködnek, mint a költségvetés elégtelensége vagy az időbeli korlátok. Még egyszer hangsúlyozni szeretném: rendkívül fontos az eljárások egyszerűsítése annak érdekében, hogy a gazdag országokból a szegény országokba áramló pénzügyi támogatások ne tűnjenek el a bürokrácia útvesztőjében.

Catherine Soullie (PPE), írásban. – (FR) A fejlődő országoknak juttatott támogatás olyan kötelesség, melyet nem hanyagolhat el az Európai Unió. A jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság új dimenzióval gazdagította a globalizációt. A pénzügyi tranzakciók adójának ötlete hasznos volt. Ezt Sarkozy elnök az egyik legfontosabb prioritásává tette. Úgy tűnik, Európa nagyobb sebességbe kapcsol, és a világ követi. A nemzetközi pénzügyek új, egészséges működését a tisztességre kell alapozni.

Ezért sajnálom, hogy a Striffler-Ponga-módosítást elvetették, hiszen arra tett javaslatot, hogy a pénzügyi tranzakciók adójával egészítsék ki a hivatalos fejlesztési támogatást, hogy így a legfejletlenebb országok részesülhessenek belőle. Igaz, hogy ily módon nagyobb adóteher nehezedne gazdaságunkra és pénzügyi rendszereinkre, de az Európai Unió ezáltal egy széles körű nemzetközi szolidaritási mozgalom elindítójává válhatna.

Még reménykedhetünk, hogy az itt elfogadott állásfoglalás arra fogja ösztönözni az Uniót, hogy eleget tegyen kötelezettségvállalásainak, és segítse a fejlődő országokat, hogy lépést tarthassanak a globalizációval.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Meggyőződéssel támogattam a Fejlesztési Bizottság által benyújtott, a pénzügyi és gazdasági világválság fejlődő országokra gyakorolt hatásáról szóló állásfoglalást. Az Európai Parlament jogosan szólítja fel az EU-t az adóparadicsomokkal való visszaélések, az adócsalások és a tőke fejlődő országokból való illegális kimenekítésének felszámolására. Az IMF jogosan emelte meg a pénzügyi és gazdasági válság leküzdésére létrehozott alapokat. Rendkívül aggasztó azonban, hogy a mai napig a források 82%-a Európában kötött ki, míg Afrikába csupán 1,6% jutott el. A legfontosabb prioritás most a szegénység csökkentése kell, hogy legyen. Alapvetően fontos továbbá, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokat eszközként használjuk arra, hogy az érintett országokat gazdasági előnyhöz juttassuk, és hogy ezek az országok bizonyos érzékeny termékeket vagy ágazatokat, mint például a beruházás vagy a szolgáltatások, kihagyhassanak a tárgyalásokból. Sajnálatosnak tartom, hogy a módosítást, amely felszólította a Bizottságot és a tagállamokat, hogy terjesszenek be új finanszírozási mechanizmusokra vonatkozó javaslatokat, mint például a hivatalos fejlesztési támogatást kiegészítő pénzügyi tranzakciós adó, nem fogadták el.

Iva Zanicchi (PPE), írásban. – (IT) Az állásfoglalási indítvány mellett szavaztam, de úgy vélem, fontos, hogy tisztázzak egy-két dolgot. A legutóbbi pénzügyi válság globális gazdasági visszaeséshez vezetett, amely számos utóhatás következtében különösen komolyan érintette a fejlődő országokat, súlyosbítva az élelmiszerválságot: az ENSZ Élelmészeti és Mezőgazdasági Szervezetének adatai alapján az éhező emberek száma a történelem során először jóval túllépte az egymilliárdos határt, és az alultáplált emberek száma 100 millióval több, mint 2008-ban volt.

Az válság AKCS-országokra gyakorolt hatása lesújtó, és még bonyolultabbá teszi a környezetvédelmi kihívások és az élelmiszerárak ingadozásának megoldását. Ezek az országok nem felelősek a válság kialakulásáért, ugyanakkor ők szenvedik el a legsúlyosabb következményeket, és kapják a legkevesebb támogatást. Ez többé már nem elfogadható. Mindezek miatt, egy olyan helyzetben, amelyre a tragikus jelző használata nem csupán klisé, úgy vélem, hogy az érintett országoknak juttatott támogatások minőségén kell javítanunk, nem csupán a mennyiségre koncentrálnunk. Úgy vélem, hogy átlátható és hatékony intézkedésekre van szükség az alapok felhasználásában, és pártatlan módon ellenőrizni kell az elért eredményeket.

Elnök. - Ezennel lezárom a szavazáshoz fűzött indoklásokat.

9. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

10. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

11. A jelen ülésen elfogadott szövegek továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

12. A következő ülések időpontjai: lásd a jegyzőkönyvet

13. Az ülésszak megszakítása

Elnök. – Ezennel az Európai Parlament ülését berekesztem.

(Az ülést 11.50-kor berekesztik)